ALICE SHARPE

Fuga miresei

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICU APOSTOLESCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Cameron Nance se afla în fața ușii duble, masive, a bisericii, cu ochii închiși, strângând în mână buchetul de mireasă. Gândurile îi erau răvășite, buzele tremurătoare, respirația grea, sacadată.

Știa că, dincolo de portal, o aștepta tatăl, derutat de dorința ei de a lua aer, cu câteva clipe înainte ca domnișoarele de onoare să pornească spre altar. Era conștientă că, în curând, va obosi s-o mai aștepte, va ieși și o va trage înăuntru cu forța. Apoi, îi va lua brațul și, împreună, vor porni în întâmpinarea destinului.

Tatăl îl plăcea cu adevărat pe logodnicul ei, Benjamin Rinaldi. Îl considera deja fiu. Chiar jucau golf împreună. Unul dintre canaturile enorme se deplasă câțiva centimetri și el privi afară.

– Cameron?

– Ah, tată! Numai o clipă, te rog!

– Dar, draga mea …

– Doar o secundă! îi ceru ea.

Ușa se închise din nou și Cameron înțelese că nu mai era vreme de pierdut. *Ce variante am?* se întrebă ea, urmărind mașinile ce treceau în viteză prin intersecție.

Gândește-te. Acum!

La ce să se gândească? Ori intra în biserică și-i spunea tatălui ceea ce tocmai aflase – și asta ar fi însemnat oprirea nunții, scandal, lacrimi, supărare, acuze – ori mergea mai departe și se mărita cu Ben, făcându-se că nu știe nimic și încercând să-și construiască viitorul pe o minciună.

Prima variantă ar fi fost devastatoare. A doua nici nu putea fi luată în discuție.

Luminile semaforului se schimbară și mașinile se opriră, o lucioasă decapotabilă gri venind în frunte. Bărbatul de la volan avea drept unic pasager un câine dalmațian, ocupând jumătate din bancheta din spate. Șoferul nu se uita spre mireasa aflată la doar patru metri de mașină și cu câteva trepte mai sus, însă ea cu siguranță îl privea.

Bărbatul acesta era liber. La schimbarea culorii semaforului, putea pleca oricât de departe ar fi dorit.

Ușa se deschise iar, lăsând să se audă un cântec bisericesc. Tatăl afișa obișnuitul aspect sever, de bancher.

– Cameron, pentru numele cerului, au început să cânte. Vino înăuntru. Acum!

Cuvintele ieșiră singure din gura ei:

– Eu … nu pot merge mai departe!

Încruntară sprâncenele.

– Ce?

– Îmi pare rău. Va trebui să te descurci fără mine … te rog!

– Nu fi absurdă. Așteaptă aici. Mă duc să-l chem pe Ben …

– Nu! izbucni ea și, cerșind îndurare din priviri, îi puse în brațe buchetul de flori.

– Ce naiba … ! îngăimă el.

Însă Cameron tocmai descoperise o a treia posibilitate. Putea fugi.

Trânti ușa bisericii în fața tatălui prea uimit să mai reacționeze. Coborî treptele în viteză. Alergă spre semaforul care tocmai își schimba culoarea, blocând-o pe trotuar, între mașinile care începeau și cele ce porneau. Auzi un zgomot și pe tatăl ei strigând-o pe nume. Privi peste umăr la timp să-l zărească pe logodnic ieșind la soare, oprindu-se lângă tată și uitându-se în direcția ei.

– Cameron! strigă Ben.

O voce uimită, bărbătească, răsună în spatele ei.

– Ce dracu …!

Se întoarse și-l descoperi pe șoferul decapotabilei. Prin voal, observă un individ aspectuos, în jur de treizeci de ani. Arăta cu degetul și rămăsese cu gura căscată.

– Acela este Ben Rinaldi! spuse el.

– Îl cunoști? întrebă ea, șocată.

– Sunt invitat la nunta lui.

– S-a contramandat.

O pereche de ochi căprui, perplecși se fixară asupra ei, peste rama ochelarilor de soare.

– Ce se petrece aici?

– Cameron! Strigătul lui Ben îi ajunse iar la urechi.

Acum, semaforul arăta verde și claxoanele începură să sune a nerăbdare.

Cameron lăsă deoparte bunele maniere, ezitările și chiar logica, încuindu-le într-un sertăraș al minții. Apoi deschise portiera decapotabilei, ceea ce-i aduse din partea șoferului o exclamație de surpriză.

– Te-ar deranja să mă iei și pe mine?

– Eu …

Nu-i mai așteptă răspunsul. Se așeză pe locul din față, trăgând după sine kilometri întregi de dantelă.

– Stai puțin! zise el.

Claxoanele continuau să urle. Ben pornise în direcția lor.

– Dă-i drumul! scrâșni ea, trântind portiera și – slavă cerului – după o pauză de o secundă, șoferul se supuse.

Cameron își dădu la o parte voalul și privi în urmă. Ben, împreună cu tatăl ei, rămăseseră pe trotuar complet uimiți, uitându-se după decapotabila care le răpea fiica și, respectiv, viitoarea soție.

Ben știa sau ar fi putut ghici motivul.

Tatăl ei n-avea habar.

Închise ochii. Dalmațianul o linse pe obraz.

***

David Cutter își dojeni câinele, Domino, privind din când în când spre maldărul de dantelă albă de alături. Femeia se chinuia să-și aranjeze ținuta răvășită și voalul. În final, îl smulse, aruncându-l pe jos.

– Uite ce-i … începu el.

Apoi ea se întoarse, iar David descoperi că, fără voal, trăsăturile feței acaparau întreaga atenție. Puri și intenși ca un lac de munte, ochii albaștri uimitori erau încadrați de sprâncene negre, drepte. Părul închis la culoare și lucios era adunat în coc, dar câteva șuvițe rebele șerpuiau peste tenul de fildeș cu nuanțe roz în obraji. Rochia era destul de decoltată în partea de sus cât să dezvăluie rotunjimile sânilor. Apoi se strângea pe talia delicată, pentru a se revărsa abundent spre poale.

– Da? răspunse ea, cu voce plăcută și hotărâtă.

David era pe cale s-o admonesteze. Voise să-i spună că nu putea dispune de mașina lui. Să protesteze împotriva modului în care

tocmai îl părăsise pe Ben! La naiba, multe ar fi avut de zis, dar vocea i se împotmoli ca traficul pe o autostradă la oră de vârf și se pomeni murmurând:

– Ce s-a întâmplat?

Femeia ridică mâinile demonstrativ.

– Nu ți-e clar? M-ai salvat.

– De la ce te-am salvat?

– De la măritișul cu acel … acel nemernic. Îți mulțumesc!

David încetini puțin și-i aruncă o privire.

– O singură problemă … „nemernicul ăla" este prietenul meu.

– Trebuie să-ți alegi prietenii cu mai multă grijă.

– Tocmai tu vorbești? spuse el, privind peste umăr. Eu mă rezum să joc tenis cu Ben – tu erai pe cale să te măriți cu el.

– Nu mai pune sare pe rană, răspunse ea. David simțea privirea insistentă, studiindu-i profilul. Într-un târziu, ea adăugă: Cum te cheamă?

– David Cutter.

– Ciudat. Nu mi-a pomenit acest nume.

– Totuși, mie mi-a vorbit despre tine. Trebuie să fii Cameron Nance.

Ea se uită înapoi. Oare se aștepta să fie urmărită?

În ce dracu se vârâse? se gândi David. Răpise mireasa, asta făcuse, și urma să suporte consecințele. Bucluc! Asta reprezenta ea. O rochie albă de dantelă, prevestind necazuri!

Trecu de curbă și trase pe dreapta, ceea ce-i atrase o nouă privire a ochilor minunați, ce păreau din ce în ce mai albaștri de fiecare dată când îi întâlnea. Cu efort, David își păstră cumpătul și spuse:

– Cât de greu mi-ar veni, trebuie să admit că nu sunt un cavaler în armură strălucitoare și nu colind lumea salvând fecioare, oricât ar fi de răpitoare. În afară de asta, ești mireasa lui Ben.

– Continuă-ți doar drumul.

– Cu ce scop? Peste câteva momente, te vei răzgândi și-mi vei cere să te duc înapoi la biserică.

– Ce te face să crezi una ca asta? izbucni ea.

– Am trei surori.

– Și?

– Și toate trei s-au măritat. David hotărî să treacă sub tăcere divorțurile care urmaseră. În familia lui, evenimentele respective se succedau la fel de sigur ca iritația după o zbenguială în urzici. Femeile erau instabile, schimbătoare, capricioase. Un timp, crezuse că doar cele din familia lui erau așa, dar în ultima vreme văzuse comportamente similare la prietenele lui, sau la soțiile prietenilor. Sau – ca acum – la cele pe cale să devină soții.

– Voiam să spun doar că neliniștea este absolut normală înaintea unui pas atât de important. Nu-i nici o mirare. Am să întorc …

Cameron îl întrerupse cu un „Nu!" impetuos. Ignorând-o, el continuă:

– … și te voi duce înapoi la biserică …

– Nu! Cu nici un preț!

– … astfel încât tu și Ben să …

– Nu vreau nici să-i mai aud numele!

– Atunci, unde dorești să mergi? întrebă el, împăciuitor. Fiind aproape de intrarea pe autostradă și întrucât ea nu părea să aibă un răspuns, opri motorul și se întoarse s-o privească-n față.

Mare greșeală. Ea clipea des și-și mușca buzele. David își mută atenția asupra propriilor mâini.

– Toți cunoscuții mei sunt la nuntă, spuse ea, în final.

– Atunci, acasă …

– Acolo mă vor căuta în primul rând.

Domino hotărî probabil că atmosfera trebuia destinsă, fiindcă își alese exact acel moment pentru a-și relua eforturile de a se împrieteni cu pasagera.

David încercă să-l prindă pe dalmațian, însă acesta se eschivă și se apropie de Cameron, spălând cu limba tot ce-i ieșea în cale. Ea acceptă baia improvizată cu un surâs care-i provocă lui David o strângere de inimă. Se lăsă pe spătar, buimăcit de frumusețea celei ce mângâia potaia prostuță, împingând-o ușurel spre locul ei, pe bancheta din spate.

Păru să observe privirea lui uimită. Drept explicație, zise:

– Lucrez cu animale.

– Ascultă, spuse David, uitându-se la volan, la parbriz, oriunde numai s-o evite. Nu știu ce s-a petrecut între tine și Ben. Ridică o mână pentru a o împiedica să-l întrerupă. Nu, te rog nu-mi povesti, nu-i treaba mea! De fapt, Ben și cu mine nu suntem prieteni apropiați …

– Atunci, cum se face că ai venit la nuntă?

– M-a invitat.

– Lucrezi cu el și cu tata, la bancă?

– Nu, sunt antreprenor, construiesc case. Ben și cu mine facem parte din același club sportiv. Oricum, nu despre asta-i vorba. Mă simt ca un complice. Desigur, orice ar fi făcut Ben, sau ce crezi că a făcut …

– Simți nevoia să-i repeți mereu numele?

El oftă și-și trecu o mână prin păr.

– Ce anume dorești, de fapt, Cameron Nance?

– Habar n-am, răspunse ea, mușcându-și buzele. Să mă gândesc… adăugă ea. Toate s-au petrecut … atât de repede.

„Nu mai spune”, își zise el, dar rămase tăcut. Nu s-ar fi ajuns aici dacă Anna ar fi venit, așa cum plănuiseră. Anna Garret era prietena

lui actuală, pentru moment plecată în străinătate pe post de consultant pentru echipamente de calcul. Ea ar fi trebuit să fie acum în mașină. Ar fi trebuit să ajungă la timp, în așa fel încât să poată participa amândoi la căsătoria lui Ben Rinaldi, dar n-o făcuse. Dacă s-ar fi deranjat să-l sune, n-ar mai fi pierdut vremea s-o caute la apartamentul din Londra. Împrăștiata de Anna îl făcuse iar să întârzie – exact atât cât să ajungă la biserică în clipa când zăpăcita de alături se hotărâse să dispară de la propria nuntă.

– Nu te grăbi, zise el.

Se întreba ce făcuse Ben s-o supere în halul ăsta. Totuși, nu-l interesa. După părerea lui, amicul avusese baftă să scape.

Răspunsul ei întârzia prea mult.

– Iartă-mi insistența, dar unde dorești să te duc?

Ea își ridică bărbia, înfruntându-i privirea. Niciodată în viață nu mai văzuse o figură ca a ei, atât de fină și totuși, atât de hotărâtă. Tenul ei mătăsos te îndemna să-l atingi.

– Probabil că, nunta fiind … anulată, ai vrea să te întorci acasă.

– Deocamdată nu am casă, zise el. Ca răspuns la privirea ei întrebătoare, adăugă: în ultima vreme am lucrat afară din oraș, construind o vilă pe coastă. Acum, mă îndrept spre locuința mamei, cam la șaptezeci de kilometri de aici, la o reuniune de familie. Aveam de gând să nu rămân la petrecerea voastră.

Ochii ei expresivi se deschiseră brusc.

– Ah, Doamne, petrecerea! David înțelese pe dată că n-ar fi trebuit să i-o amintească. Tata a plătit în avans toată organizarea.

Așa se face de obicei, își spuse el.

– Sculptura în gheață se va topi.

Fără îndoială.

Se aștepta s-o vadă izbucnind în plâns, dar n-o făcu, iar el încercă să-și amintească ce-i povestise Ben, exceptând faptul că tatăl ei îi era șef și că ea arăta grozav. Nu cine știe ce, își dădu seama David.

Cum ajunsese oare prieten cu un asemenea nătărău? De ce nu-i spusese nimic despre focul din ochi, despre sufletul care palpita în acel trup subțirel?

Îi trecu prin minte un gând oribil. Oare Ben observase cine era la volanul mașinii care-i luase mireasa? Dacă da, va considera că David și Cameron se cunoșteau și că fugiseră împreună?

Foarte neplăcut! Asemenea neînțelegere îl putea face să piardă un bun partener de tenis. Va trebui să clarifice lucrurile.

– Te fac să întârzii, spuse ea.

– Păi …

– Va fi multă lume acolo?

– Sigur că da. Toți Cutterii de pretutindeni.

– Numai membri de familie?

– Este un picnic de comemorare. De la divorț, mama locuiește împreună cu bunica. Buni va împlini nouăzeci și doi de ani, luna viitoare. Trecu sub tăcere faptul că începuse să se senilizeze – aprecierea îi aparținea chiar ei.

– Uite ce-i, adăugă el, dacă ai nevoie de bani pentru hotel, aș putea să-ți …

Ea îl prinse de mână, împiedicându-l să scoată portofelul. Atingerea delicată a mâinii micuțe și foate fine îl surprinse. Îi întâlni privirea și, deși ea îi eliberase încheietura, ar fi putut jura că-i simțea încă atingerea gingașă a degetelor.

Cu o expresie aproape îngrozită, îi spuse:

– Dacă sunt atât de mulți participanți, ce mai contează încă unul, chiar dacă nu face parte din familie?

Încurcat, reuși să îngaime:

– Tu?

– De ce nu? zise Cameron, cu îndrăzneală.

– Nu cunoști pe nimeni …

– Tocmai! Promit să nu stânjenesc.

– N-ai să deranjezi, răspunse el, politicos, convins de contrariu. De ce își dorea să participe la reuniunea de familie a unor străini? Și de ce încerca el să evite o impolitețe?

Dacă urmau să se împace, Ben i-ar aprecia galanteria sau ar fi mai degrabă deranjat? Exista un cod de maniere, legi nescrise, dar pe care le cunoștea orice bărbat. Una dintre cele mai importante era: Nu te apropia de femeia altuia!

– Nu știu ce părere ar avea Ben dacă m-ai însoți, spuse el, într-un târziu.

Minunații ochi albaștri scăpărară.

– Nu dau nici o ceapă degerată pe părerea lui!

– Înțeleg, însă mie-mi pasă.

Îl privi vreme de o secundă, clipi, inspiră adânc și înghiți nodul din gâtlej.

– Ai dreptate. Sunt egoistă.

– Păi …

– Scuză-mă. Este atât de jenant. Dacă-mi poți împrumuta niște mărunțiș, am să mă duc la telefonul de colo să chem pe … cineva. Îți mulțumesc pentru ajutor. Pe când vorbea, deschisese portiera.

David se întinse și opri portiera, prinzându-i cu același gest și mâna. Ea se întoarse și se treziră față în față, aproape atingându-se. El zise:

– Stai puțin.

Era periculos de aproape. Îi putea simți căldura înmiresmată a respirației și parfumul floral ce părea să-i emane din decolteu. Hipnotizat de prospețimea de piersică a buzelor ei, îi eliberă mâna și reveni la poziția normală.

– Și de ce nu? acceptă David în cele din urmă. Ea avu înțelepciunea să nu scoată nici o vorbă.

***

Cameron închise ochii.

Până acum, dacă n-ar fi intervenit nimic, ceremonia s-ar fi terminat. Ar fi devenit doamna Cameron Rinaldi.

Oricum, niciodată n-o încântase asocierea celor două nume. O deranja până și felul cum arătau împreună, pe cărțile de vizită comandate.

Fusese prea prinsă de tradiții și povestea romantică, pentru a amâna căsătoria și a se mai gândi. Sărmanul ei tată se alesese cu misiunea ingrată de a anunța tuturor fuga fiicei.

Cât fusese de lașă!

Și apoi se năpustise asupra individului de alături.

Îi aruncă o ocheadă și observă că privea drept înainte, purtând din nou ochelarii de soare. Câtă vreme discutaseră, și-i scosese, iar ea se simțise atrasă de ochii lui, ca de o genune întunecată. Era un exemplar splendid, foarte diferit de toți ceilalți prieteni ai lui Ben, la fel de plicticoși și previzibili ca tatăl ei. Unde-l ascunsese Ben până acum?

Figura fostului logodnic îi apăru în minte, înlocuindu-l pe David. Mai mică, mai rotundă, mai efeminată. Ben fusese un nemernic.

Cunoscându-l, era convinsă că va pleca în luna de miere de unul singur. Deviza lui era: „Să nu se piardă nimic" – foarte potrivită pentru un bancher. Poate că o va lua pe drăgălașa de Stacey la Cancun. Cu puțin noroc, ambii ar putea ajunge hrană pentru

rechini. Sau ar cădea pradă unui roi de meduze carnivore. Sau ar sfârși în brațele unduitoare ale unei caracatițe gigant …

Nu se va mai gândi la ei. Luase decizia fără să țină seama de consecințe și n-avea de gând să-și schimbe atitudinea.

Lăsaseră în urmă orașul și autostrada, iar acum se aflau pe un drum de țară, mărginit de o livadă uriașă de meri pe o parte, și de o pășune, pe cealaltă. Trecură în viteză pe lângă o iapă, cu mânzul ei, iar Cameron se întoarse să-i urmărească. Domino lătră și caii tropăiră nervoși lângă împrejmuire.

Privindu-i, Cameron se simți dintr-o dată îmbărbătată, plină de elan. Continua să rămână aceeași persoană și nimic pe lume nu putea schimba situația. Scărpină urechile pătate ale câinelui și răbdă încă o baie aplicată de limba rozalie. Când se întoarse, întâlni privirea lui David, care-i surâdea. Zâmbetul se pierdu rapid, iar ochii lui reveniră la drum.

Ce profil încântător avea! Nasul era drept, gura, frumoasă, cu buze bine desenate. Pielea era bronzată din cauza muncii în aer liber. Purta un costum de vară gri deschis. Spusese că lucra în construcții și, după cum îi stătea haina pe umeri, părea să aibă musculatura bine dezvoltată.

– Tocmai mi-a venit o idee, spuse David.

Smulsă din meditație, ea se bâlbâi:

– Ce-ai zis?

– Trebuia să ajung la reuniune însoțit de Anna.

– Cine-i Anna?

– O amică.

– Prietena ta?

– Mai mult sau mai puțin. Ar fi trebuit să vină cu avionul în dimineața asta și urma s-o iau de la aeroport. Dar n-a apărut. Din

cauza asta am întârziat. Adică, acesta este cel mai important motiv. M-am mai învârtit în jurul bisericii zece minute, în căutarea unui loc de parcare la umbră, pentru câine. Oricum, familia se așteaptă s-o vadă pe Anna.

– Ah.

– Așa că, dacă apar cu altă femeie …

– N-ar fi prea plăcut.

– Nici o problemă, am să le explic.

– Și de ce n-a apărut?

– Aș vrea foarte mult să aflu, răspunse el, încruntat. Făcu la stânga, pe un drum și mai îngust decât cel pe care merseseră până atunci.

– Am să le spun tuturor că m-ai salvat, promise ea.

David o privi fugitiv.

– Întotdeauna ai replica potrivită?

Ea se uită în jos spre rochia de mireasă și murmură:

– În mod vizibil, nu.

– Iartă-mi …

– Nu, nu-i nimic. Știu că sunt dificilă. Cu atât mai mult în situații de criză. Din păcate, numai viețile celorlalți par ușoare. A mea este … un dezastru.

– Lucrurile se vor aranja, spuse el blând, atingându-i mâna. Cameron abia apucă să vadă degetele bronzate care o atinseseră în treacăt, înainte de a lua din nou volanul.

– Mă gândeam la rochie, zise ea. Chestia asta nu prea se potrivește pentru un picnic …

– Nici o grijă, o să meargă foarte bine, spuse el, zâmbind.

– Cum să meargă?

– Vei vedea.

Încetini în apropierea unei cutii poștale, împodobită cu suficiente baloane umplute cu heliu încât să ajungă cu ușurință pe orbită. Lângă drum se ridica o casă albă cu două etaje, înconjurată pe două laturi de o verandă largă.

– Femeia care ne face semn cu mâna este mătușa Clara, explică el.

– Cea cu mantou pufos?

– Iepure veritabil, aproximativ 1939. Îl poartă la toate reuniunile de familie.

Probabil că temperatura depășea 18°C, dar apropiindu-se, Cameron văzu că David nu exagerase. Mătușa lui era într-adevăr înfofolită în străvechea haină de blană. Și purta pantaloni scurți roz!

– Înțelegi acum de ce am spus că n-ai să bați la ochi?

Dintr-o dată, planul de a i se alătura lui David, ca și fuga de la propria nuntă, îi părură ridicole.

Ceruri milostive! își spuse ea. *Ce greșeli oribile mă mai așteaptă?*

Capitolul 2

În vreme ce David înconjura mașina pentru a-i deschide portiera, mătușa Clara îi salută zâmbitoare de pe verandă. Însă când Cameron își făcu apariția, cu rochia de dantelă măturând peluza, zâmbetul dispăru. Era atât de vizibil mireasă încât mătușa încremeni, cu ochii larg deschiși. Reacția puternică, dar tăcută a femeii fu urmată de un strigăt strident.

Și nu fu singura. Fiecare membru al familiei, ieșit pentru a descoperi motivele larmei, reacționă cam la fel: ochi mari, guri căscate, țipete ascuțite și strigăte de neîncredere și încântare.

Desigur! Erau convinși că ea și … că era mireasa …

– Stați nițel, îi spuse David mamei, care-și astupase gura cu palma și vărsa lacrimi, apropiindu-se.

– Cum ai putut să faci așa ceva? murmură ea printre degete, cu o expresie de ofensă în ochii umezi.

– Păi, mamă …

– Nici n-am avut habar că tu și Anna v-ați căsătorit!

– N-am făcut-o. Nu …

– Unicul meu fiu se însoară fără să-mi spună, îl întrerupse ea, în vreme ce era flancată de sora mai mare a lui David, Elena. Apoi luă mâinile lui Cameron și adăugă: dar ești splendidă ca mireasă, Anna. Nu-i așa, Elena? Nu-i o mireasă minunată?

– Încântătoare! aprobă Elena, din toată inima.

Privind-o, David nu putea decât să fie de acord. Pentru prima oară o vedea stând în picioare, lăsând deoparte întâlnirea de pe trotuarul din fața bisericii. Dar atunci nu observase decât un soi de nor alburiu. Acum vedea cât era de uluitoare, mai înaltă decât crezuse, mlădioasă și totuși împlinită, pur și simplu cuceritoare.

Totuși, asta nu conta.

Mama lui o cuprinsese pe Cameron în brațe, spunându-i cu duioșie:

– Fii binevenită în familie, draga mea!

David se aștepta ca ea să pună lucrurile la punct de îndată. Însă Cameron nu fu în stare. Se părea că acum, înconjurată de femei, reușise în sfârșit să se relaxeze. Lacrimile-i curgeau pe obraji, iar buzele îi tremurau. În mod clar, lui îi revenea misiunea de a clarifica situația.

– Mamă, aceasta nu este Anna.

Oricum, cuvintele se pierdură printre suspine și oftaturi, zgomot de pași și foșnetul rochiei ei, în vreme ce familia o conducea spre verandă. Vărul Jack, cel care se răsese în cap pentru a ascunde părul grizonant, îl bătu pe spate, îi vârî între degete un trabuc și spuse:

– Drăcușor norocos!

Cu ochii pe Cameron, David se bâlbâi:

– Dar ea nu-i Anna.

Asta îi aduse un clipit complice. Jack avea niște sprâncene stufoase, albe, care stricau în oarecare măsură imaginea pe care se străduia s-o etaleze.

– Cui îi pasă cum o cheamă, David? Crezusem că ai jurat să rămâi burlac! Fata asta te-a prins până la urmă, nu-i așa?

David renunță la proteste, îi înapoie trabucul și își făcu loc prin aglomerație.

Cei aproximativ cincisprezece copii prezenti la întrunire alergau de colo până colo, urmărindu-l pe Domino, încercând să-i ia mingea ca să i-o poată arunca din nou. Câinele se vârî sub o masă încărcată cu bunătăți, urmărit îndeaproape, iar David se cutremură la gândul dezastrului iminent. Însă nu avea vreme să intervină. Trebuia să înăbușe din față ideea eronată privind însurătoarea sa.

Ajunse în cele din urmă pe verandă și o găsi pe Cameron așezată pe scaunul de răchită de lângă balansoarul bunicii. Aceasta, purtând un halat viu colorat, cu dungi în zigzag roșii și turcoaz, ținea în poale pe bătrânul Oliver, un terier rotunjor, cu ochi zbanghii și dinți rânjiți țâfnos. Cu mâna liberă, bunica o prinsese de braț pe Cameron. Mijindu-și ochii în spatele lentilelor puternice, studia figura tinerei pe care o credea proaspăta soție a nepotului. Mama lui David supraveghea scena, învârtindu-se prin preajmă.

Cameron ridică spre el niște ochi umezi care aproape îl dădură gata. Figura ei întruchipa un oval perfect, tenul era impecabil. Buzele tremurânde pur și simplu implorau sărutări. Fu nevoit să-și scuture capul pentru a destrăma imaginile ce i se perindau prin minte. Acele buze îi aparțineau lui Ben. Un fel de-a spune.

Întrucât nimeni nu avea cunoștință de încurcătură, ceilalți îi interpretară privirea rugătoare ca pe o dovadă de adorație, cel puțin asta sugerau suspinele lor. David fu obligat să apeleze la preceptele de bază ale filozofiei vieții pentru a nu se lăsa prins în

mrejele fanteziei. Relația dintre un bărbat și o femeie putea fi asemănată cu o mină antipersonal: trebuia să fie foarte atent pe unde călca.

Asta îi aminti că primul lucru pe care-l avea de făcut era s-o sune din nou pe Anna, la Londra.

– Este absolut fermecătoare, spuse bunica.

Nu. Pe primul loc în lista priorităților era clarificarea încurcăturii.

Sărută obrazul zbârcit al bunicii și se cuibări la picioarele ei, știind că cel mai mult își iubea nepoții, iar el era favoritul.

Clipi complice spre Cameron, care purta pe chip o tentativă de zâmbet. Apoi își impuse să privească în altă direcție. În cele din urmă, zise:

– Mamă, bunico, s-a făcut o greșeală. Ea nu este Anna.

Fură necesare câteva clipe pentru ca vorbele lui să fie pricepute. Apoi maică-sa întrebă:

– Atunci, cine este?

– Se numește Cameron Nance. Era ciudat să vorbească despre ea ca și când n-ar fi fost de față, dar tăcerea ei nu-i lăsa alternativă.

– V-ați cunoscut pe plajă, când construiai casa acelui doctor?

– Nu, mamă …

– Nici n-am știut că ți-ai schimbat prietena, se văită mama.

– N-am …

– Dar ai luat-o de soție!

– Ascultă-mă cu atenție, abia am cunoscut-o pe Cameron, azi.

Mătușa Clara era gata să leșine.

– Cât de romantic! exclamă ea, încrucișându-și brațele peste pieptul învelit în blană de iepure.

– Nu, nu, nu, întrerupse el, dorindu-și o mână de ajutor. Adăugă: Cameron și cu mine nu suntem căsătoriți.

Mama își împreună palmele cu zgomot.

– Atunci, nu-i prea târziu! O poți lua de nevastă chiar aici, înconjurat de întreaga familie.

În sfârșit, Cameron păru să iasă din transă.

– Fiul dumneavoastră … m-a salvat dintr-o situație foarte neplăcută, murmură ea. Eram pe cale să mă mărit cu … altcineva.

Se lăsă tăcere. Apoi răsună ireal glasul bunicii.

– Ți-ai vopsit părul, draga mea? Întorcându-se spre David, adăugă: parcă spuneai că Anna este blondă?

– Exact, izbucni el. Anna este blondă. Aceasta este Cameron, care are păr negru.

Mama lui interveni:

– Și nu sunteți căsătoriți, vreau să zic, unul cu celălalt?

– Nu, sigur că nu, mamă. Nici unul dintre noi nu este, asta încercam să vă explicăm. Nu-ți mai face griji. Dac-o fi să mă însor, am să vă invit neapărat, pe tine și pe bunica.

Zâmbetul ei nu purta nici unul din semnele de ușurare la care s-ar fi așteptat. Tocmai înăbușise speranța fierbinte a mamei, de a-și vedea unicul fiu însurat, înainte de treizeci de ani – eveniment până la care rămăseseră mai puțin de șase luni. Mulțumită unui articol citit într-o revistă, era convinsă că, după această vârstă, șansele de a găsi o fată potrivită deveneau mai mici decât cele de a fi răpit de teroriști.

Oricum, ținând cont de toate cele, statistica sugera că răpirea s-ar fi putut dovedi varianta preferabilă.

Sau poate că-și dorea mai mulți nepoți. Cei cinci, pe care i-i dăruiseră surorile lui David, se dovedeau insuficienți. Aparent,

două divorțuri proprii – și patru ale celor trei fete – nu constituiau o dovadă suficientă că instituția căsătoriei avea carențe majore.

Mama își îndreptă din nou atenția spre Cameron.

– Dar ce s-a ales de nunta ta, dragă?

David căută din priviri o cale de scăpare din încercuirea strânsă a celor care așteptau, cu sufletul la gură, un răspuns. Continua să nu vrea să știe. Dar n-ar fi trebuit să se frământe.

– Simțămintele mele s-au schimbat, doamnă Cutter, spuse ea.

– E frumos și negru, interveni bunica, bătând-o pe mână de încurajare pe Cameron. Afară de asta, poți oricând să-l oxigenezi din nou. Nu-i așa, Clara?

– Nu e Anna, bunico, răspunse cea interpelată.

– Ce nume frumos! David, știai că și pe mama mea o chema Anna? David scutură capul de frustrare, gest interpretat de bunică drept un „nu". Cândva, am să-ți povestesc despre ea. Un nume atât de frumos! O bătu iar pe braț pe Cameron și adăugă: vei avea copii foarte reușiți. Nu-i așa, David?

– Ă … da, răspunse el stângaci. Începea să creadă că bunica nu va pricepe niciodată. Își închipui anii următori și, la fiecare vizită, întrebările ei privind soția și încercările lui inutile de a-i explica situația. Îl cuprinse o durere de cap acută.

Mama îl privi în ochi și întrebă:

– Dar Anna unde este, David?

– A rămas la Londra.

– A pierdut avionul?

– Nu știu ce s-a petrecut, mamă. Chiar acum mă duc s-o sun.

În vreme ce se întorcea și intra în casă, simți toate privirile ațintite asupra sa. O dată ușa închisă în urmă, inspiră adânc pentru prima oară de când ajunsese. Se simțea într-un mediu familiar.

Lucrurile bunicii fuseseră mutate din vechea ei locuință, situată lângă lac, în casa mai modernă și mai confortabilă a mamei, pe care o construise chiar el. Alungă doi verișori adolescenți cu păr vopsit roz și inele în nas și se așeză la telefon.

Într-un târziu, Anna răspunse.

– Ce-ai pățit? răcni el în receptor.

– Nimic.

– Atunci, de ce naiba n-ai venit? Frustrarea provocată de întâmplările zilei îl scosese din sărite; știa că nu era corect să se răzbune pe Anna, dar nu-i mai păsa.

– Ah, David, am niște vești atât de captivante. Când m-ai sunat, tocmai vorbeam pe cealaltă linie, punând la punct detaliile noii mele însărcinări. Voi rămâne la Londra încă cel puțin un an!

– Un an?

– Este o șansă extraordinară, spuse ea, iar David îi simți bosumflarea. Nu-mi strica cheful, supărându-te.

– Nu-s supărat. Ești liberă să iei orice decizie, după cum știi. Dar de ce nu m-ai sunat să-mi spui că nu mai vii? Mi-am pierdut toată dimineața la aeroport …

– Am uitat, spuse ea.

– Ai uitat!

– Ce mare nenorocire?

David trase un scaun și se așeză. Își spuse că stilul independent al Annei fusese ceea ce-l atrăsese la început. Acum însă, era … enervant. Cameron abia-l părăsise pe Ben, iar Anna se comporta ca o progenitură răzgâiată.

Femei! murmură el.

***

După cincisprezece minute, David ieși, lăsând să se trântească plasa de protecție de la ușă. Toți erau adunați pe verandă, dar privirea lui trecu repede peste chipurile familiare, căutând-o pe Cameron.

O clipă, ochii lor se întâlniră într-o comunicare mută. Lacrimile ei dispăruseră, lăsându-i privirea pură ca un cer de vară. Era tânără și inocentă. Deveni conștient de zâmbetul ei ezitant. Ar fi putut jura că-i cerea să se apropie și, înainte de a-și stăpâni imboldul, simți că făcuse deja un pas. Simultan, își feri ochii.

Bunica zise:

– Anna, draga mea, ești bună să-mi aduci un pahar din punciul Clarei? Dacă se poate, nu din castronul pe care l-a preparat Norm.

– Bunico, începu David din nou, însă tocmai atunci, două dintre nepoate veniră în fugă, cu respirația întretăiată și vizibil necăjite. Cea mai mare avea cam șapte ani și păr negru împletit în codițe. Dacă își amintea bine, cea mică avea doar cinci. Își trăgea nasul, arătând cu degetul spre câmp.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– A prins … mingea, începu cea de șapte ani, gâfâind.

– Și după aceea … a căzut, continuă cea mică.

Toți cei care auziseră priviră instantaneu împrejur, în căutarea propriilor progenituri, dar David înțelese că ele nu se referiseră la un copil.

– Domino? întrebă el, alarmat.

Ambele fetițe dădură din cap.

Sări peste balustrada verandei, se împiedică într-un strat de flori și începu să alerge în direcția indicată. În urmă, auzi strigătul unuia dintre copii:

– E mort, unchiule David!

Acoperi distanța dintre casă și grupul de copii adunat pe câmpul înierbat cu viteză uimitoare.

Copiii îl auziră venind și se dădură la o parte. Cu inima zbătându-i-se în piept, se opri la vederea minunatului dalmațian, prăbușit pe iarbă, cu botul deschis, limba atârnând și ochii lipsiți de viață.

– Ah, nu! exclamă el, aplecându-se. Mintea îi lucra febril. Dacă ar fi fost o mașinărie, ar fi putut-o repara, o bucată de lemn ruptă ar fi remodelat-o. Dar o ființă? Nu știa ce să facă. O durere sfâșietoare îi explodă în piept, pe când își lua câinele în brațe.

Apoi deveni conștient de apropierea altcuiva. Se întoarse și o văzu pe Cameron, alergând în direcția lui, cu figura concentrată, cu rochia ridicată ca să n-o împiedice, fără pantofi.

– Pune-l jos! strigă ea, îngenunchind alături, îndepărtând cu mâna poalele de dantelă ale rochiei.

– Trebuie să-l duc la veterinar, spuse el.

– Sunt veterinar, replică ea scurt. Pune-l jos!

– Tu?

Îl fixă cu o privire calmă și zise:

– Pierdem timp prețios, lasă-l jos, te rog.

Tonul stăpânit, imperativ, al vocii ei îl convinse. Făcu precum i se ceruse, cu toate că nu putea pricepe legătura dintre mireasa capricioasă din fața sa și profesia pe care o declarase.

Ea puse mâna pe cutia toracică a lui Domino și murmură:

– Inima nu-i mai bate.

Privind-o, David simțea o teamă înghețată. Deschise gura animalului și introduse o mână.

– Simt mingea, spuse ea. Este înțepenită în gâtlej. Trecură câteva clipe în care încercă s-o prindă. Nu reușesc, este prea netedă.

Păru să inventarieze variantele ce-i rămâneau la îndemână, pe când David abia se abținea să ia câinele în brațe și să fugă cu el la

propriul veterinar. Dar n-ar fi fost suficient timp, știa bine. Lipsa bătăilor inimii nu semnifica oare că Domino murise deja?

Cameron scoase mâna din botul câinelui și-l prinse de gâtlej, împingând.

– Asta-i un fel de manevră Heimlich pentru câini. Abia terminase respectivele cuvinte, că mingiuța țâșni din botul câinelui, rostogolindu-se până la pantoful sport al nepotului Jimmy.

Râsetele spontane se stinseră când deveni evident că animalul continua să nu respire. Cameron cercetă ochii sticloși și apoi își coborî iar mâinile pe cutia toracică. David observă expresia ei de neputință. Amărăciunea îl înecă, mistuitoare.

– Ia te uită, simt ceva, sopti ea. Un puls slab, aici. Pe când vorbea, începuse să apese ritmic toracele câinelui, oprindu-se doar pentru a-i verifica pulsul, din când în când, cu degetele ei fine. Între timp, David își urmărea câinele și, atunci când pleoapele lui tremurară, izbucni în plâns.

Ea își continuă eforturile câteva momente, apoi Domino inspiră și scuturându-se sări în picioare, cu ochii din nou plini de viață. Cameron rămase cu mâinile în poală, neglijând complet petele de iarbă și firele de păr canin de pe rochie.

Fără ca David să-și dea seama, aproape toți participanții la reuniune se strânseseră în jurul lor și, pe când își îmbrățișa potaia încă bleagă, izbucniră în urale. Întâlni privirea ei, plină de supremă satisfacție.

– Îți mulțumesc, șopti el.

Deși n-avea cum să-l fi auzit, un zâmbet drăgălaș îi arcui buzele pe când articula:

– Să-ți fie de bine!

***

Cameron lăsă jos receptorul telefonului. Fusese nevoită să-i lase tatălui un mesaj liniștitor, fiindcă încă nu ajunsese acasă. Probabil că era împreună cu Ben, încercând să-și explice inexplicabilul. Însă Ben ar fi trebuit să-și dea seama de ce plecase. Oare avea să-i spună și tatălui ei? Va recunoaște ce-a făcut, asumându-și responsabilitatea, ca un bărbat?

În nici un caz!

Dar sora ei mai mică, Stacy? Își va recunoaște contribuția la dezastru?

Probabil că nu. Fără discuție, ambii vor simula neștiința. Cameron nu credea că-și vor recunoaște vreodată vinovăția.

O aventură de o noapte. Asta fusese? Îi păsa oare? Mai conta?

Trase pe ea o pereche de blugi împrumutați și un tricou imprimat cu o uriașă floare a soarelui. Colierul de perle de un alb perfect părea acum nepotrivit cu ținuta, așa că-l vârî sub bluză. Înghesui rochia în sacul de plastic pe care i-l dăduse mama lui David, hotărî să renunțe și la pantofii de satin și ieși pe ușa din spate, în picioarele goale.

Cu câteva minute în urmă, auzise o sonerie, care anunțase, după cum se vedea, că masa era gata și observă o vreme familia lui David, aliniată pe lângă masa așezată afară, la umbra unor copaci înalți.

Prima era mătușa Clara, purtând încă pantalonii scurți roz și blana zdrențuită. Apoi soțul ei, Norm, cel cu punciul. Urmau copii de diverse vârste, câteva cupluri mature și o femeie mai în vârstă, cu o claie de păr alb, purtând mai multe broboade cu ciucuri. Pana roșie înfiptă în coafura bătrânei, îi atrase mai cu seamă atenția. Prin preajmă se foiau câțiva adolescenți, străduindu-se să pară blazați, dintre care patru sau cinci erau îmbrăcați în negru de sus până jos și alți doi aveau părul rebel vopsit în purpuriu.

Scena semăna cu o vedere modernă. Nu crezuse că mai existau familii care să se întrunească astfel. Deodată, trădarea surorii și semnificația ei pentru o familie restrânsă – care-i includea doar pe ea, pe Stacey și pe tatăl lor – păru mai greu de suportat. Știuse că, precum un ghimpe ce pătrunde cu timpul tot mai adânc în carne, purtarea impulsivă a surorii va cauza tot mai mari neplăceri.

Nu-și putea imagina cum se vor sfârși toate. Niciodată în viață nu evitase adevărul, oricât de neplăcut ar fi fost și la fel proceda și tata. Încă din copilărie îi repetase mereu același principiu: fii cinstit cu tine însuți și cu cei pe care-i iubești! Dar cum să-i spună tatălui adevărul despre cele petrecute, fără să deterioreze și mai mult situația?

În acel moment, îl zări pe David, așezat pe iarbă, cu câinele tolănit alături și simți că propriile griji pălesc. Imaginea era ca un balsam și nu doar din pricina frumuseții figurii sau a vigorii trupului. Scurt timp, crezuse că Domino murise și se simțise mizerabil. Prima răsuflare a câinelui îi răsunase în urechi ca o muzică celestă. Acum, îi privea pe amândoi cu plăcere.

Se potriveau, își spuse ea, ambii tineri și puternici, agili și sănătoși. Pe figura câinelui se întipărise o expresie fericită, aproape un zâmbet, iar David avea același aspect pe când se lupta prietenește cu dragul lui prieten. Pentru Cameron, câinii asta erau – prieteni adevărați. În mod clar, David simțea la fel.

Stai puțin! Nu-l cunoștea decât de câteva ceasuri. Era o iluzie să-și închipuie că-l cunoștea deja. Trebuia să renunțe la naivitate dacă nu dorea să facă altă greșeală înspăimântătoare.

Venise vremea să se gândească la viitor.

Gata cu bărbații! Se va concentra asupra carierei. Nu se pricepea la legături romantice, fiind prea încrezătoare. Dar era un veterinar al naibii de bun și, deocamdată, asta-i era de ajuns.

Căută un locșor la umbră, de unde, tolănită pe iarbă, să poată privi cerul, gândindu-se la pacienții ei cu blană. Ei reprezentau viitorul.

Avea de gând să închirieze primul etaj al casei, ca să-i poată rambursa tatălui suma cheltuită. Gândul îi mai trecuse prin minte – deși renunțase înainte de a începe demersurile legale. Ben declarase că nici nu-i trecea prin cap să primească străini în casa „lui".

Ei bine, nu era „a lui" și nici nu avea să devină.

Privi iar spre David, iar ochii li se întâlniră. Imediat, îi făcu semn să i se alăture. Adio singurătate liniștită la umbră.

– Cum se mai simte cel mai recent dintre pacienții mei? întrebă ea, așezându-se pe iarbă, sub ploaia de manifestări afectuoase ale lui Domino.

David îi zâmbi și spuse:

– Mulțumesc, bine. Se opri o clipă înainte de a continua: Cameron, nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu erai aici.

– A fost mâna providenței, nu-i așa?

– Dacă soarta nu mi te-ar fi scos în cale …

– Dar a făcut-o, îl întrerupse ea, mângâind capul câinelui. Ciudat, dar ziua asta a evoluat de la ridicol la sublim. Salvarea unui animal este, pentru mine, o minune imposibil de descris; dar când este atât de iubit de stăpân, devine o binecuvântare. Din pricina asta m-am făcut veterinar. Deși, ca să spun adevărul, nu m-ar fi deranjat să am la îndemână aparatura de resuscitare.

– Încă nu-mi vine să cred că ești veterinar.

– La fel spunea și amicul tău.

– Presupun că vorbești despre Ben Rinaldi.

– Când ne-am cunoscut, și-a închipuit că practic medicină umană și a fost foarte impresionat. După ce a descoperit că pacienții mei au de obicei patru picioare, m-a poreclit „Doctorul de cățel".

– Hmm. Cam jignitor!

– Mi s-a părut mai degrabă dovadă de afecțiune … la început.

– De ce te-ai hotărât să te măriți cu el?

– Credeam că-l iubesc, răspunse ea șoptit. În sinea ei, adăugă: *Îmi închipuiam că mă iubește.*

David deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc fără să scoată o vorbă.

– Dă-i drumul, îl invită ea. Nu poate fi mai rău decât ce mi-am spus deja singură, în ultimele ore.

– Te-ai lăsat vrăjită de un vis. Așa se întâmplă mereu.

– Hmm …

– Aș paria pe orice că ai ignorat totul, ascultând numai imboldul inimii. Dar nu ți-ai dat seama că inima se hrănea cu o grămadă de aiureli romantice. În locul unui contract de parteneriat, ai vizat doar o rochie și un eveniment. În locul realității, te-ai amăgit cu fantasme, pe care le-ai crezut. Am dreptate?

– Nu! izbucni ea. Oricum, de câte ori ai fost căsătorit ca să devii atât de cinic?

El închipui un cerc cu degetul mare și arătătorul.

– Zero. Nu m-am însurat niciodată. Însă am trei surori, îți amintești? Elena este cea mai mare și singura având același tată ca și mine. Rose și Kerry sunt fiicele mamei din a doua căsătorie. Acum, toate trei sunt divorțate. Oricum, m-am învârtit mereu printre femei.

Cameron se pomeni zicându-și că toate femeile care se perindaseră prin viața lui nu reușiseră să-i atenueze masculinitatea. Pe când el scărpina afectuos burta rozalie a câinelui, îi studia ca vrăjită musculatura brațelor, forma mâinilor, a degetelor. Se schimbase în niște pantaloni scurți kaki; picioarele lungi erau la fel de bronzate și bine făcute ca tot restul trupului.

– Mi-au fost prezentate surorile tale și copiii lor, dar nu și soții, spuse ea.

– Din cauză că familia mea suferă de o penurie pronunțată de bărbați stabili. Surorile mele n-au prea avut noroc în dragoste. Cel puțin, asta pretind.

– Dar tu ce părere ai?

– Aș zice că au ales pripit și prost. Soțul Elenei a dispărut cu salariile firmei la care lucra, iar ea a divorțat. Cred că acum el locuiește în Buenos Aires. Bărbatul Rosei era bețiv și ea n-a vrut să-i suporte viciul, așa că a divorțat și ea. Primul soț al lui Kerry era extrem de plicticos, după spusele ei, deci a scăpat de el și s-a măritat cu un muzician care nu prea dădea pe acasă. Acum, divorțul este în pronunțare, iar ea – uită-te acolo – tocmai flirtează cu candidatul numărul trei. E instalator și presupun că nu prea călătorește. Închipuiește-ți, l-a cunoscut acum zece zile. La dracu, nici măcar n-a așteptat să se definitiveze procesul.

– Oho! exclamă Cameron.

– Începi să înțelegi cât de aproape ai fost de nenorocire, nu-i așa? întrebă David cu o licărire în ochi.

De fapt, exact asta simțea, își mărturisi ea.

– Și cu prietena ta, Anna, cum stau lucrurile?

– Anna a hotărât să-și amâne întoarcerea din Anglia. Este plecată de două luni, iar acum va mai rămâne încă un an.

– Și nu te deranjează?

– E treaba ei.

– Dar cum rămâne cu iubirea?

– O-ho-ho! zise el, răsucind între degete un lujer de păpădie. Cine a vorbit despre iubire?

– Atunci, înseamnă că n-o iubești?

Se lăsă pe spate sprijinit într-un cot și o privi cu coada ochiului, atitudine care-l făcea să pară mai sexy, diabolic, irezistibil. Probabil

că știa ce efect avea asupra femeilor, își spuse Cameron, simțindu-și respirația mai grea și inima jucându-i în piept. Ridică o mână să-l lovească șăgalnic peste umăr, dar el i-o prinse. Cameron rămase fără aer.

– Asta nu-i treaba ta, spuse el cu o expresie ciudată pe chip.

– N-am vrut să-mi vâr …

Rămăseseră așa, el studiindu-i mâna, ea privindu-l. Apoi, David zise:

– Voi, femeile, aveți impresia că iubirea este soluția oricărei probleme.

– N-ai o părere grozavă despre femei.

– Greșești, declară el, aruncându-i o nouă ocheadă devastatoare. Ador femeile.

Rudele lui începură să-și aducă scaune în preajmă și-i incluseră în conversația întreruptă de ciugulitul din farfuriile de picnic. David îi eliberă mâna, iar ea și-o cuibări în poală. O simțea altfel. Mai caldă, tremurândă … plină de viață.

La început, conversația gravită în jurul salvării lui Domino. Când se ajunse la întrebări politicoase, sau mai puțin, privind nunta ei ratată, David începu să arunce împrejur priviri ucigătoare și sfârși prin a declara:

– Mor de foame.

Cameron recunoștea o portiță de salvare, când i se oferea. Se ridică în picioare. Porniră împreună spre mesele cu bunătăți, urmați de Domino. Deși intenționase doar să scape de întrebările inoportune, Cameron descoperi că-i era cu adevărat foame și își umplu farfuria.

David se alătură unui grup de rubedenii. Îi zâmbi încurajator, ca pentru a o pofti, însă ea scutură din cap, arătându-i un scaun așezat la oarecare distanță sub copaci. Ajunsă acolo, se așeză cu spatele spre el.

Simțea instinctiv că el reprezenta pur și simplu un pericol. Avea o viziune distorsionată asupra femeilor, căsătoriei și vieții, precum și în privința raporturilor dintre ele. Toate astea n-ar fi trebuit să conteze – practic, îi era străin. Și așa ar fi fost dacă privirea lui n-ar fi avut un asemenea efect asupra ei, dacă zâmbetul lui nu i-ar fi stârnit fiori în inimă, dacă felul în care o asculta n-ar fi fost atât de îmbătător.

Își aminti de ideea închirierii etajului întâi și se întrebă dacă nu cumva David ar fi acceptat să …

Nu! Proastă idee! Se va mulțumi cu animalele ei.

Însă acestea n-aveau cum să plătească chirie. Și nu-i spusese el că este antreprenor? Oare era între două contracte?

Privi peste umăr. David stătea cu capul răsturnat pe spate și ochii închiși. Urmări cu invidie razele de soare care i se jucau în păr și-i mângâiau obrajii și buzele …

Întoarse privirea spre farfurie. Ben părea să fie la un milion de kilometri distanță și un milion de ani în trecut. Se întrebă dacă înțelesese vreodată iubirea.

Auzi un râs viguros și știu imediat că-i aparținea lui David.

Da … „necazuri” cu „N” mare.

Capitolul 3

Planul inițial al lui David fusese să locuiască la mama sa până va reuși să găsească un apartament de închiriat în oraș, însă permanentele confuzii ale bunicii, asupra numelui însoțitoarei sale și a relației dintre ei, îl determinară să se răzgândească. Era mai bine să le țină la distanță și să lase lucrurile să se liniștească. Peste câteva ceasuri, scumpa de Cameron avea să rămână doar o amintire.

Poate se va reîntoarce la Ben. Puțintică răbdare și, săptămâna viitoare, se vor împăca și-l vor invita la nuntă – iar!

Nici nu-i trecea prin minte să accepte o nouă invitație!

Oricum, cu cât se gândea mai puțin la Cameron Nance, cu atât mai bine.

O găsi lângă castronul cu punci, sorbind dintr-un pahar de plastic și sporovăind cu mătușa Clara, unchiul Norm și alți câțiva. Păru să se învioreze când se oferi s-o conducă în oraș.

Mătușa Clara îl fixă cercetător.

– Dar unde vei sta la noapte? întrebă ea.

– La un prieten …

– Prostii. Norm și cu mine insistăm să vii la noi. El poate dormi la subsol, nu-i așa, Norm?

Cel interpelat mormăi o aprobare.

– Mai aveți papagalul acela țâfnos? zise David. Nu menționă nimic despre fiul lor, Jared, care purta mereu haine negre, avea părul vopsit în aceeași culoare, avea pielea gălbejită perforată peste tot, iar la gât arbora un fel de zgardă. Tânărul era înfricoșător. Se zvonea că semăna cu tatăl lui, al doilea soț al Clarei, care se făcuse nevăzut, călare pe motocicleta sa uriașă, cu mulți ani în urmă, imediat după divorț.

– Trebuie doar să știi cum să-i vorbești. Păsărească, înțelegi. Acum, Jared locuiește la noi, de asemenea. A redecorat. E foarte … ei bine, tu cum ai descrie, Norm?

– Întunecat. Aș spune că-i întunecat.

– Da, într-adevăr, drăguț și întunecat și … confortabil. Avem paturi duble, dragul meu. Jared o să-ți explice cum să te înțelegi cu pasărea. A învățat-o tot felul de cuvinte străine, interesante.

David începuse să-și spună că, în cele din urmă, a rămâne în casa mamei nu-i mai părea o idee atât de proastă. Tocmai se străduia să găsească o scuză politicoasă pentru a refuza invitația, când Cameron făcu un gest cu paharul gol și zise:

– De fapt, David își făcuse planul să stea la mine. Nu-i așa? Sughiță și păru să nu observe privirile cu înțeles schimbate de rude.

Iată că acum i se ofereau trei variante unde să-și petreacă noaptea, dar nici una lipsită de pericole. Întrucât orice era preferabil lui Jared și papagalului poliglot, răspunse:

– Uitasem complet. Dar ai dreptate, așa hotărâsem.

– Acasă, am un întreg etaj liber, i se destăinui ea lui Norm, care tocmai râgâia satisfăcut.

Stânjenită, Clara își potrivi haina de blană de iepure. David îi oferi brațul lui Cameron și își luară rămas-bun. Bunica strigă după ei:

– La revedere, Anna! David, s-o readuci curând pe frumoasa ta mireasă! Bătrânul terier mârâi.

Venise vremea să plece.

Afară fiind cald, lăsă capota pliată. Domino, care fusese atât de aproape de moarte, se întinse pe bancheta din spate și adormi imediat. Cameron continua să poarte blugii și tricoul împrumutate de la sora lui. O privi și constată că, astfel îmbrăcată, arăta la fel de bine ca în rochie de mireasă. Pote chiar mai bine.

„Acceptă realitatea", își spuse el, „arată minunat, oricum ar fi îmbrăcată".

Ea îi surprinse privirea și zâmbi.

– Cât m-ar costa să-ți aflu gândurile? Ofer un cent.

Nici o șansă! Acele gânduri ar fi șocat-o, fără îndoială. Îl surprinseseră și pe el. Încercă să-și argumenteze că, doar cu douăzeci și patru de ore în urmă, ea îl visa pe Ben. Iar peste încă o zi, poate că-l va visa din nou. Mulți dintre amicii lui se certaseră și se împăcaseră cu partenerele, atât înainte cât și după căsătorie. Părea să fie ultima tendință în materie de relații sentimentale.

Însă lui, tote astea îi repugnau, erau … groaznice.

– Ridic oferta până la douăzeci și cinci de cenți, insistă Cameron.

– Îmi spuneam că trebuie să-ți port recunoștință, fiindcă nu mai sunt nevoit să împart camera cu înfiorătorul văr Jared, la noapte. Îți mulțumesc.

– A fost rândul meu să-ți întind o mână de ajutor, replică ea, zâmbind. Oricum, aveam și un alt motiv. Fostul proprietar al casei a reamenajat primul etaj. Pentru a-l putea închiria, nu mai trebuie decât să-i fac o intrare separată. Mă gândeam că, dacă ai timp, …

– Adică, să lucrez pentru tine?

– Da. Dacă vrei, câtă vreme lucrezi, poți să și locuiești acolo.

– Știu și eu …

– De ce nu?

– Cinstit vorbind, lui Ben s-ar putea să nu-i convină.

– Cui îi pasă?

– Păi …

– După cum spuneam, este un etaj întreg. Complet separat … Se întoarse, iar el îi simți privirea. Când ochii li se întâlniră, constată că David avea o expresie gânditoare. De asemenea, continua să-i fie dificil să-și desprindă privirea de pe buzele ei.

– Ce s-a întâmplat? zise el.

– Cât de strânsă este prietenia ta cu Ben?

– Jucăm tenis.

– Atâta tot?

– Păi, uneori ieșim la o bere, după joc.

– Și nu ți-a spus că sunt veterinar?

– Nu, din câte-mi amintesc.

– S-ar părea că nu vă cunoașteți prea bine.

– Este un tenisman remarcabil.

– Nu înțeleg de ce ți-ai mai dat silința să vii la nuntă.

El ridică din umeri.

– S-a tot lăudat … ei bine, Cameron, adevărul este că spunea că ești trăsnet. Probabil că m-a făcut curios.

– Ciudate prietenii mai au bărbații! spuse ea. Femeile discută una cu cealaltă. Uneori nu facem decât să vorbim. Voi însă, bateți mingea o vreme, dați peste cap câteva beri, vă lăudați cu – sau vă plângeți despre – femeile din viața voastră și numiți asta distracție.

– Generalizezi, se opuse el, cu blândețe. Nu toți bărbații sunt așa.

– Știu. Cu un suspin, adăugă: m-am hotărât să-ți împărtășesc marele secret.

– Care secret?

– Am să-ți povestesc ce s-a petrecut la biserică.

– Ah, stai puțin … ezită el, atingându-i brațul.

– Nu ești măcar un pic curios?

– N-ar fi corect să-l bârfesc pe Ben, în spate.

– De unde știi că am să-l acuz pe Ben? Poate că a fost doar o schimbare de sentimente din partea mea.

– Eram de față când ai … plecat, îi aminti David.

– Adevărat, râse ea.

Pentru prima oară, își dădu seama că arăta puțin altfel, mai fără griji, lipsită de autocontrol și coordonare. O întrebă:

– Cât ai băut din punciul lui Norm?

– Puțintel.

– Prea destul. Are vreo 80 de grade.

Ea râse din nou.

– Doar miresele beau șampanie. Celelalte trebuie să se declare mulțumite cu ceea ce găsesc.

Nici o minune că era atât de dispusă să vorbească. Numai că el nu dorea s-o asculte. Confidențele foarte intime între un bărbat și o femeie erau, după experiența lui, total contraindicate, mai ales dacă bărbatul făcea eforturi să nu cedeze pornirilor instinctive.

– OK, iată cum a fost.

– Te rog, Cameron. Ai avut o zi mizerabilă, îmi dau seama, dar nu vreau să aud nici o destăinuire. Probabil că ai o mamă …

– Mama a murit de mult.

– Îmi pare rău! Poate, vreo prietenă?

Ignorându-l, continuă:

– Azi-dimineață, chiar înainte de nuntă, cea mai bună prietenă a mea, Linda, mă privea de parcă aș fi fost pe moarte. Știi ce mi-a spus?

David nu comentă și își încrucișă degetele, sperând ca ea să se răzgândească. Sigur că-i stârnise curiozitatea, dar putea răbda.

– Prietenul Lindei, Brad, era cavalerul de onoare al lui Ben. Brad i-a dezvăluit că își petrecuse noaptea precedentă cu Stacey.

Auzise în vocea ei o notă distonantă, așa că extrase din torpedo un pachet de șervețele. Cameron părea pe cale să izbucnească în lacrimi. Apoi își auzi surprins propria voce, întrebând:

– Cine este Stacey?

– Sora mea.

– Și a petrecut noaptea cu Brad?

– Nu, cu … Ben.

David înghiți în sec. Ben se culcase cu sora viitoarei sale soții! Ce nemernicie! Nici o mirare că ea fugise. O auzi pe Cameron rupând ambalajul de celofan al șervețelelor.

– După repetiție, s-au dus acasă la el, continuă ea, cu vocea tot mai dezolată. Nu avea cine s-o conducă, iar Ben s-a oferit. Nici nu mi-a trecut prin cap. Doar este sora mea. Unica mea soră!

David își feri privirea și rămase tăcut. Atitudinea cea mai înțeleaptă, fără îndoială. Apoi o auzi plângând și-i zări umerii scuturându-se, în timp ce-și îngropase fața în palme. Renunță la orice prevedere.

După toate cele, ea îi salvase câinele.

Găsi un loc potrivit și trase pe dreapta. Ea continua să plângă. Cu blândețe, îi îndepărtă mâinile de pe figură.

Cameron avea fața brăzdată de lacrimi, provenite din heleștieele albastre ale ochilor. Îi veni greu să-și amintească ce voise să spună. Ea se aplecă, iar el o cuprinse cu brațul, oferindu-i sprijinul

umărului său, pe care să-și odihnească fruntea. O simțea ca pe o dulce și tandră povară, lipită la piept, cu mâinile încleștate pe brațele lui.

Cu vocea amortizată de părul ei parfumat, reuși să îngaime:

– Ești absolut sigură, Cameron? Mie-mi sună a bârfă. L-ai întrebat pe Ben?

Înainte de a-i răspunde, urmă o pauză foarte lungă, iar ea se desprinse pentru a-i vedea expresia ochilor.

– Am întrebat-o pe Stacey.

– Deci, ești convinsă?

– Stacey nu m-a putut privi în față. Se uita în tavan, la pardoseală, oriunde numai la mine nu.

– Cum ar putea cineva să se uite în altă parte? șopti el, iar cuvintele fuseseră spontane. Veniseră din senin și, o clipă, își dori să nu le fi scăpat.

– Foarte drăguț din partea ta, replică ea, cu o voce suavă.

Îndepărtându-i de pe chip părul răvășit de vânt, el adăugă:

– N-a fost vorbă-n vânt!

Ea îl prinse de mână.

David n-a prea înțeles ce s-a întâmplat după aceea, doar că, la un moment dat, se priveau, iar apoi descoperea că buzele ei aveau aromă de punci de fructe, de gin și … de rai.

Primul sărut nu fusese, cum s-ar fi așteptat, un gest ezitant, între acceptare, dăruire și nesiguranță. Era sărutul unor îndrăgostiți, a unor oameni care se cunosc intim, profund.

David îi mângâie coapsa acoperită de blugi, tânjind după senzația contactului cu pielea ei. O atrase într-o îmbrățișare strânsă. Îi simțea sânii apăsându-i pieptul. Mâinile ei îi cuprinseseră ceafa, cu degetele răsfirate prin păr. Îi sărută lobul urechii și când ea gemu încetișor, fu copleșit de plăcere. Ea îi regăsi buzele, extaziată.

Sărutul păru să continue la nesfârșit, din ce în ce mai frenetic, tot mai deplin. Mâinile lui pătrunseră sub bluza ei din proprie inițiativă – avea o piele minunat de catifelată. Atingerea dantelei sutienului îi înteți flacăra interioară. O dorea! Și mai știa că, deocamdată, senzația era reciprocă.

Totuși, se temea că sărutările pline de pasiune erau alimentate de dezamăgire și trădare, cel puțin în cazul ei.

Ce naiba să facă?

Încetișor, o respinse. Se dovedi cea mai dificilă treabă pe care o încercase vreodată. Respirația ei era la fel de inegală ca a lui și ochii, mari și expresivi, îl zăpăciră. Murmură:

– Cameron, în seara asta, ar fi trebuit să fii în luna de miere, cu Ben Rinaldi.

– Dar nu sunt, șopti ea cu respirația întretăiată.

– Nu, nu ești. Dar nu crezi că în mașina asta e cam mare înghesuială?

– Te referi la Domino?

– Mă refeream la Ben.

– Și la Anna?

– Poate. Important este că tu ești vulnerabilă, după dezamăgirea…

– Nu, șopti ea privind în jos.

– Nu, ce?

– Nu sunt distrusă. Ar trebui să suspin din cauză că nu mă aflu lângă Ben, în seara asta. Îl privi scurt și adăugă: Adevărul e că mă simt perfect acolo unde sunt, în brațele tale.

Sub impulsul momentului, o sărută drăgăstos. Abia apoi creierul îi descifră înțelesul cuvintelor. Se simțea bine în brațele lui! Simți că înțepenește. Ah, nu! Fusese gata-gata să facă dragoste cu o femeie care nici nu știa ce vrea – sau pe cine. Mai rău – își închipuia că-l dorește pe el!

Oare ea își dădea seama că-i declanșase un val de teroare? O simți îndepărtându-se. Îi era recunoscător și, în același timp, avea remușcări. *Spune-le asta și hormonilor. Nebunilor de hormoni!*

– Mulțumesc, șopti ea, revenind cuminte pe locul ei. Îi atinse brațul.

Îi mulțumea fiindcă începuse sau pentru că se oprise? Încercă să-și ignore durerea din abdomen și-i răspunse:

– Nu-i nevoie.

După aceea, conversația se stinse. David abia aștepta s-o ducă acasă. Mai mult decât sărutările, cuvintele ei îl năuciseră. Ea devenise foarte tăcută și, o vreme, crezu că adormise.

Apoi, ea spuse:

– Îmi place semiîntunericul apusului. Uitându-se la ea, observă că-și sprijinise ceafa de tetieră și privea spre cer. Figura palidă îi era încadrată de vălătuci de păr negru. Parcă devenise nepământeană. Adăugă: la ceasul acesta, totul pare atât de calm, viața lasă impresia că ar fi plină de posibilități și totuși îți vine să închizi ușile, să tragi jaluzelele și să-ți scoți pantofii.

– Nu porți pantofi, spuse el.

– Ai dreptate.

Ieșind de pe autostradă, îi ceru adresa. Descoperi că era la câteva case de locul unde locuise și la numai câțeva intersecții de locul următorului proiect. Alese o rută ocolită pentru a nu trece prin fața bisericii. Dacă obsertvase, ea nu arătă în nici un fel.

– Casa mea este pe colț.

David opri în fața unei clădiri în stil victorian, pe lângă care trecuse de cel puțin două ori pe zi în ultimii cinci ani, fără să-i acorde vreo atenție. Nu reținuse decât nuanța purpurie, neuzuală a zugrăvelii.

Acum, luminată doar de felinarele de pe stradă, aducea cu un tort solemn de nuntă închis la culoare, decorată cu coloane spiralate, grilaje de fier forjat și cupole, acoperite de iederă și tufișuri decorative. Genul de loc pe care copiii cu prea multă imaginație îl evită, traversând, tipul de clădire avut în vedere când trebuie găsită o casă a fantomelor de Halloween.

– Aici locuiești?

– Nu-i așa că este fermecătoare? La parter, mi-am deschis dispensarul veterinar, iar eu stau la etajul doi.

– De ce nu la primul?

– Se spune că este bântuit.

– Bântuit?

– Sunt doar zvonuri, șopti ea.

Nu și-o putea imagina în această casă lugubră și veche. Îi lăsase impresia unei persoane obișnuită cu pardoseli mochetate, căreia i-ar fi plăcut șeminee cu blat de marmură, armături de alamă la chiuvetă și dulăpioare de stejar.

Ceea ce-i demonstra că, de fapt, n-o cunoștea deloc.

– Este teribil de întunecoasă, zise el.

– Din cauză că totul este închis. Nici măcar nu am cheie. Rămase tăcută câteva clipe, privindu-și proprietatea, apoi se întoarse spre el, cu o sclipire în ochi. Cu glas nițel tremurat, adăugă: urma să lipsesc două săptămâni, în luna de miere. Inspiră adânc și lăsă la o parte gândurile triste. Arajasem să-mi țină locul un pensionar. Avea să-și înceapă programul abia de luni dimineață. Până atunci, asistenta mea, Cindy, urma să treacă de două ori pe zi să verifice pacienții internați.

– Trebuie să mai aibă cineva cheia, spuse el. Poate asistenta …

– Cindy a fost prezentă la biserică, îl întrerupse ea, cu un fior. Era una dintre domnișoarele de onoare pe care le-am abandonat. Îi datorez scuze, dar n-am să i le prezint astă-seară.

– Dacă nu ai vreo cheie lăsată sub preș, nu văd cum am putea intra.

Împingându-și bărbia înainte în semn de bravadă, Cameron spuse:

– În spate, lângă solar, există un spalier. Am să mă cațăr și voi ajunge, traversând acoperișul, la una din ferestrele de la etajul întâi. Cred că am lăsat-o deschisă.

David rămase fără cuvinte. Ideea absurdă părea mai degrabă o glumă proastă, mai ales dacă țineai seama de punciul lui Norm.

– Am mai făcut-o, îl asigură ea.

– Nu mă îndoiesc. Dar cum vei reuși pe întunericul ăsta, fără să-ți rupi gâtul?

– Nu-ți mai face griji. Dacă rămâi, îți deschid ușa din față în câteva minute. Dacă vrei să pleci, deschide portbagajul să-mi iau rochia și pantofii și ești liber. I-am promis surorii tale că-i voi înapoia blugii și tricoul săptămâna viitoare. Îți sunt recunoscătoare pentru… ei bine, pentru ceea ce ai făcut. Știu că trebuie să fii obosit.

– Nu chiar atât de ostenit încât să pierd spectacolul, zise el.

– Cu adevărat, n-am nevoie de ajutor …

– A vorbit cineva despre ajutor?

***

Dar, desigur, o ajută. În primul rând, era descălțată și cu tot întunericul aproape absolut, el zărise așchiile din spalierul șubred … ca să nu mai pomenească de pericolul reprezentat de tufele de trandafiri ce se ridicau de la nivelul solului până la cornișă.

În al doilea, nu-i stătea în fire să rămână cu brațele în sân, în vreme ce o femeie, care se împărtășise din ginul ieftin al lui Norm,

se urca pe spalierul înalt. El se cățără, iar ea rămase jos, dându-i indicații pe ton de comandă. Între timp, o umbră neagră, probabil Domino, se furișa încoace și încolo, cu nasul în pământ, adulmecând cine știe ce.

David reuși să ajungă pe acoperiș în timp record, suferind numai câteva zgârieturi. Tocmai ajunsese la fereastra cu pricina și constatase că era într-adevăr deschisă, când lumini albastre intermitente anunțară sosirea unui echipaj de poliție. Își imaginase că patrula avea să treacă mai departe în urmărirea vreunui infractor, dar, în loc de asta, se opri în spatele mașinii lui.

Se îndreptă spre marginea verandei, în vreme ce doi polițiști coborâră din mașină. Raza de lumină de jos provenea de la lanterna din mâna unui polițist. Lucirea metalică din cealaltă mână a omului legii, îl făcu să rămână nemișcat. Un pistol?

Zău așa, își închipuiau că era infractor?

Sigur, Cameron le va explica. Apoi își dădu seama că nu-i mai auzise vocea de ceva vreme, iar în momentul de față se dovedea suspect de tăcută. Era nehotărât: să-și anunțe prezența, sau să se retragă tiptil spre fereastră și să intre la etajul unu, bântuit sau nu.

Dilema fu rezolvată de Domino, care alese acel moment pentru a ieși lătrând în calea fasciculului de lumină. David strigă:

– Taci Domino, cățel tâmpit!

La sunetul vocii, raza lanternei se îndreptă spre el și unul dintre polițiști strigă:

– Tu de colo, mâinile sus! Acum!

Domino se opri din lătrat și începu să mârâie. David ridică brațele. Unde naiba era Cameron?

***

Cameron se simțea prost! De ce nu se gândise să intre pe fereastra băii de la parter, înainte de a-l trimite pe David să urce spalierul șubred?

Împinse recipientul de gunoi până sub fereastră și se sui pe el. Datorită demisolului înalt, pervazul ferestrei era cu câțiva centimetri deasupra capului, dar ridicându-se pe vârfuri reuși să împingă cerceveaua. Spre norocul ei, uitase să pună piedica înainte de plecare.

Adică ieri, când se spălase pe mâini după ce vaccinase pisica doamnei Rickles. Își amintea perfect și gândurile care-i trecuseră prin minte. *Gata cu injecțiile, gata cu ghearele, măcar pentru următoarele două săptămâni! … Doar soare, nisip și … Ben!*

După cum evoluaseră lucrurile, se terminase și cu Ben.

I se părea că ziua durase o eternitate, cu o evoluție rapidă de la un dezastru la altul. Mai întâi revelația asupra caracterului lui Ben, apoi fuga de la propria nuntă și în cele din urmă incidentul din mașină, când reacționase atât de nestăpânit la îmbrățișarea lui David și la sărutare. Amintirea îi provocă din nou furnicături de dorință, în tot trupul.

Mai devreme, se întrebase ce impresie îi făcuse. Acum, era convinsă că știa. O durea capul.

Oare fusese chiar atât de pripită? Era așa de disperată încât fusese gata să se cramponeze de primul bărbat drăguț ieșit în cale?

Bine că ziua era pe sfârșite. Poate că va reuși să se salte peste pervaz. În acest caz l-ar fi putut aștepta pe scară – considerând că fereastra de la etaj fusese într-adevăr deschisă, iar el reușise să intre – ca să-i tragă o sperietură. Observase că era deja înfiorat.

I se părea amuzant. Un individ atât de bine făcut, debordând de sănătate și forță, cu brațe puternice și umeri pătrați … Pentru o clipă, amintirea clipelor petrecute în acele brațe îi provocă slăbiciune.

Săruta grozav. Era gata să parieze că s-ar fi dovedit la fel de bun și în pat. Dacă nu s-ar fi aflat într-o mașină parcată la marginea drumului, cine știe ce s-ar fi petrecut?

Însă ar fi fost o greșeală, ceva pentru care nici unul dintre ei nu era pregătit. El înțelesese. Cameron se simțea abandonată și lipsită de iubire, iar dorința lui îi pusese trupul pe jar, măgulindu-i egoul.

Mulțumea cerului că el stopase alunecarea rapidă spre intimitate. În mai puțin de douăsprezece ore, renunțase la ideea de a se mărita cu Ben, ajungând să-l râvnească pe David.

Suspină.

N-ar fi trebuit să-l invite, dar fusese înduplecată de amuzanta disperare din ochii lui, la gândul unei nopți petrecute cu vărul Jared. Totuși, întrucât nu manifestase nici un interes în privința ofertei ei, aproape sigur că lucrurile aveau să revină la normal.

Slobozi un nou oftat și … fereastra alunecă în canat, închizându-se. Coborî de pe cutia de gunoi și porni să înconjoare casa, întrebându-se dacă David găsise deschisă fereastra. Dacă nu, l-ar fi chemat înapoi.

Planul fu întrerupt de lătrăturile furioase ale lui Domino. Auzi o voce bărbătească. Nu distingea cuvintele, dar prima explicație fu că tatăl ei venise să vadă cu ochii lui dacă era acasă. O luă la goană, dorind să-l intercepteze înainte ca el și David să se sperie de moarte, unul pe celălalt.

Tocmai trecuse de colțul casei, când un bărbat – nu tatăl ei – îi strigă:

– Stai! Oprește-te imediat!

Lumina unei lanterne o orbi.

– Eu …

– Doamnă, suntem de la poliție. Țineți mâinile la vedere și rămâneți nemișcată.

Îl ascultă. Aparent, cea mai proastă zi din viața ei nu se terminase încă.

***

Vecina care alertase poliția fu chemată s-o identifice pe Cameron. Era o femeie în vârstă, care le ceru polițiștilor tot felul de legitimații și apoi o studie atent pe Cameron, ca pentru a se asigura că nu-i un soi de clonă.

– Eu sunt, doamnă Rickles, o asigură Cameron.

Bătrâna o cercetă suspicioasă.

– Adevărata doctoriță Nance trebuia să se mărite astăzi și să plece în Mexic în luna de miere, spuse ea.

– Păi …

– Iar vocea, parcă n-ar fi a ei.

– Vreți să spuneți că nu este Cameron Nance? întrebă polițistul.

Doamna Rickles scutură din capul cărunt.

– Nu, doar că nu-s sigură.

Cameron își reveni.

– Nu mai departe decât ieri, i-am făcut pisicii dumneavoastră două injecții, vă amintiți? Un calmant și un vaccin antirabic. M-a zgâriat. Cameron întinse mâna dreaptă și-i arătă o dungă subțire, roșiatică. Vedeți? Acum mă credeți?

– Parcă nu avea părul atât de lung, insistă doamna Rickles, privindu-i cosițele lăsate libere.

– Doamnă Rickles, interveni polițistul, cu un oftat care demonstra că începuse să se îndoiască, considerând întreaga afacere drept pierdere de vreme. Este sau nu vecina dumneavoastră?

În acel moment, Piddikins, motanul ei alb și obez, cu urechi portocalii, coadă încârligată și o umflătură pe umăr, se furișă

silențios afară din bucătărie, se uită spre Cameron, rămasă la intrare alături de polițist, și își arătă colții, zbârlindu-se.

– Ea este, se hotărî doamna Rickles, privindu-și cu afecțiune motanul. Doctorița este singura persoană pe care Piddikins n-o poate suferi. Nu-i așa, Piddikins?

– Sentimentul este mutual, îi mărturisi Cameron polițistului, pe când traversau peluza spre casa ei.

***

Patrula rămase la fața locului până ce David pătrunse prin fereastra de la parter, pe care i-o indicase Cameron. Aprinzând lumina, văzu că spațiul era împărțit în cameră de primire, sală de operații, birou, farmacie, laborator și debara. Din spate, unde se aflau cuștile, răzbătea un cor de lătrături și mieunaturi. O pisică neagră, cocoțată pe un fișet, îl privea cu suspiciune.

Ușa de la intrare dădea direct în sala de așteptare, iar el o descuie și o deschise cu un gest teatral. Blazați, polițiștii spuseră noapte bună și-și reluară patrularea. La fel de neimpresionată, Cameron cără înăuntru sacul de plastic plin cu dantelele pătate de iarbă care fuseseră rochia ei de mireasă și-l abandonă pe un scaun. În mâna stângă avea încă voalul, o fâșie lungă de material alb, împodobit cu flori de satin.

– Ce ai de gând să faci cu asta? se interesă David, fără motiv.

Îl privi cu ochi atât de obosiți încât îi păru rău că menționase blestemata de rochie.

– Am s-o ard, răspunse Cameron. Sau o să-mi fac perdele din ea. Sau o s-o donez. Habar n-am. Își trecu mâna peste frunte. Îți mulțumesc din nou că m-ai salvat.

Erau foarte vizibile primele semne ale unei mahmureli specifice punciului lui Norm. Mâine dimineață va avea nevoie de mult ceai fierbinte, cu lămâie și miere din belșug, își spuse David.

– Mă duc să mă culc, adăugă ea.

– Ascultă, Cameron, în ce privește lucrarea aceea. Am încă vreo două săptămâni până la începerea noului contract, în Hazelnut, dar cred că ar fi mai bine să plec …

– Cum dorești, zise ea, ridicând o mână. Poți să rămâi, dacă vrei. Descurcă-te singur. Noapte bună.

David o urmări urcând scara situată în stânga intrării, cu voalul atârnând în urmă. Nu văzuse femeie care să arate mai bine în blugi și durerea surdă, care abia dispăruse după neinspirata îmbrățișare din mașină, reveni.

Logica îi spunea că ar trebui să se ducă să doarmă cu verișorul cel ciudat și cu pasărea vorbitoare. Să-și mai lărgească orizonturile! Să învețe o limbă străină! Ar fi fost mai sigur.

Porni spre mașină.

Capitolul 4

Cameron se rostogoli în așternut și deschise un ochi. Mai multe secunde, privi pierdută o broderie complicată, de culoarea fildeșului, delicată și feminină, vag familiară.

Rochia ei de mireasă?

Un val de tristețe îi inundă inima. Câte promisiuni, ce de planuri! Își spuse că viitorul ei trebuia regândit. Rămăsese din nou singură.

Destrămarea planurilor o deranja mai mult decât despărțirea de Ben. Se întrebă dacă știa cu adevărat ce este iubirea.

Broderia se dovedi a fi marginea feței de pernă. Își întoarse capul și descoperi o pereche de ochi galbeni, care o urmăreau cu indiferență.

– Bună dimineața, Muzzy, murmură ea, adresându-se pisicuței așezate pe noptieră, lângă telefon, în fața radioului deșteptător, pe împletitura albă. Împletitură? Pipăi voalul …

Se ridică brusc și regretă imediat. Camera descrise câteva mișcări de rotație, stomacul i se revoltă și în tâmple simți începutul unei dureri cumplite.

Din nenorocire, constată că punciul, din care se servise cu generozitate la reuniunea familiei Cutter, nu avea nici un efect asupra amintirilor din ziua precedentă. O năpădiră mânia și dezamăgirea.

Fragmente de amintiri îi defilau prin memorie: un dalmațian, o femeie în vârstă care-i spunea Anna, o haină veche de blană și … David Cutter.

Retrăi instantaneu și senzația de senzualitate neliniștitoare, totuși plăcută, provocată de îmbrățișare și de sărut, precum și iluzoria siguranță găsită în brațele lui.

Slavă Domnului, ziua de ieri se sfârșise.

Sunetul ascuțit al soneriei telefonului o făcu pe Muzzy să sară pe dușumea. De asemenea, îi reteză firul gândurilor.

Întinzându-se după receptor, ochii îi căzură pe fotografia înrămată în care apărea împreună cu Stacey și simți un cuțit răsucindu-i-se în inima rănită. Ridică receptorul și îngăimă:

– Alo?

– Trebuie să discutăm.

– Nu striga la mine, Ben.

– Nu strig.

Sprijinindu-și fruntea în palmă, murmură:

– Ce dorești?

– Avem de vorbit.

– Eu nu …

– Ajung acolo în trei sferturi de oră.

Convorbirea se întrerupse.

Înăbuși o înjurătură, trântind receptorul. Suspină, ridică fotografia și privi ochii surorii. Stacey era mai tânără cu un an și jumătate. Moștenise părul castaniu al mamei, trăsăturile necizelate ale tatălui și ochii albaștri specifici familiei.

De când își putea aminti, Stacey se străduise s-o imite. Dacă-și scurta părul, la fel făcea și Stacey. Aceeași atitudine avusese și în privința hainelor, prietenilor, opiniilor politice, sau carierei.

Atunci când ambele ajunseseră la facultate, Stacey obișnuia să vorbească despre cabinetul pe care aveau să-l deschidă împreună, cândva. Dar acel plan se destrămase după un an, când Stacey se îndrăgostise, renunțase la școală și se măritase.

Peste încă un an, divorțase.

De curând, Stacey își anunțase intenția de a deveni profesoară. Cameron se bucurase să constate că sora ei avea, în sfârșit, un țel în viață.

Apoi apăruse Ben.

Ce scop minunat! Să-l momești pe logodnicul surorii tale!

Cameron se înfioră iar, amintindu-și cât de fericită fusese văzând că cei doi se înțelegeau atât de bine. Nici nu-i trecuse prin minte că surioara ei de douăzeci și șase de ani s-ar putea dovedi atât de egoistă … și crudă. Nici că Ben s-ar fi pretat …

Vârî fotografia, cu fața în jos, în sertarul noptierei. Poza lui Ben se afla deja acolo din seara precedentă. Închise sertarul, lăsându-i pe cei doi împreună, față-n față.

Situația era foarte clară: nu se putea baza decât pe ea însăși. Avea să coboare și să-l provoace pe Ben să îndrăznească să-i spună vreo minciună, să-și ceară scuze, sau mai rău, să-i dea explicații.

Hotărâtă, dădu la o parte cuvertura, coborî din pat, se dezechilibră puțin și constată că, aseară, se vârâse în pat goală pușcă.

În primul rând, trebuia să se îmbrace.

***

Peste cinci minute, după un duș rapid, își pieptănă părul, îmbrăcă o pereche de blugi vechi și un tricou verde, decolorat, despre care-și amintea clar că nu-i plăcuse lui Ben.

Încălțând o pereche de sandale, privirea îi căzu asupra micuței debarale a cărei cheie o pierduse cu câteva luni în urmă. O folosea ca depozit de pantofi, haine vechi și hobbyuri abandonate.

Așa se petrecuse și cu pictatul. Ben spusese că încercările ei erau dovezi de amatorism și, deoarece Cameron avusese unele îndoieli în privința calităților ei de începătoare, îl crezuse. Ce tâmpit! Oare producerea unor capodopere constituia singura motivație a artei?

Acum nu avea timp, dar, coborând scara, își propuse să caute cheia în toate locurile în care s-ar fi putut rătăci.

Preluase casa împreună cu poveștile despre fantome ce ar fi bântuit primul etaj, care aveau darul s-o amuze, din cauză că fusese complet remodelat de fostul proprietar. Fantomele n-aveau nici o șansă în fața vopselei indestructibile, a pardoselei complet mochetate și a lambriului din imitație de lemn de cireș.

Locul era imaculat și, după gusturile ei, lipsit de personalitate. Prefera atmosfera mai înghesuită și arhitectura incertă a etajului doi, așa că acolo se stabilise. Pentru a împiedica diversele animale din preajmă să se cuibărească în mijlocul patului cu baldachin, ce constituia piesa de rezistență a apartamentului de la primul cat, ținea ușa mereu închisă. Acum însă, era întredeschisă.

Păși furișat, o împinse la perete și fu instantaneu atacată de o formă neclară, dar pătată.

– Domino! strigă o voce bărbătească. Era David.

Câinele se retrase imediat, spășit.

Era absolut incorect ca, în răstimpul unei singure ore, să fie obligată să facă față atât nemernicului de fost logodnic cât și bărbatului în brațele căruia se aruncase aseară!

Și totuși, în lumina dimineții care pătrundea prin ferestrele deschise, era clar de ce își pierduse capul atât de ușor în fața lui David Cutter. Era înalt și bronzat, așa cum îi rămăsese în minte, cu umeri largi, bine făcut, cu un zâmbet radiind sănătate, bună dispoziție și frumusețe.

Purta niște încălțări de lucru, blugi jerpeliți și o cămașă de doc având mânecile suflecate și lăsând la vedere brațele musculoase. Pe Cameron o impresionaseră întotdeauna bărbații astfel îmbrăcați, dar David îi eclipsa pe toți ceilalți. Rămase ca hipnotizată de părul fin care-i acoperea antebrațele, dosul mâinilor și … chiar degetele.

Ridică privirea și o întâlni pe a lui. I se păru că-i pătrundea până în creier, simțindu-se bine în acea îmbulzeală confuză. Inspiră profund și speră că, totuși, nu-i putea citi gândurile pline de amintiri ale serii precedente – sărutările, mângâierile, momentul de abandon sălbatic.

– Ce … cauți aici? se bâlbâi ea.

– M-ai invitat, nu-ți mai amintești? Arătând spre încăperea din spatele său, adăugă: excelent apartament. Îmi închipui că vrei să transformi fereastra înaltă dinspre sud în ușă și să adaugi o scară până în curte.

Asta însemna oare că era dispus să preia munca de constructor pe care i-o oferise atât de pripit și, mai grav, că-i acceptase invitația de a locui acolo pe timpul lucrului? Cum să-i spună că se răzgândise? Avea nevoie doar de un student îndemânatic. Și apoi, de o călugăriță, căreia să-i închirieze apartamentul …

– Ai spus că nu te interesează, îi aminti ea.

– Mi-am schimbat părerea. Vino, adăugă el, făcându-i semn spre masă. Văzu că găsise cescuțele și farfuriuțele de culoarea fânului și un ceainic vechi decorat cu flori galbene, probabil abandonat de fostul proprietar. Într-un bol albastru erau câteva felii de lămâie. Struguri copți, un borcănel de miere și câțiva biscuiți crocanți completau micul dejun încropit, pentru care probabil că ieșise la cumpărături dis-de-dimineață.

– Am auzit dușul și am preparat micul dejun, zise David. După felul în care-ți masezi tâmplele, suferi de una din mahmurelile tipice punciului infam al lui Norm. În astfel de cazuri, se impune o cană de ceai aburind. Stai jos.

Era pe cale să se opună. Dacă nu se înțelegeau prietenește, ar fi fost mult mai simplu să-l gonească. Ei bine, mai amical. Însă ceaiul era foarte tentant. Aburii aromați o atrăgeau ca un magnet. Ben era pe drum și avea nevoie de ceva care s-o remonteze. Așa că se așeză, în ciuda crizei de timp.

– Ar trebui să te informez …, începu ea.

– Conversația este absolut contraindicată, până nu-ți bei ceaiul. Cere eforturi de gândire, sau măcar așa se presupune, iar astea n-ar face decât să-ți agraveze durerea de cap.

Cameron primi ceașca, fermecată de imaginea acestui bărbat solid, turnându-i licoarea aromată dintr-un ceainic micuț, ciobit, în vreme ce își debita versiunea proprie de înțelepciune feminină. Era divin!

David o așteptă să-și golească ceașca.

– Acum, ce doreai să-mi comunici?

De unde să înceapă? Să-l avertizeze că Ben era pe drum, sau să discute întâi modificările pe care le viza la apartament? El se instalase ca acasă. Cu coada ochiului, văzuse în dormitor un

așternut mototolit, iar bucătăria arăta ca după furtună. Așternuse lângă fereastră o pătură pentru câine. Acolo trona Domino, agitat și curios, privind de la unul la celălalt.

– În privința apartamentului … începu ea ezitant.

El zâmbi încurajator.

– … ieri am fost cam … zăpăcită. Nu judecam. Acum îmi dau seama cât de neobișnuit ar fi să împart casa cu un … străin, practic.

– Cu antreprenorul tău de încredere, declară el, cu o privire ghidușă. Cu mine.

– Ieri, mi-ai spus că nu-i o idee prea bună și acum sunt de acord. Mă înțelegi, nu-i așa?

– Dacă te deranjează faptul că sunt bărbat …

– Ah, nu …

– Cu mine, poți să nu-ți faci nici o grijă, te asigur.

– Sunt convinsă. Ceruri! Dacă ai fi fost un astfel de om, aseară ai fi putut … Se opri, îngrozită de turnura pe care o luase conversația și stânjenită de amintirea persistentă a sărutărilor.

El îi prinse mâna și își coborî vocea până la intensitatea unei șoapte sexy.

– Există anumite legi care-ți interzic să profiți de o situație ca … cea în care te aflai, Cameron.

– Vrei să spui, ametită.

– Vreau să zic, vulnerabilă.

Rămase cu privirea pironită pe mâna lui până ce Domino lătră și, dinspre inrare, răsună o voce mânioasă.

– Dave? Dave Cutter? Ce dracu faci aici?

– Ben! exclamă David, retrăgându-și mâna și ridicându-se în picioare.

Cameron pivotă pe scaun, apoi își privi ceasul de mână. Sosise cu paisprezece minute mai devreme. Îi plăcea să apară mai devreme și se făcea că asta îi conferă un avantaj. Uitase de venirea lui.

Ben se încruntase și strângea din buze de parcă ar fi simțit un miros neplăcut în cameră. Cameron fu luată prin surprindere de expresia lui. Prima impresie fu că arăta altfel. Apoi se răzgândi: *Nu, nu s-a schimbat!*

Avea aceeași figură rotundă, aceiași ochi spălăciți și părul blond la fel de îngrijit. Purta niște pantaloni largi, haină și obișnuiții mocasini. Era vizibil până și familiarul aer încrezut.

De unde provenea diferența?

De nicăieri.

Deși părea imposibil, probabil că ea era cea care se metamorfozase, nu el.

– Ce naiba cauți aici, Cutter? zise Ben.

– Își lua micul dejun, răspunse Cameron, cu nonșalanță.

– Stai puțin, interveni David. Nu-i ceea ce pare!

– Și ce dacă ar fi? întrebă Cameron, ridicându-se.

Ben n-o luă în seamă, privi împrejur, iar ochii îi căzură asupra așternutului răvășit din dormitor. Increderea în sine dispăru și Cameron își imagină cum i se aprindea un bec în cap.

– Tu ai luat-o ieri, nu-i așa? vru Ben să știe.

Cameron se stropși:

– Nu-s vreun pachet rătăcit, care să fie luat de cineva! Eu am hotărât să plec.

După o scurtă privire spre ea, David spuse:

– Ascultă, Ben, după ceea ce ai făcut …

– Ce am făcut? Arătă cu degetul spre dormitor. Dar ce părere ai despre ceea ce ai făcut tu? Cu logodnica mea!

Cu obrajii în flăcări și decisă să nu-și explice comportarea, cum ar fi vrut Benjamin Rinaldi, Cameron zise:

– Nu sunt logodnica ta. Valabilitatea jurămintelor a expirat atunci când te-ai culcat cu soră-mea.

Ben se clătină, dar își reveni rapid:

– A fost o greșeală, recunosc, spuse el, cu aparentă pocăință. Dar trebuie să admiți că și tu ai reacționat exagerat.

Cameron îl privea, fără să-și poată crede urechilor.

– Astea-s vorbe goale, Ben, iar tu știi foarte bine, interveni David. Și nu înrăutăți lucrurile încercând să arunci asupra ei vina pentru ceea ce s-a petrecut.

Ben înaintă în încăpere cu un deget ridicat amenințător și zise:

– Ascultă, amice. Îți schimbi prietenele săptămânal. Ce știi tu despre responsabilitate? Ai un tupeu incredibil, dacă îți permiți să mă judeci!

– Dar știu sigur că este mare diferență între a evita responsabilitatea unei relații de durată și a-ți înșela partenerul, după ce ți-ai asumat-o, răspunse David neclintit.

Cei doi se înfruntau din priviri. Cameron căuta mijloace de a dezamorsa tensiunea, care să nu fie ilegale sau imorale. Nimic nu-i trecu prin minte.

O altă voce, venind dinspre ușă, îi făcu pe toți trei să se întoarcă. Tatăl ei apăruse și era întărâtat. Probabil că aflase despre Ben și Stacey, își spuse Cameron, mulțumită că nu mai era obligată să-l pună chiar ea la curent și să decidă cât și în ce fel să-i povestească.

Raymond Nance arăta exact așa cum te-ai fi așteptat din partea unui bancher prosper. În vârstă de cincizeci și cinci de ani, având chelie parțială, cam gros în talie, întotdeauna corect îmbrăcat și cu maniere de modă veche. Părea suficient de scos din fire încât să-l arunce pe fereastră pe Ben.

Așa să faci, se rugă Cameron în gând. *Fă-mi plăcerea!*

– Tu! mârâi tatăl.

Se uita la David!

Acesta se retrase câțiva pași.

– Eu?

– Tu ești cel care mi-a luat fiica, ieri. Ce dracu cauți aici?

– Păi, domnule …

– Ce crezi că făcea aici? izbucni Ben, arătând spre dormitor.

Urmărindu-i degetul, privirea lui Raymond căzu asupra așternutului deranjat și, o dată cu înțelegerea, se înroși tot.

– Cred că ai face mai bine să dispari, strigă el.

Domino răspunse cu un mârâit.

Cu pumnii strânși, Cameron interveni:

– David este noul meu antreprenor și locuiește aici.

– Aici? Figura arțăgoasă a lui Ben deveni uimită.

Sprâncenele tatălui se ridicară întrebător.

Cameron se uită spre David. De parcă va mai dori să lucreze pentru ea și să locuiască în casă, după asemenea scenă! Totuși, Ben nu avea nevoie să afle că, probabil, David era nerăbdător să-și ia tălpășița. Și nici tatăl ei.

– Va locui în acest apartament în următoarele două săptămâni, afirmă ea hotărâtă, ca pentru a se obișnui cu ideea. Va construi o scară și o intrare separată pentru etajul unu.

– Nu poate să stea în casa ta, insistă tatăl.

– Tată, sunt o femeie în toată firea, replică ea cu blândețe. Nu-mi mai spune ce pot, sau ce nu pot să fac în propria mea casă.

– Și vrei să cred că asta-i tot? ricană Ben.

Nu-i venea să creadă că fusese gata-gata să se mărite cu papagalul ăsta. Să fi fost atât de disperată? Așa oarbă? Atât de proastă?

Se părea că da.

– Nu vreau nimic de la tine, Ben.

Doar, adăugă în gând, *o mână de ajutor să-mi recapăt tatăl.* Dar nu putea spune așa ceva cu glas tare. Dacă nu de alta, măcar fiindcă

era convinsă că va încerca să-i șteargă datoria, iar ea nu putea accepta una ca asta. Alt motiv era că încă nu știa cum să trateze lipsa de loialitate a lui Stacey.

Prinzându-l de umăr pe Ben, tatăl zise:

– Nu știu ce-i în mintea ta, fetițo. M-am străduit să te înțeleg atunci când te-ai hotărât să devii veterinar, după cum știi. Dar asta? De ce l-ai părăsit pe Ben în fața altarului?

Aluzia la ocupația ei n-o afectă pe Cameron. Încă de la început, tatăl ei fusese sceptic în privința profesiei alese de ea. Nu putuse înțelege de ce nu dorise să devină medic adevărat, neurochirurg, sau cardiolog, sau orice altă specialitate cu perspective de rambursare a capitalului pe care-l investise în ea. Nu avea cum să-i explice, așa că renunțase. Însă în privința lui Ben, situația era cu totul alta. Murmură:

– De ce nu-l întrebi pe Ben? și regretă imediat.

Nu avea nici un motiv, căci aparent, Ben o cunoștea mai bine decât îl cunoscuse ea. De pildă, părea să fie convins că n-o va denunța pe Stacey, așa că putea spune orice. Cu falsă umilință, declară:

– A fost o neînțelegere, domnule Nance. Sunt gata să trec peste diferendele noastre. Ce părere ai, Cameron?

– Mai scutește-mă!

– Nu eu sunt cel care a plecat, adăugă Ben.

– Cameron, draga mea, drumul spre iubire mai are și denivelări, interveni tatăl.

– Crede-mă tată, replică ea. Treaba asta n-are nimic de-a face cu dragostea.

Ben scutură din cap, se întoarse pe călcâie și părăsi camera. Cu un zâmbet timid, adresat lui David, Cameron îi luă de braț pe tatăl ei și ieșiră împreună.

***

David coborî scara în vârfurile picioarelor, urmat îndeaproape de Domino. Nu știa dacă domnul Nance plecase și n-ar fi vrut să întrerupă o discuție între tată și fiică. Cât despre Ben? Din punctul lui de vedere, nemernicul acela era deja uitat.

Ce văzuse o femeie precum Cameron la un asemenea bărbat? Oricât s-ar fi străduit, nu și-i putea imagina împreună.

Ieși pe ușa din față, purtând în mână sacoșa cu hainele de lucru. Îi luase mai mult de un ceas să facă patul și să spele vasele și, între timp, casa părea să fi rămas pustie.

Nu-i surâdea ideea de a pleca fără să dea ochii cu Cameron, deși probabil era mai bine așa. Nu i-ar fi displăcut să-i mai vadă o dată figura drăgălașă, sau s-o admire ieșind din cameră, îmbrăcată în blugii strâmți, care-i scoteau ispititor în evidență rotunjimile posteriorului și picioarele lungi, bine făcute.

Azi-dimineață, avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca să-și țină mâinile acasă. Separați de masă, privind-o pierdut în ochi, ascultându-i vocea melodioasă, simțindu-i aroma șamponului … ei bine, dorise din toată inima să-i mângâie obrajii, să-i inhaleze parfumul, s-o devoreze.

Da, era cel mai bine s-o ia din loc și să lase altuia sarcina de a construi noua intrare.

Câinele se instalase deja pe bancheta din spate,iar el aruncase în portbagaj sacul cu haine de lucru, când auzi ușa și se întoarse la timp s-o vadă pe Cameron traversând peluza. Era desculță, cu părul revărsat pe umeri, purtând o bluză verde și arborând o expresie preocupată. Ce imagine! Pășea prin iarba crescută, cu soarele

strălucindu-i în păr, legănându-și ușor coapsele și sânii, în vreme ce margaretele albe îi sărutau picioarele și bondarii îi înălțau imnuri.

Se scuturǎ de viziune.

– Te-am zărit plecând, spuse ea, oprindu-se la câțiva pași. Dacă nu voi fi acasă când te întorci, o să ai nevoie de cheie.

El privi scurt spre cheița aurie și din nou la figura ei. Chiar sobră și preocupată, avea trăsături impresionante, iar ochii albaștri îl sfredeleau pur și simplu. Își drese glasul.

– Înțeleg că le-ai spus, tatălui și lui Ben, că stau aici doar fiindcă erai supărată pe ei. Știu ce simți cu adevărat privind prezența mea.

Degetele ei se strânseră peste cheie.

– Da, ai dreptate. Îmi pare rău că te-am târât în tărășenia asta.

– Nu-i nimic, zise el, dorindu-și să fi acceptat cheia, n-am să mă prevalez de ce-ai spus la mânie. De fapt, nu vrei să rămân, nu-i așa?

Cameron părea nesigură. Ridică din umeri și răspunse:

– Adevărul este că am nevoie de intrarea aia, dacă vreau să pot închirira apartamentul. Și sunt obligată să-l închiriez ca să-i pot returna tatălui meu banii cheltuiți la nuntă. Iar tu ești antreprenor.

– Nu-s singurul.

Suspinul adânc făcu lucruri incredibile cu bluza ei. Mușcându-și buza, se aplecase să-l mângâie pe Domino. Astfel întinsă, Cameron era întruchiparea feminității, prezentând suficiente rotunjimi apetisante cât să determine deraierea unui tren. Darămite a unui bărbat.

Îl privi cu coada ochiului.

– Nu te pot învinovăți că vrei să scapi din harababura asta.

– Nu-i adevărat, protestă el.

– Asta înseamnă că în dimineața asta ești deosebit de galant.

– Da, ăsta-s eu, cavaler până-n măduva oaselor.

– Nici n-am apucat să-ți mulțumesc pentru ceai.

– Pentru puțin! Domino o lingea pe obraz. *Norocos câine!* Cum te-ai descurcat cu tatăl tău și cu Ben?

– Tata este foarte dezamăgit, spuse ea, îndreptându-se. A zis că nu mă crezuse așa lipsită de perseverență.

– Au!

– Nu cunoaște adevărul, așa că nu-l pot contrazice.

– Ar fi putut să-ți acorde un pic de încredere, murmură David.

Ochii ei surprinși purtau un milion de întrebări. Doamne, cât și-ar fi dorit să le răspundă cu sărutări!

– David, care este motivul real al plecării tale?

– Ți-am spus …

– Pentru că ești un individ deosebit de sensibil, sau nu-ți vine să rămâi din cauza … mea?

El râse, însă ea continuă să-l privească, serioasă. Ar fi vrut să-i spună că se înșela, dar remarca ei conținea suficient adevăr cât să-i înghețe răspunsul în gâtlej. N-avea ce face, persoana ei continua să-l preocupe. Își amintea mereu gustul minunat al buzelor ei și dorința care-l cuprinsese de a o poseda în întregime și, de asemenea, declarația ei că se simțise în siguranță în brațele lui.

În brațele lui!

O astfel de remarcă, din partea unei femei care arăta cum arătase ea îmbrăcată în rochie de mireasă, trebuia privită cu seriozitate.

– De ce, dintr-o dată, vrei să rămân?

Fără ezitare, ea răspunse:

– Fiindcă am nevoie de tine.

Desigur, voise să spună altceva. Senzația ciudată pe care i-o creaseră acele cuvinte trebuia ignorată.

– Nu pentru a-l face gelos pe Ben, prin orice metodă?

– S-ar putea să fie și asta, admise ea, cu un zâmbet schițat. Încă te mai temi să nu-ți jignești prietenul și … partenerul de tenis?

– Nu, zise el, energic.

– Bine.

– Totuși, Ben are dreptate într-o anumită privință, Cameron, adăugă el, grijuliu. Eu nu caut un aranjament de durată.

Ea îi întinse mâna.

– Nu-ți ofer patul meu, David, numai ceva de lucru și locuință. Menționarea patului îi provocă un zâmbet pofticios. Este o casă mare, adăugă ea de parcă i-ar fi citit gândurile.

Unde s-ar fi putut duce, dacă i-ar fi refuzat oferta? Înapoi, la maică-sa, ceea ce ar fi implicat navetă zilnică obositoare și conversații neplăcute cu bunica senilă? Să cadă pe capul vreunui prieten? Să se stabilească la vărul Jared cu la papagalul lui vorbitor? Să înceapă o neplăcută vânătoare după un apartament propriu?

– Ne-am înțeles? insistă Cameron. Eu te folosesc ostentativ să-l scot din minți pe dragul de Ben și să-mi amenajez casa. Tu ai nevoie de un loc unde să te stabilești temporar. Punct.

David făcu bilanțul avantajelor și dezavantajelor. Ce fel de bărbat era dacă nu putea rezista unei tentații, fie și prezentată sub aspectul foarte atrăgător al lui Cameron Nance? Probabil că abia dacă se vor întâlni! Ea avea de condus cabinetul veterinar. El va munci la scară, adunându-și, între timp, echipa pentru viitorul mare proiect, plănuit să înceapă peste două săptămâni. Vor locui la etaje diferite, ca într-un bloc de apartamente, fiecare cu ale lui.

Imaginea ușilor închise ce aveau să-i despartă era mai degrabă supărătoare decât liniștitoare, dar refuză să se mai gândească la așa ceva. Bătu din picior și spuse:

– Ei bine, Domino, se pare că ne-am făcut cu o locuință.

Cel interpelat dădu din coadă și ceva din vocea stăpânului îl făcu să sară în sus, bucurându-se.

Ferindu-se din calea câinelui, Cameron făcu un pas și-i întinse din nou cheia.

Apoi, îndată ce degetele lui îi atinseră palma și piciorul îi reveni pe iarbă, țipă strident.

Capitolul 5

Înțelese imediat că tocmai călcase pe o albină. Scâncind și sărind într-un picior, în vreme ce îl prinsese pe celălalt cu ambele mâini, observă expresia surprinsă a lui David. Câinele începuse să latre. Abia când durerea începuse să se diminueze, David încercă s-o prindă în brațe, o dezechilibră și se rostogoliră amândoi în iarbă.

El căzuse deasupra. Se ridică în mâini și, pentru o clipă, timpul păru să se oprească-n loc. De asemenea, respirația și bătăile inimii ei, precum și lătrăturile dalmațianului. Înțepătura încetase temporar s-o mai usture, în vreme ce-l privea intens pe David.

Continua să fie conștientă de umbra întunecată a bărbii pe tenul lui bronzat, de forma senzuală a buzelor, de genele negre, de sprâncenele bogate și de șuvița de păr ce-i atârna pe frunte.

Gusta din plin greutatea trupului lui, contactul brațelor sprijinite în iarbă cu exteriorul propriilor ei antebrațe, pulsul, al cărui ritm era sincronizat cu al ei.

Curios, Domino își vârî nasul umed și rece, provocându-i o înfiorare.

David îl împinse înapoi și murmură:

– Ce ai pățit?

– Am călcat pe o albină, răspunse ea, străduindu-se să-și stăpânească tremurul coardelor vocale.

O ajută să se ridice în capul oaselor, cu care prilej o atinse din nou. Ea reuși să ignore efectul contactului cu mare dificultate. Apoi, David îi cuprinse în palme piciorul îndurerat.

– La degetul mare, zise ea.

– Da, acul a rămas acolo, spuse el, îndepărtându-l cu îndemânare. Degetul a început să se umfle.

Nu-i lăsă piciorul jos, nici nu-l mângâie. Se mulțumea să-l țină, cu călcâiul în căușul palmei, masându-i ușurel celelalte degete. Avea mâini mari și puternice, iar senzația era pe cale s-o dea gata.

– Ai niște picioare foarte delicate, șopti el.

Înainte de a fi prea târziu, Cameron se retrase ușurel.

– Aș face bine să intru în casă și să caut un antiinflamator, ca să neutralizez înțepătura. El o ajută să se ridice. Pot merge, îl asigură ea, dar se dezechilibră de la primul pas.

David o prinse și o ridică în brațe. Ca răspuns la protestele ei, se mulțumi să zâmbească, traversând peluza.

Forța brațelor lui era impresionantă. Curbura maxilarului, felul în care se uita în jos spre ea, focul mocnit din ochii lui, aroma de pădure a deodorantului … toate contribuiau la seducție.

Pentru a-și învinge confuzia, își repetă iar și iar vorbele lui Ben. „Îți schimbi prietena în fiecare săptămână". Iar David nu negase. De fapt, chiar îi spusese că nu căuta o relație permanentă, cu doar câteva clipe în urmă, și voise s-o prevină de parcă și-ar fi dat seama că-l găsea atrăgător.

Acum se afla în brațele lui, lipită de pieptul tare ca piatra, la distanță de o șoaptă. În ciuda tuturor obiecțiunilor, își dorea s-o sărute. El însă, părea să nu încerce decât s-o ajute, din cauza piciorului rănit.

Își spuse că nu mai avea rost să-și facă iluzii în dragoste și mai ales nu în cel privea pe David. Probabil că atracția dintre ei avea numai temei fizic. Dacă avea să se mai îndrăgostească vreodată, iar probabilitatea era scăzută, o va face doar cu un bărbat capabil să iubească la fel de deplin ca și ea.

O legătură pur fizică nu-i era suficientă. Nici acum, nici altă dată.

Amândoi își dădeau seama. O dată ajunși înăuntru, David spuse:

– Încotro, la bucătărie?

– Lasă-mă jos. Pot să merg singură.

El se opri, continuând s-o țină în brațe și privind-o cu o expresie greu de descifrat. Apoi o lăsă ușurel jos și, pentru o clipă, continuară să se privească în ochi. Cameron se agăță de spătarul unui scaun, în căutarea unui punct de sprijin.

– Am să fac rost de cele necesre, zise el în cele din urmă.

Cameron avu nevoie de ceva vreme ca să-și dea seama că vorbise despre materialele de construcție. Îi răspunse:

– Bine. Să-ți pregătesc un cec?

– Nu. Iată cum vom proceda. Am credit la vreo duzină de depozite de materiale și cherestea. Am să țin socoteala, având grijă să păstrez totalul la o valoare rezonabilă, iar la sfârșit am să-ți prezint toată socoteala. N-am la dispoziție decât două săptămâni, dar ar trebui să fie de-ajuns.

– Și manopera?

– Mă scutești de chirie.

– Pare cam puțin.

– Voi nota și timpul de lucru efectiv și ne vom înțelege noi cumva. Ai să constați că sunt destul de … ieftin.

Ea zâmbi.

– Batem palma? întrebă David, întinzându-i mâna.

Îi strânse mâna, luptându-se cu dorința de a-l trage astfel încât să cadă iar peste ea și murmură:

– S-a făcut!

Cameron nu știu dacă îi urmărise cu privirea șchiopătatul până în bucătărie, fiindcă își impuse să nu se întoarcă.

***

Peste câteva zile, din înțepătura de albină nu mai rămăsese decât o vagă neplăcere. Cu David era altceva. Cameron încercase să uite și de una și de celălalt, cufundându-se-n muncă.

Cindy îi fusese de ajutor. Puțin trecută de treizeci de ani și cu două divorțuri la activ, Cindy își păstra spiritul optimist. Avea păr roșu, ten pistruiat și energia debordantă a unui câine șpiț. Era asistentă, iar priceperea și devoțiunea ei făcuseră posibilă funcționarea cabinetului.

Scuzele prezentate, pentru că o părăsise împreună cu celelalte domnișoare de onoare, fuseseră ușurate de faptul că era, afară de David, singura persoană care știa adevărul. Compasiunea și revolta ei reprezentaseră reacții binevenite.

– Propria ta soră? Năpârca! Iar Ben … trebuie să-l uiți pe bărbatul acela, Cameron!

– Așa am făcut, răspunse Cameron.

– Atât de simplu?

– Aproape, admise ea.

– Niciodată nu mi-a plăcut, mărturisi Cindy.

– Știu.

– Cândva, am încercat să-ți spun că este un nemernic.

– Cred că există anumite lucruri pe care fiecare femeie trebuie să le afle pe propria piele, răspunse Cameron, oftând.

– Nici o grijă, draga mea. Există o mulțime de bărbați disponibili. Că veni vorba, cine-i tipul care defilează în sus și-n jos pe scară?

– Un constructor.

– Ce face acolo, sus? Adineauri am auzit ciocănituri și zgomot de fierăstrău.

Cameron îi explică intenția de a construi un acces separat pentru apartamentul de la etajul întâi. Termină relatarea adăugând:

– Deocamdată, locuiește acolo.

– Stă aici? spuse Cindy, tresărind.

– Pe perioada cât lucrează. Doar vreo două săptămâni.

– Și când ai de gând să mi-l prezinți?

– Cinstit vorbind, Cindy, există vreun bărbat care să nu fie amenințat în preajma ta?

– Nici unul, dacă îmbrăcat în blugi arată ca ăsta, replică Cindy, făcându-i cu ochiul, înmânându-i un dosar și apoi retrăgându-se.

Cameron își aruncă ochii pe filele dosarului, însă gândurile îi erau în altă parte. Nu la Ben, nici la David, ci la Stacey. Surioara refuza să-i răspundă la telefon, iar Cameron nu știa dacă era cazul să reacționeze și cum s-o facă.

Desigur, era furioasă; bineînțeles că era dezamăgită. Însă Stacey era sora ei.

Cindy se întoarse aducând următorul pacient, o mâță tărcată ținută în brațe de o adolescentă. Era o ocazie bună de a mai uita de propriile griji.

Pisica, Bingo, avea o ureche atârnând într-o parte. Când o examină, descoperi o urâtă infestare cu căpușe. Era genul de probleme rezolvate de obicei de Cindy. Curățare, dezinfectare, medicamente pentru acasă și toate vor fi în ordine.

Totuși, decise să se ocupe chiar ea de caz. Nu era cine știe ce diversiune, dar mai bine decât nimic.

Mai târziu, Cameron trecu în cel de-al doilea cabinet și găsi trei băieți, un bărbat și un câine mare și negru, părând a fi corcitură de labrador cu un ciobănesc uriaș. Era un pacient nou și unica însemnare făcută de Cindy pe fișă era: „Umflătură la urechea stângă."

Aparent, era ziua urechilor!

Se dovedi a fi vorba despre un chist, o afecțiune destul de obișnuită, lipsită de gravitate. Băieții erau niște drăgălași, dar îi provocară o durere nostalgică. Oare va avea vreodată și ea copii? Discutase subiectul cu Ben și el păruse a-i împărtăși dorința de a avea copii, într-o bună zi. Sau, măcar, așa pretinsese. Cine putea ști dacă-și dorea, cu adevărat, urmași?

David nu voia copii. Ținând seama de neîncrederea în instituția căsătoriei – normală, dacă țineai seama de experiența personală privind efectele nocive ale divorțurilor asupra copiilor – nu era de crezut că-și va asuma vreodată riscul.

Că asemenea gânduri o întristau era un indiciu că avea o zi foarte proastă …

Câinele și copiii plecară și o lăsară cu o jumătate de oră de inactivitate. Ridică o căniță pe care fisese imprimată bancnota de un dolar, iar gândul îi zbură la Ben. El i-o făcuse cadou.

Cine era Ben? se întrebă ea, privind cana. Evident, nu era așa cum și-l închipuise. Era egoist, mincinos, înșelător.

O clipă, se lăsă atrasă în capcana generalizărilor, spunându-și că toți bărbații erau la fel, meschini, gata să promită orice pentru a-și satisface dorințele …

Apoi se gândi iar la David. Poate că nu era candidatul ideal pentru căsătorie, dar măcar era cinstit în această privință. Nu avea de ce să-și facă iluzii – era exact așa cum părea.

Oare? Cum să fie sigură?

Zâmbi, gândindu-se la abilitatea lui de a spune lucrul potrivit la momentul ideal. Ca de pildă, când se minunase cu glas tare cum de putea cineva să nu se uite la ea. Respectiva remarcă o unsese pe suflet și fusese de vină pentru evenimentul pasionat din mașină.

Sau când o întrebase de ce tatăl ei avea atât de puțină încredere în ea.

Comentariile lui spontane o uimiseră prin perspicacitatea și sinceritatea lor … și păruseră absolut cinstite.

După orbirea de care dăduse dovadă în privința lui Ben, urma oare să aibă suspiciuni în orice nouă relație?

Care relație? David se dădea peste cap s-o evite, încă de la incidentul cu albina. Pe timpul zilei îl auzea lucrând, dar în fiecare seară dispărea. De câteva zile, schimbase decapotabila elegantă cu o camionetă ruginită, închiriată și ea, cu toba de eșapament spartă și obișnuia s-o trezească din somn pe la miezul nopții.

Cameron azvârli cana în coșul de gunoi. Privindu-și ceasul, constată că mai avea încă zece minute. Întrucât căutase deja în toate cotloanele posibile de la etaj, începu să-și întoarcă pe dos biroul, hotărâtă să găsească cheia de la debaraua cu tablouri.

Cindy o găsi scormonind în fișetul cu dosare.

– Bob Jackson și ciobănescul german se află în cabinetul numărul doi, zise ea, trecându-și mâna prin buclele roșcate, dezordonate. Câinele s-a tăiat în niște sârmă ghimpată. Și fii atentă… la ureche!

Cameron abandonă căutarea și se întoarse la muncă.

***

Întorcându-se de la depozitul de cherestea, David privi spre ceasul prăfuit de pe bordul camionetei și văzu că era trecut de șase, ceea ce însemna că probabil Cameron își încheiase ziua de muncă. În loc să-și continue drumul, ar fi trebuit să se întoarcă și să plece unde vedea cu ochii, să cineze sau să-și facă de lucru cumva.

La sfârșitul zilei, pleca îndată ce auzea ușa de la etajul doi. Nu dorea să dea nas în nas cu ea. Nici s-o zărească, măcar. De când căzuse deasupra ei, pe peluză, avea senzația că destinul e pe cale să-i joace o festă.

Noaptea trecută se dusese la un club, unde obișnuia să-și mai piardă vremea, se întâlnise cu o veche prietenă, băuse vreo două beri și aproape adormise cu capul pe masă.

Amica nu fusese prea încântată.

Nu se opri, nu întoarse mașina și, după câteva minute, parcă în fața casei cu zugrăveală dubioasă. Mai avea cam zece zile de lucru și nu mai suporta gândul a încă zece nopți petrecute la bar, sau la cinematograf, sau cinând în oraș.

Doi copii purtând un canar în colivie și o femeie, probabil mama lor, așteptau în camera de la intrare. Le zâmbi exact în clipa când o femeie măruntă cu bucle roșcate și gropițe în obraji îi anunța:

– Doamna doctor Nance vă așteaptă. Apoi privi spre David și Domino, adăugând: Bună!

– N-am venit la doctor, locuiesc aici, spuse David, adăugând în grabă: temporar. Se luptă să-l împiedice pe Domino să pornească pe scară în urmărirea unei pisici tărcate cu alb și negru.

– Știu, răspunse femeia. Domino scăpă și țâșni în urmărirea pisicii, iar David porni după el.

Pisica își continuă goana până la ușa lui Cameron, însă David reușise deja să-l prindă pe Domino de zgardă și să-l tragă în apartamentul de la etajul întâi.

– Lasă pisicile în pace! strigă el.

Câinele își înălță capul de parcă ar fi cugetat: *Hei, câinii fug după pisici, pisicile urmăresc păsări, păsările mănâncă viermi. Așa merge treaba!*

David se surprinse gândindu-se la copiii cu colivia. Ce putea face Cameron pentru un canar? Uneori, aproape uita ce meserie avea, deși probabil că era foarte pricepută, având în vedere intervenția precisă și rapidă în cazul lui Domino.

Dădu ceva de mâncare câinelui, își prepară câteva sandvișuri pe o farfurie, se așeză la masă lângă fereastră și rămase cu privirea pierdută, refuzând să se mai gândească la Cameron. Era o seară minunată de vară timpurie. Deschise geamul și, sub un imbold de moment, își luă mâncarea și ieși pe acoperișul solariului. Neputându-l urma, Domino începu să scâncească.

– Fă nani! îi zise el peste umăr, căutând un loc unde să se poată așeza. Negăsind, se întinse prin fereastră și agăță cu două degete un scaun, pe care-l trase afară.

Ultima oară când se aflase aici, fusese în noaptea când o condusese acasă pe Cameron. La lumina zilei, acoperișul era o suprafață dreptunghiulară acoperită cu catran și pietriș, invadată de vița de pe pereții casei care trecea, șerpuitoare, peste jgheaburi. Trandafirii albi erau pe cale să înflorească. Deplasându-se cu grijă, își plasă scaunul lângă flori și se așeză.

Era plăcut acolo sus, lângă coroanele arborilor. O briză ușoară foșnea prin frunziș. Auzea armoniile îndepărtate ale vântului. Păsările ciripeau și, prin apropiere, o veveriță se certa cu cineva, sau cu ceva. Aerul curat și amintirile despre casa bunicilor, evocate de acele sunete și imagini, avură un efect mirific asupra apetitului său.

Pe la jumătatea primului sandviș auzi ușa solariului trântindu-se. Aplecându-se puțin, o văzu pe Cameron coborând treptele de ciment și înaintând pe peluză. Ținea în brațe o pisică tărcată cu alb și negru. Se deplasă agale spre mijlocul curții și rămase acolo, cu spatele spre el.

Vorbea cu sine, indistinct, dar pe un ton vizibil iritat. Pisica se zbătu, iar ea îi dădu drumul. Apoi își propti pumnii în șolduri și bătu din picior.

David se pregătea să se retragă în afara razei vizuale, când ea se întoarse și privi în sus. Îi făcu semn cu mâna. Ea îi răspunse fără chef.

Ce-i provocase încruntarea? Nu era treaba lui, dar, totuși, simțea curiozitate.

– Ți-e foame? întrebă el, refuzând să se mai gândească la ironia invitației când tocmai își promisese s-o evite.

– Nu, răspunse ea.

Se simți ușurat, fericit că refuzul ei îl salvase de consecințele propriei slăbiciuni.

Apoi o văzu inspirând adânc.

– De fapt, da, îmi este.

Era prea târziu, așa că spuse:

– Vino sus și am să-ți prepar un sandviș.

Ea porni spre casă cu mișcări sacadate, de parcă nici să meargă nu-și mai amintea, de supărare. Se așteptase s-o vadă intrând, dar

ea dispăru sub cornișă și răsunară sunete specifice escaladării bătrânului spalier. Peste câteva momente, capul ei apăru la marginea acoperișului.

David se întinse și o prinse de mână, ajutând-o să urce ultimele trepte. Cameron se scutură de praf și își aranjă ținuta cu un zâmbet prea timid pentru a alunga complet îmbufnarea.

– Te-am avertizat că m-am mai vânturat în sus și-n jos pe spalierul ăla.

– Îmi dau seama. Ia loc, spuse el, întinzându-i farfuria. În vreme ce ea se așeza cu privirea pierdută în zare, el se întoarse la fereastră, de unde mai pescui un scaun. Apoi își zise că era mult mai civilizat să-i aducă și o farfurie separată, așa că sări pervazul.

– Bere, sau ceai cu gheață? strigă el.

– Ceai.

Căută prin frigider și puse totul pe o tavă, foarte mulțumit de sine. Fusese puțin îngrijorat de apropiere. Se temuse că prezența ei l-ar fi putut determina să spună, sau să facă, ceva stânjenitor.

Însă totul era în ordine. O ținuse de mână preț de o secundă și-i dăduse drumul automat. Bănuia că era atât de copleșită de propria proastă dispoziție încât aproape nici nu observase. Bine! Îmbrăcămintea ei era folositoare, de asemenea. Purta niște pantaloni largi și o cămașă cu imprimeu reprezentând pisici roz, portocalii și purpurii. Avea aceeași figură frumoasă, indiferent dacă era sau nu încruntată, dar lumea era plină de femei drăguțe și nu te puteai lăsa obsedat de toate.

Cu multă vreme în urmă, hotărâse să nu se apropie decât de cele care-i împărtășeau crezul vieții: Distrează-te, fără să devii prea serios! Și, orice ai face, nu te îndrăgosti și nici măcar nu te gândi la căsătorie!

Ieși din nou pe fereastră.

Ea se ridică, oferindu-se să-l ajute și abia atunci o privi mai atent.

Părul, de obicei despletit, era acum strâns într-un coc. Gâtul ei lung părea mai elegant, vulnerabil și ademenitor. Șuvițele desprinse, fluturânde, avură darul de a-l scoate din minți. Instantaneu.

Își scosese cămașa și o pusese pe spătarul scaunului, dând la iveală o bluză mulată, care nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că nu purta sutien. Sânii ei păreau niște coline domoale, iar conturul sfârcurilor era vizibil, dacă priveai cu atenție.

Nu că David ar fi studiat-o, dar era imposibil să nu observe. Până și pantalonii largi arătau sexy, cu betelie joasă și mulați pe șolduri. Bluza nu era suficient de lungă pentru intra sub curea și, când se întindea, David era răsplătit cu o imagine a stomacului plat, musculos și apetisant.

Iar figura! Încruntarea dispăruse, înlocuită de un zâmbet angelic.

Cum reușise să se metamorfozeze în asemenea grad, într-un timp atât de scurt?

– E cald aici, spuse ea, luându-i tava.

David înghiți în sec, ferindu-și privirea. De fapt, atmosfera era mult mai încinsă decât își închipuise. N-ar fi vrut să i se urce la cap, dar imaginea ei era ca o tortură. Își plasă scaunul la distanță apreciabilă și își făcu un instructaj rapid, tăcut și extrem de strict privind autocontrolul.

– Este splendid aici, zise ea. Ce idee bună ai avut să folosești acoperișul drept sală de mese.

Chiar vioiciunea ei îl ajută să depășească șocul determinat de transformarea căreia îi fusese martor. Ciocniră paharele în cinstea verii, iar ea alese un sandviș cu brânză și muștar dulce.

– Cum merge treaba? se interesă ea.

– Perfect. Astăzi, am scos fereastra și am depozitat-o în garaj, pentru cazul că vei dori s-o refolosești. Deocamdată, am acoperit golul cu o prelată. Mâine voi monta ușa și apoi mă voi apuca de scară.

– Te aud mereu lucrând.

– Vreau să termin treaba la termen, mărturisi el.

– În așa fel încât să te poți apuca de contractul din Hazelnut?

– Într-adevăr.

– Ce fel de casă va fi?

– Modernă. Uriașă, având aproape trei sute cincizeci de metri pătrați.

– De ce se fac atât de multe construcții mari?

– Nu prea știu. Poate că oamenii vor să-și acopere tot pământul, ca să nu-și mai facă griji privind curtea.

– Cu cât o familie este mai mică, cu atât își face o casă mai mare.

– Tocmai tu vorbești, o tachină el. Casa asta pare nesfârșită. În plus, ai și o curte uriașă.

Ea își roti privirea asupra domeniului și zâmbi.

– Iubesc această curte. Din cauza ei și a posibilităților comerciale din zonă, am cumpărat proprietatea.

– Ți-ar plăcea teribil vechea cabană a bunicilor, de la munte. Se află la malul unui lac, înconjurată de treisprezece acri de pădure de pin. Am întâlnit acolo vulpe, cerb, raton, oposum, porc-țepos și chiar urs. Când eram copil, îmi petreceam vacanțele de vară acolo, cu bunica și bunicul. Existau mai multe acareturi, minunate locuri de joacă, atunci când nu pescuiam, sau nu mă scăldam în lac.

– Sună minunat, spuse ea admirativ.

– Chiar era.

Îi întâlni privirea. El se pomeni adăugând:

– Poate reușim să ne facem timp pentru o vizită, într-un week-end. De ani de zile, n-a mai locuit nimeni acolo. Ar fi distractiv să dăm o raită.

Cameron dădu din cap, atenția fiindu-i atrasă de un pițigoi înfometat. Îi aruncă niște firimituri de pâine. Cu un tril, alt pițigoi ateriză în apropiere. Apoi încă unul și încă unul.

– I-am văzut pe copiii care aduseseră canarul, zise David, punând jos cutia goală de răcoritoare. Lăsându-se pe spate, astfel încât să se legene pe două picioare ale scaunului, își prinse mâinile la ceafă și adăugă: Ce avea?

– O tumoare la pancreas, răspunse ea încet, punând la o parte farfuria goală, cu ochii încă după păsări.

– Sună grav.

– Fatal. A trebuit să-i curm suferința. Copiii au fost foarte afectați, deși au înțeles că era cea mai bună soluție.

– Ai ajutat-o să moară?

– Da, aprobă ea, înnegurată.

– Pare ciudat.

– Oricum, ar fi murit de foame.

– Dar era o pasăre! Probabil că pisicile tale dau gata câteva, în fiecare săptămână.

– Păsărica asta era animal de companie. Copiii o iubeau la fel cum îl iubești tu pe Domino.

– Din cauza asta erai atât de abătută când ai ieșit din casă?

– Sunt obligată să eutanasiez animale destul de des, spuse ea. Nu-i partea favorită a îndatoririlor mele profesionale, dar, când e vorba de o boală gravă incurabilă, reușesc să le scap de zile sau săptămâni de chin.

– Mi-ai lăsat fără răspuns întrebarea. De ce erai așa de supărată când ai ieșit pe peluză?

Îl privi inexpresiv, scutură din cap și se ridică în picioare alungând pițigoii. David o prinse de braț.

– Spune-mi, îi ceru el.

– Nu pot.

– Ba sigur că poți.

Înclinându-și capul într-o parte, îl privi printre gene.

– De ce ții neapărat să afli ce mă necăjește?

– Curiozitate? încercă el o explicație. Îngrijorare? Nu știu. Poate că te vei simți mai bine dacă-ți vei descărca sufletul.

– Posibil, murmură ea. Bine, am să-ți povestesc. Adineauri, au sunat de la florărie. Pierduseră numărul de telefon al tatălui meu și m-au găsit pe mine în cartea de telefon. L-am sunat pe tata ca să-i transmit mesajul, anume că ghirlanda comandată va fi gata sâmbătă și așa am descoperit că n-am fost invitată la ceremonia de lansare a noului iaht.

– De ce?

– Din cauză că Stacey și Ben vor fi acolo împreună. Își dădu drumul la loc pe scaun și adăugă: Tata încearcă să mă protejeze.

– Să înțeleg că încă nu i-ai spus de ce te-ai despărțit de Ben?

– Nu sunt în stare. S-ar supăra pe Stacey.

– Soră-ta și-a făcut-o cu mâna ei, nu-i așa? întrebă el, prudent.

– N-ai cum să înțelegi, zise ea, oftând.

– Așa că, încerci s-o protejezi, permițându-le să te ostracizeze?

– Nu, spuse ea, încruntându-se. De fapt, i-am spus tatei că nici prin minte nu-mi trece să lipsesc de la petrecere. L-am rugat să nu le spună că vin, chipurile ca să nu se simtă stânjeniți.

David fu bucuros să constate hotărârea din vocea ei. Dacă avea vreun defect, în afara slăbiciunii tipic feminine de a confunda dragostea cu sexul, acela era, după umila lui părere, tendința de a fi prea iertătoare.

– Și ce ți-a răspuns?

– N-a comentat, zise ea scuturând din cap.

– Ei bine, bravo ție! exclamă David.

Privindu-l dintr-o parte, Cameron adăugă:

– A protestat puțin doar când i-am spus că voi veni însoțită.

– Normal, comentă David, întrebându-se cine putea fi norocosul și simțind o împunsătură de gelozie.

– M-a întrebat despre cine este vorba. Când am ezitat să răspund, a furnizat chiar el un nume. Clipi de câteva ori și, zâmbind nervos, termină: numele tău, David.

Scaunul reveni cu cele patru picioare pe acoperiș, în vreme ce el exclamă:

– Numele meu?

– Păi, te-a întâlnit la mine acasă, înțelegi, așa că în mod normal, cred, a presupus că tu vei fi partenerul meu.

– Și tu ce ai spus?

Își feri din nou privirea, ridicând din umerii delicios de goi.

– Nu i-am spus nimic. L-am lăsat să creadă că avea dreptate, că tu urmai să fii însoțitorul.

David simțea simultan amuzament, nervozitate și alarmă. Pe de-o parte, freamătul poftei trupești, la gândul unei seri în care Cameron să fie numai a lui, îi cuprindea insidios creierul și restul trupului. Dacă era numai un aranjament, n-ar fi fost nici un pericol ca ea să-i înțeleagă greșit atențiile. Și a o copleși cu atenții ar fi fost o adevărată încântare.

Pe de altă parte, Cameron nu era Anna. Era o femeie serioasă, cu dorințe normale și oricât de frivolă s-ar fi pretins, rămânea precaută, atentă și hotărâtă.

N-ar fi trebuit s-o întrebe ce o preocupa. Acum era prins, indiferent cât de nobile i-ar fi fost intențiile.

– Nu-i nevoie să pari atât de copleșit de fericire, zise ea, caustic.

El continua s-o privească fix, încercând să nu se gândească la forma gurii ei, sau la senzația pe care i-ar produce-o o sărutare, încercând să formuleze un răspuns.

Capitolul 6

Pe măsură ce treceau secundele și David continua să tacă stânjenit, Cameron începea să se simtă tot mai groaznic.

Ce-și închipuise? N-ar fi trebuit să-i povestească despre prezumția tatălui și răspunsul ei … toate se încurcaseră acum.

– Desigur, nu mă așteptam să accepți, articulă ea cu greu. Cunosc alți bărbați, o mulțime. Nu va fi nici o problemă să-mi găsesc un însoțitor.

– Numai că …

– Nu-i nevoie de scuze, îl întrerupse ea. L-am lăsat să creadă că avea dreptate doar fiindcă, pe moment, n-am reușit să găsesc alt nume.

– De ce îți dorești să participi la eveniment?

Asta era ușor. Ridicând o mână, începu să enumere pe degete.

– Vreau ca scumpul meu tătic să vadă că nu adorm plângând, în fiecare seară. Nu doresc să-l las pe Ben să-și închipuie că-mi poate distruge viața. Și, cel mai important, vreau ca Stacey să înțeleagă că nu m-a afectat prea tare ceea ce a făcut. Poate că așa va găsi curajul să-mi vorbească din nou.

– Vrei să-ți vorbească?

– La urma urmei, este sora mea. În afară de asta, vreau să văd…

– Ce anume?

– Pe ea. Adică, împreună cu Ben.

O privi intens. Nu știa de ce, dar se simți stânjenită.

– Dacă rămâne să-ți fiu însoțitor …

Cu respirația oprită, îl întrerupse, sărind în picioare:

– Atunci, mergi cu mine?

– Întotdeauna m-am dat în vânt după petrecerile pe iahturi, spuse el, privind în sus spre ea.

– Ah, David, îți mulțumesc mult!

– Ziceam că, dacă merg, ar fi bine să fie clar pentru toată lumea că suntem împreună.

– Vom purta cămăși havaiene asortate.

– Nu la asta mă gândisem, râse el.

– Dar la ce?

El se ridică în picioare și, prinzând-o de mâini, o trase aproape. Petrecându-i un braț peste umeri, o lipi de trupul său înalt și zvelt. Cu cealaltă mână îi ridică bărbia și, privindu-i buzele, spuse:

– Va trebui să ne purtăm de parcă am fi îndrăgostiți nebunește.

Brațul care o ținea era puternic, degetele de pe obraz, blajine, buzele lui, atât de aproape.

– David …

– Ceea ce înseamnă că va trebui să fim extrem de … afectuoși.

Se întinse și-l sărută scurt, ușor, abia atingându-i buzele.

– Asta n-o să convingă pe nimeni, comentă el.

– Ba da.

El chicoti, iar sunetul neașteptat de bărbătesc al vocii îi trimise o cascadă de frisoane prin șira spinării. Continuă, șoptit:

– Văd că ai nevoie de niște lecții.

– În noaptea aceea, parcă erai de altă părere, îi aminti ea, încercând să folosească același ton jucăuș, de tachinare.

– Atunci a fost altfel, spuse el sărutând-o pe obraz. Urmară alte sărutări, provocându-i furnicături la fiecare atingere, dar ocolindu-i buzele. Asta înseamnă să joci un rol, adăugă el.

– Adică intenționezi să-mi devii profesor, murmură ea.

Se opri puțin s-o observe cu o lucire drăcească în ochi.

– N-aș vrea să mă laud, dar cred că, dacă s-ar acorda, aș câștiga ușor premiul Academiei la această … categorie. Acestea fiind zise, își reluă activitatea sărutându-i gâtul. Apoi ea îi simți degetele pătrunzând sub breteaua bluzei, urmate îndeaproape de gura aceea fierbinte.

Închise ochii pentru o clipă, conștientă de reacțiile propriului trup trădător, la atingerea mângâietoare a mâinii lui pe sânul drept. Chiar prin materialul bluzei, senzația era grozavă.

Fu cât pe ce să-și înfigă degetele în părul lui bogat și lucios și să-l sărute, la rândul ei, pe gât.

Însă reuși să se oprească la timp și-l împinse ușurel. Potrivindu-și din nou breteaua, murmură:

– Deci, spui că ai o vastă experiență în a *juca* roluri de îndrăgostit.

– N-aș lua-o chiar așa, zise el, cu o expresie încurcată.

– Așa ai spus.

– Oare?

– Cu siguranță.

Trase de eșarfa care-i prindea părul, iar ea își simți buclele grele căzându-i pe umeri.

Apoi, fără vreun avertisment, strânsoarea deveni mai puternică, iar el îi căută buzele. Cameron simți că amețește, deși încerca să-și

stăpânească pornirea de a-i răspunde. Dar el se dovedi prea bun, iar ea se topi în îmbrățișare. Sărutul tot mai înfocat îi trezea toate simțurile, trimițându-i pulsații de-a lungul fiecărei fibre nervoase.

Când el își ridică fruntea din nou, avea respirația grea și era ametită.

– Aveai dreptate, gâfâi ea. Ești un actor al dracului de bun.

Străpungând-o parcă din priviri, îi șopti:

– Nici tu nu ești mai prejos.

Cum să-l sărute suficient de convingător încât ceilalți să fie convinși că ține la el – păstrând în fața lui o pretinsă totală nepăsare? Dacă era în stare de asemenea cascadorie, atunci ea era cea care ar fi meritat Oscarul!

Adevărul înspăimântător era că sărutările lui o răscoliseră, dizolvându-i în întregime autocontrolul, înlocuindu-i bunul simț caracteristic cu o dorință zburdalnică.

Și totuși, ideea de a părea nebunește îndrăgostită, în fața tuturor celor ce credeau că o cunosc bine, era foarte atrăgătoare. Ben și Stacey ar fi primit ceea ce meritau, s-o vadă detașată complet de furtuna emoțională pe care o creaseră. Cameron ura rolul de victimă.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea i se părea mai atrăgătoare.

– Abia aștept noaptea de sâmbătă, spuse el. Când vom pleca, nimeni nu-ți va mai plânge de milă.

– Știi ce, David? Modestia este calitatea ta cea mai dezarmantă, murmură ea.

– Cât adevăr! se împăună el, zâmbind.

***

Ajunseră când soarele începea să se cufunde în Pacific, împodobind cerul cu toate culorile curcubeului. David îi deschise portiera și-i oferi brațul. Contactul ferm cu mâna lui avea darul s-o încurajeze, își spuse ea. Însă, mult prea repede, îi dădu drumul.

– Ai emoții? o întrebă el, cu luciri provocatoare în ochi.

– Da, recunoscu ea, aranjându-i din reflex nodul de la cravată. Alesese un costum închis la culoare și o cravată roșie, decorată cu micuțe ancore aurii, glumind că era cea mai apropiată de tema nautică.

După părerea ei, David arăta mortal. Înalt, cu păr negru, cu ochii sclipind de umor, cu gura abia schițând un zâmbet, încântător și politicos ca un actor, cum se pretindea a fi, înțelese că reprezenta un însoțitor perfect pentru șarada ce va urma. Nici o femeie n-ar fi pus la îndoială presupusa ei decizie de a-l înlocui pe Ben cu David.

Parcurseră docul de beton, unul lângă celălalt, conducându-se după râsetele sporadice, vorbăria și muzica ce răsunau în aerul cald. Iahtul se dovedi ușor de găsit, împodobit cum era cu o mulțime de becuri colorate.

Ultima achiziție a tatălui ei avea cam douăzeci de metri lungime. Era construit din fibră de sticlă, oțel și lemn de tec și, deși era acostat, arăta de parcă ar fi gonit pe o mare agitată. Pupa era lipită de o ambarcație deschisă, pe post de ponton, iar la prova atârna o ghirlandă de flori. Toate trei punțile erau pline de invitați.

David fluieră admirativ.

– Asta-i noua jucărie a tatălui tău?

– Așa cred.

– Mă așteptam la ceva nițel mai … modest.

– Și eu, aprobă ea.

David scutură din cap.

– Cameron, nu-i puțin ridicolă preocuparea ta de a înapoia banii cheltuiți unui om care-și poate permite, în aceeași lună, să plătească organizarea unei nunți și să-și cumpere un asemenea iaht?

– Ai vorbit ca Ben, spuse ea.

– Nu-i nevoie să devii răutăcioasă, replică el.

– E vorba de un principiu, îi explică ea, oprindu-se lângă pasarela de acces. În afară de asta, probabil că l-a obținut ieftin, executând vreun datornic. Inspiră profund, încercând să se calmeze.

– Ești pregătită? întrebă David, cuprinzând-o cu un braț.

– Nu.

– Vrei să plecăm?

Își ridică ochii spre el. În privirea lui persista o scânteiere provocatoare.

– Nu.

– Atunci, să înceapă spectacolul! îi șopti el, abia atingându-i buzele.

***

David nu reușea să-și desprindă privirile de la Cameron. Purata o rochie albă fără decolteu, dar lăsându-i spatele gol până în talie. Nu știuse cât de sexy putea fi spatele unei femei, sau poate era vorba doar despre cea de față. Oricum, urmând-o pe pasarela abruptă, constată că materialul alb mătăsos care-i mula posteriorul… ei bine, se dovedea o inspirație grozavă pentru farsa pe care o plănuiseră.

De parcă ar fi avut nevoie de vreo încurajare!

Își zâmbi în mustață. Iată că i se oferea o șansă de a se răsfăța într-o pretinsă intimitate, fără să-și asume vreun risc. Urmau să se prefacă, de comun acord, așa că nimeni nu va avea de suferit.

De cum ajunseră la bord, îl zări pe Raymond Nance și se conformă grabei cu care Cameron îl prinse de mână. Hotărî că mâinile înlănțuite nu sugerau suficient, așa că își petrecu un braț în jurul taliei ei subțiri. Ce sacrificiu!

– Tată, spuse ea, sărutându-l pe obraz, ți-l mai amintești pe David Cutter.

Strângând din buze, Raymond își înclină fruntea în semn de salut.

– Frumos iaht, domnule, zise David.

– Mulțumesc, veni răspunsul sec.

– Este minunat, adăugă și Cameron. Văd că e dotat și cu o balenieră.

– Exact ca cel pe care l-am avut, spuse el. Va trebui să-l cercetezi în amănunt. Coborându-și glasul, adăugă: Sper că n-ai să te simți stânjenită. Ben și Stacey sunt pe aici pe undeva. Ți-am respectat dorința și nu le-am spus că o să-ți faci apariția. Sper că toți se vor purta cum se cuvine.

David se luptă cu imboldul de a-l pocni pe Raymond în nasul lui de bancher. Însă Cameron râse.

– Promit să nu arunc pe nimeni peste bord. Ridicându-și privirea spre David, completă: Lucrurile s-au rezolvat de minune.

– Thomasonii sunt aici, zise el, scuturând din cap, probabil la barul de sus. Lily a întrebat de tine. Era îngrijorată că s-ar putea să regreți … ceea ce s-a petrecut.

– Am s-o caut.

Raymond continuă s-o privească o clipă, apoi îi zâmbi.

– Mă bucur să te văd așa de fericită. Mi-aș fi dorit ca lucrurile să evolueze diferit, dar îmi închipui că tu vezi altfel situația. Iar Stacey pare captivată de Ben. Voi, ăștia tineri, vă răzgândiți tare repede.

David fu tentat să-l contrazică, dar renunță. Trebuia să admită că tendința generală era de a schimba partenerii mai des decât pneurile de la mașină. Cincizeci de mii de kilometri și pac! Ia-ți o nouă soție, sau schimbă-ți bărbatul! Sau, ca în cazul lui Ben, rotește-le!

Nou-veniții îi împinseră de-a lungul punții, departe de Raymond. Se apropiau de provă, când Cameron se întoarse rapid și-i șopti:

– Iat-o pe doamna Thomason. Repede, sărută-mă!

Înțelegând că nu era vreme pentru finețuri, o prinse de brațe și o sărută, complet nepregătit pentru senzația intensă la contactul buzelor.

Aproape imediat, ea se retrase puțin și-l privi. Figura ei luminoasă inspira adorație. Din proprie inițiativă, degetele lui se ridicară spre obrazul ei, atingându-i conturul mătăsos al feței și buzele. Pentru o clipă, toată aglomerația din jur păru să dispară, împreună cu farsa pusă la cale și David simți că nu mai are aer.

– Cameron!

Ea se scutură și se întoarse.

– Lily! exclamă ea.

O femeie de vârstă medie, îndesată, îmbrăcată cu o rochie prea strâmtă, veni s-o îmbrățișeze. Cameron făcu prezentările și, o vreme, discutară mărunțișuri. Lily vorbea cu viteză ametitoare, dar privirea ei revenea mereu asupra lui David, speculativ. Cameron își ținea brațul pe talia lui, iar el nu părea să aibă vreo obiecțiune. Se apleca și-i atingea mereu obrazul, sărutându-i lobul urechii pentru efect.

În cele din urmă Lily plecă, iar ei urcară pe puntea de comandă. La babord fusese improvizat un bar. David se oferi să-i aducă ceva de băut și ea aprobă neatentă. El pricepu că se uita după Ben. Faptul îl neliniști, deși își spuse că era normal.

Dar s-o regăsească în mulțime, purtând două pahare de cabernet, se dovedi mai ușor de zis decât de făcut. Ea își schimbase locul și David se simțea de parcă ar fi căutat un ac în carul cu fân. Totuși, până la urmă, o spărtură în furnicarul de oameni îi permise s-o localizeze nu departe, privind peste balustrada de la tribord.

Arăta ca un înger, în rochia diafană, cu buclele de abanos îmbrăcându-i umerii albi. Simți o dorință bruscă de a o privi în ochi.

Se apropie, schimbând direcția astfel încât să-i poată vedea trăsăturile. Se opri. Expresia ei era gânditoare. Îi urmări privirea și îl descoperi pe Ben, pe puntea de dedesubt.

Era însoțit de o femeie. Își dădu seama imediat că trebuia să fi fost sora lui Cameron. Între ele existau diferențe subtile. Păr castaniu în loc de negru. Ochi de un albastru mai închis. Câțiva centimetri mai puțin și două trei kilograme mai mult, trăsături mai puțin cizelate.

Era drăguță.

Dar nu ametitoare, precum Cameron.

Ben o prinsese în brațe, iar ea îl sorbea din priviri.

Cameron suspină.

David fu lovit de brusca înțelegere a faptului că și Cameron se aflase în acea postură, nu demult. Oare făcuseră dragoste?

Așa ar fi fost normal – doar fuseseră logodiți câteva luni. Își stoarse creierii să-și amintească ce spusese Ben despre viața lor sexuală, dar fără nici un rezultat. Fuseseră doar parteneri de tenis.

Și, ca să spună adevărul, Ben obișnuia să se cam laude, iar Cameron nu era decât un nume pe atunci. Individul era un fanfaron.

Acum însă, o cunoștea pe cea care purta respectivul nume, iar gândul că Ben o atinsese îl făcea să se cutremure.

Cameron se întoarse brusc, gata-gata să-i răstoarne paharele.

– Scuze, murmură ea, acceptând vinul.

David ar fi vrut să-i ceară lămuriri. Nu reuși. Nu era treaba lui.

– Înțeleg că femeia de lângă Ben este sora ta.

– Într-adevăr.

– Să mergem să-i salutăm?

– Nu știu dacă voi fi capabilă, spuse ea, întorcându-se spre el.

Să fi fost atât de necăjită să-și vadă fostul logodnic punându-și labele pe sora ei? Să fi fost încă nițel îndrăgostită de acel clovn? Zise:

– Nu din pricina asta am venit?

– Da, însă nu-i nici timpul nici locul potrivit pentru o scenă, răspunse Cameron, cu blândețe.

– Atunci nu face o scenă, replică el, atingându-i obrazul. Fusese involuntar; de parcă blestemata de mână ar fi acționat din proprie inițiativă. Nu-și dorea decât încă o ocazie de a o săruta și nu doar în grabă, ca data trecută. Ar fi dorit să rămână singuri. S-o facă să uite de nemernicul de Ben Rinaldi. Adăugă: să folosim ocazia ca să demonstrezi că te simți de milioane. Poate că cea mai bună răzbunare este să te arăți fericită.

Ea aprobă dând din cap ușurel.

– Cred că am fost descoperiți, îi șopti el uitându-i-se peste umăr. A venit vremea pentru un nou sărut demonstrativ.

– Ce-ai zice de o îmbrățișare? spuse ea, zâmbind.

David lăsă deoparte paharul cu vin și se supuse de bunăvoie, cuprinzând-o în brațe cu desfătare. Figura ei se potrivi perfect sub

bărbia lui, iar brațele ce-i înconjurau grumazul păreau să formeze o poartă spre grădinile raiului. Îi sărută fruntea, la îmbinarea cu părul, încercând și reușind să-i netezească încruntarea frunții, dorindu-și din tot sufletul să fie a lui.

Simți un soi de durere în piept. Încercă să-și definească mai bine senzația, dar nu reuși.

– Hai să mergem să-i salutăm, spuse ea, în cele din urmă.

***

Fără discuție, toate acele sărutări și tandrețe îi veneau ușor lui David, însă pentru ea erau tulburătoare.

El o așteptă la capătul scării, îi luă mâna și, ținând-o strâns, porni în direcția celor doi. Era un gest mărunt, dar îi dădu încrederea necesară.

Împrejur se formase o mică gloată, majoritatea făcând parte dintre foștii invitați la nuntă, care acum simțeau spectacolul iminent.

Se îndreptă direct spre Stacey și i se adresă:

– Bună.

Stacey și Ben rămaseră fără replică în fața acelui salut vesel, dându-i o ușoară satisfacție. Mulțimea începu să se disperseze, nesatisfăcută.

– N-am știut că ai să apari, îngăimă Ben.

– Normal, fiindcă i-am cerut tatei să nu spună nimic.

Ben părea afectat, iar Stacey își mușcă buza de jos și se foi nervoasă. Cameron continuă:

– Noul iaht al lui papa este grozav, nu-i așa? Mult mai frumos decât celălalt.

Stacey izbucni:

– Cameron, îmi pare așa de rău. N-am vrut să te rănesc. Nici unul dintre noi n-a vrut. Ne-am îndrăgostit. Pur și simplu s-a întâmplat, nu-i așa dragule? Ben îi evită privirea și dădu din cap. Stacey adăugă: sper că n-ai să divulgi toate detaliile. Asta l-ar ruina pe Ben.

Ben continua să studieze puntea de tec, dar Cameron îi surprinse o privire furișă.

– Să nu ne mai gândim la ce a fost.

Stacey îi luă mâna.

– Știu că a fost îngrozitor pentru tine. sunt convinsă că te-ai ascuns acasă, plângând și simțindu-te mizerabil și doream să te consolez, zău că am vrut. Am să mă revanșez, promit. Numai la gândul suferinței tale îmi vine să leșin. Aș vrea să …

– Mă simt perfect, o asigură Cameron.

Privirea surorii alunecă spre David.

– Ben mi-a spus că ți-ai găsit … pe altcineva.

În mod vizibil, dorea să schimbe subiectul. Păcat că rarele ei senzații de vinovăție nu păreau să aibă vreun efect asupra impulsivității egoiste obișnuite.

Totuși, Cameron era împăciuitoare. Primise scuzele și asta constituia un bun început. Cât despre Ben? Ei bine, făcuse numai un pas lateral pe scara succesului. Conform aparențelor, una dintre fetele patronului era la fel de potrivită ca și cealaltă. Cameron bănuia că norocul lui Stacey consta în lipsa unei a treia fiice în familia Nance. Oricum, Stacey n-avea decât să se spele pe cap cu fostul logodnic. Îi trecu prin minte că legătura lor s-ar fi putut dovedi cea mai cruntă răzbunare.

– Ar trebui să fac prezentările, spuse ea, luând mâna lui David. Parțial pentru a o vexa pe Stacey și parțial ca să-l împungă pe David, adăugă cu pretinsă mândrie: Acesta este David al meu!

Aflându-se cu un pas în urmă, David reacționă la prezentare, cuprinzând-o în brațe, atingându-i conturul sânilor în vreme ce-și împreuna degetele, îngropându-și figura în scobitura umărului ei și murmurându-i cu tandrețe:

– Iubito, la bar am auzit că iahtul ăsta are patru cabine de pasageri. Hai să facem un tur de verificare.

Cameron o auzi pe Stacey înghițind în sec. Insinuarea era că urmau să facă dragoste în fiecare dintre cabine, în toate cușetele. Gândul fu suficient pentru a-i provoca un fior.

Cu mișcări studiate, își ridică fața spre el.

– Am o idee chiar mai bună, iubitule, zise ea, trăgându-l jucăuș de cravată. Cu un semn nonșalant adresat surorii, Cameron se îndepărtă, trăgându-l pe David după ea.

***

Ajunseseră pe puntea de la pupa, lângă o barcă mai mică, suspendată pe gruie.

– Tata spunea că ar trebui să arunc o privire balenierei, zise Cameron, acționând niște butoane de comandă. Bărcuța începu să coboare spre suprafața apei. Ce părere ai despre o plimbare?

– Pe întuneric?

– Ți-e frică de întuneric?

– Cum rămâne cu tatăl …

– Vrei să vină și tata? Cred că-l putem ruga să ne însoțească.

– Ha, ha, ha. Nu se va supăra că pleci de la petrecere?

– Sigur că nu. La început, nici nu m-a invitat, dacă-ți amintești. Coborând tonul, adăugă: în afară de asta, sunt câțiva inși care ne urmăresc mișcările. Gândește-te ce zvonuri vor apărea dacă plecăm cu barca într-o plimbare romantică. Ce material de bârfă!

– Cum vrei tu, iubito.

Râzând, își scoase pantofii cu toc și-i aruncă în barcă. Imediat, începu să coboare scara. Nimic altceva de făcut pentru David, decât s-o urmeze.

Pe când el se obișnuia cu mișcările mai smucite ale bărcuței, Cameron porni motorul, asprinse luminile de poziție și eliberă barca din gruie. O lăsă să se îndepărteze puțin de bordul iahtului, înainte de a cupla în viteza întâi.

Enigmatică personalitate, își spuse el, găsindu-și loc și așezându-se. Rămasă în picioare, cu rochia atât de albă încât părea să strălucească în lumina lunii care-i mângâia voluptuos fiecare rotunjime a trupului, era un amestec de frumusețe și cutezanță, de pasiune nestăvilită și formalism încorsetat, de sensibilitate și ironie, mai serioasă, dar mai amuzantă decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse.

Din cauza asta era atât de afurisit de periculoasă.

***

O jumătate de oră mai târziu, Cameron acostă cu grijă lângă cheiul ce mărginea grădina unui restaurant specializat în mâncăruri pescărești. Clădirea era foarte animată, luminată, și răsuna de muzică, însă docul rămânea ascuns în umbră.

David sări pe ponton și înfășură parâma în jurul unui tachet. Apoi, privind-o, îi spuse:

– Vrei să mergem la restaurant să poți bea vinul de care n-ai apucat să te bucuri? Sau pote ți-o fi foame?

Ea opri motorul. Efectul adrenalinei care-i susținuse acțiunile se terminase de mult, iar ea rămăsese fără vlagă.

– Hai să stăm aici, o vreme.

El reveni la bord și se așeză alături. Cu picioarele sprijinite pe alt scaun, se așeză comod, își încrucișă brațele pe piept și-și lăsă privirea să rătăcească peste suprafața apei, în care se reflectau milioanele de luminițe ale orașului.

Ea îi urmări profilul, simțindu-și pulsul accelerat. Nu era doar faptul că arăta absurd de bine … Dar ce, altceva?

Își întinse și ea picioarele. Se relaxă, pentru prima dată de când începuse să se îmbrace in vederea petrecerii.

Liniștea ce-i înconjura începu să pulseze, parcă. Cel puțin, în imaginația ei. Îi simțea alături căldura trupului; de fapt, senzația o făcu să se înfioare în răcoarea nopții.

David își scoase haina și i-o așeză pe umeri, fără nici un cuvânt. Cuibărindu-se la căldură, inhalând parfumul loțiunii după ras pe care o folosea el, se simți mai mulțumită decât fusese în ultimele câteva luni. I se păru absolut normal să se sprijine de el și, întrucât brațul lui era pe spătarul scaunului, să-i simtă degetele jucându-i-se prin păr.

– Ce păcat că nu mai este nimeni de impresionat prin preajmă, spuse el cu blândețe.

– Chiar lipsa noastră atât de îndelungată este un subiect suficient de bârfă.

– Crezi că-și vor închipui că facem dragoste într-o barcă?

– Habar n-am, răspunse ea, înfiorându-se din nou. Sunt doar hotărâtă ca, la întoarcere, să arăt cât mai răvășită.

– În beneficiul lui Ben?

Ea își ridică privirea.

– Nu.

– Dar spuneai că vrei să-i vezi pe Ben și pe Stacey împreună, cu proprii tăi ochi.

– Voiam să văd dacă o iubește.

– Și?

Ea se gândi o vreme. Nu părea probabil, dar cum să fie sigură?

– Nu știu, mărturisi ea, în cele din urmă.

Rămaseră tăcuți, până ce el oftă din rărunchi. Când vorbi, glasul îi era mătăsos ca o mângâiere.

– Povestește-mi despre visurile tale, Cameron Nance.

– Visuri? spuse ea amuzată, cu privirea pierdută pe cerul nopții.

– Trebuie să ai așa ceva.

– Sigur că am.

– Împărtășește-mi unul.

Zâmbi, dintre reverele de mătase ale hainei.

– Păi, mi-ar plăcea să conduc un program de salvare a speciilor amenințate cu dispariția. Să ajut animale în restriște, cam așa ceva.

– Ai fi minunată.

– Mulțumesc. Dar tu?

Cu aer visător, el spuse:

– Aș vrea să repar vechea casă, construită de bunici. Să-i adaug încă un apartament, să modernizez băile și bucătăria …

– Și să te muți acolo?

– E prea mare pentru un singur om.

– Poate că vei avea nevastă și copii …

– Stai nițel, zise el blajin. Era vorba de vise. Nu de coșmaruri.

O clipă, uitase cât de pornit era el împotriva căsătoriei.

– Acum e rândul tău, continuă el.

– Mi-aș dori să fiu o mare artistă. Să trăiesc în Franța, să pictez în lumina dimineții, să beau șampanie la prânz și să-mi petrec serile în bistrouri, admirată de fani.

– Chiar așa? întrebă el, râzând.

– Nu. Dar aș vrea tare mult să pot picta.

– Și de ce nu încerci?

– Am încercat. E rândul tău.

– Bine, să vedem. Ah, asta este ușor. Aș vrea să fac ocolul lumii într-o ambarcație cu pânze.

– Singur-singurel?

– Cu Domino, desigur. Acum, tu.

– Aș vrea ca un elicopter să mă lase pe un aisberg uriaș.

– De ce? întrebă el, chicotind.

– Așa.

– Foarte bine. Iar eu aș vrea să fac scufundări la Marea barieră de coral.

– Am făcut-o. Este minunat.

– Ca și tine, spuse el tandru.

Ea își ridică ochii și își zâmbiră reciproc. David își vârî brațul în jurul taliei ei, iar ea se cutremură iar, simțindu-i degetele pe piele. Zâmbetul ei se estompă sub efectul mângâierii și zise:

– N-ar trebui.

– Șș, îi șopti el la ureche. Toată mascarada de astă-seară nu te-a făcut să-ți dorești măcar un sărut veritabil?

Cameron era învăluită de respirația lui fierbinte. Sigur că da, își spuse ea, dar nu-i mărturisi adevărul.

– David …

– Șș, repetă el.

Îi cuprinse bărbia cu mâna cealaltă. În lumina lunii, ochii lui păreau niște hăuri adânci, misterioase. Cu degete ezitante, ea îi atinse obrajii, sprâncenele, genele, nasul. Apoi buzele. Ar fi vrut să le sărute pe toate.

– Uneori, este suficient să-ți trăiești prezentul, spuse el.

Devenea din ce în ce mai greu să cugete, cu atât mai mult să vorbească, dar reuși să îngaime:

– Crezi?

Privind-o intens în ochi, el zise:

– Hai să încercăm.

– David …

– Sărută-mă Cameron! Nu te mai gândi … sărută-mă, doar!

Capitolul 7

Încercarea de a împăca mascarada bine concepută, cu atracția tot mai puternică față de el, îi provoca un amestec amețitor de gânduri și sentimente contradictorii. Problema provenea din efectul pe care-l aveau sărutările asupra ei. Nu fusese o evoluție previzibilă, datorită dorinței năprasnice, copleșitoare.

O mângâie pe obraz, îi sărută vârful nasului, iar ea se lipi de el, impunându-și să nu se mai gândească la nimic.

La început, buzele abia dacă li se întâlniră, ca o adiere ușoară. După o secundă, se sărutară iar, apoi de nenumărate ori. În cele din urmă se retraseră simultan și se priviră o vreme. Însă atracția era prea puternică.

La următoarea atingere, focul pasiunii fu gata-gata să-i topească inima. Senzațiile erotice îi cuprinseră întreg trupul, făcând-o să tânjească după mângâierile lui, de parcă buzele și degetele acelea ar fi fost singurele capabile să-i potolească fierbințeala trepidantă, devoratoare.

Citindu-i parcă gândurile, el îi mângâie sânii prin mătasea rochiei, mărindu-i surescitarea. Suspină sub atingerea degetelor care acum își făceau loc sub fustă, de-a lungul coapsei …

Ce senzații sublime!

El era la fel de tulburat, iar constatarea o încântă.

– David, șopti ea în urechea celui ce o îmbrățișa din ce în ce mai strâns. Își trecu palmele, inconștientă, peste bumbacul scrobit al cămășii lui, simțindu-i musculatura crispată de dorință arzătoare. Ar fi vrut să sfâșie materialul pentru a-i atinge pielea, în încercarea disperată de a păstra senzațiile, de a le intensifica și de a-și împlini…

Disperată?

Cuvântul o indispuse.

Nu era posibil. Nu numai că se găseau într-un loc public, chiar dacă ascunși în umbră, dar duceau prea departe iluzia. Pretenția de a fi fost îndrăgostiți, când, de fapt, nu erau, că sărutările n-ar fi avut efect asupra trupului și sufletului ei, când aveau.

Era dureros. Să simtă astfel și să nu poată exprima senzația. Mai ales, fiindcă îi permisese lui David să devină mai important pentru ea, decât era ea pentru el.

Ceruri! Oare nu făcuse aceleași greșeli, doar că la altă scară, cu Ben?

– Ești departe, șopti David, mângâind-o pe obraz.

Ea îi prinse mâna și i-o reținu, neștiind ce să spună.

– Cred … că am lipsit suficient … pentru a stârni zvonurile, murmură ea.

El rămase tăcut.

Cameron își aranjă tivul rochiei și își îndreptă poziția, iar el își slăbi îmbrățișarea.

– Trebuie să fi înțeles cât de tare sunt atras de tine, spuse el.

– David …

– E vorba despre Ben?

– Ben?

– Am observat cum te uitai la el. La dracu, probabil că până ai să te convingi că o iubește cu adevărat pe Stacey, vei continua să … ei bine, să speri. Mă gândeam că, poate, voi reuși … să te fac să-l uiți. Nu-i nimic.

Nu-i venea să creadă. Totuși, bănuielile lui nefondate îi ofereau o ieșire onorabilă din impas, fără a fi nevoită să-și dezvăluie sentimentele reale, lipsite de perspectivă.

De aceea, nu răspunse.

David rămase multă vreme cu ochii pe ea. Și-ar fi dorit atât de mult să simtă din nou siguranța îmbrățișărilor lui.

Dar acea siguranță făcea parte din iluzia atât de bine pusă la cale încât o înșelase și pe ea.

– Mai bine ne-am întoarce, spuse el, în sfârșit.

Cameron dădu din cap, neavând încredere în propriul glas.

***

Se îngropase în muncă, înlocuind visurile nebuloase în privința lui David cu preocuparea pentru nevoile concrete ale pacienților. Ca de examplu, pisicuța pe care tocmai o examina, adusă de o adolescentă cu priviri îngrijorate. Cameron nu reușea să-și dea seama ce avea felina.

– Zici că n-are poftă de mâncare?

– Nici să bea nu vrea, spuse Shelby Peters.

Trase ușurel de blana de pe spatele pisicuței și apoi urmări cum își revenea.

– Există vreo șansă să fi ajuns în contact cu cine știe ce otravă?

– Proprietarul casei unde stau otrăvește șobolani. L-am rugat să n-o mai facă, dar el nu s-a sinchisit.

– Trebuie s-o rehidratăm, declară Cameron, știind că doar timpul avea să arate dacă fusese într-adevăr vorba despre otravă. Deocamdată, nu putea decât să-i facă niște analize și să trateze simptomele. N-am să te duc cu vorba, Shelby. Wendy este foarte bolnavă.

– O să moară? întrebă fata, cu sufletul la gură.

– Voi face tot ce-mi stă în putință. Îi explică ce credea că se petrecuse, ce avea de gând să facă și îi spuse prețul estimativ.

– Mi-e tare dragă pisica asta. Am să fac rost de bani, cumva. Să încercăm!

Cameron dădu din cap și deschise ușa care dădea spre laborator și sala de operații. Cindy împrospătă rezerva de seruri și vaccinuri din frigider. Cameron o rugă s-o ducă pe Windy la una dintre cuștile pentru pisici, să-i ia sânge pentru analize și să-i pună o perfuzie cu glucoză. Apoi o asigură din nou pe Shelby că vor face tot posibilul și că o vor suna de îndată ce vor avea noutăți.

În ultimul timp, avea senzația ce este total depășită.

Mai ales în privința lui David. Cum de-și putuse închipui că mai ținea încă la Ben? Și de ce crezuse ea că a-i încuraja concluzia greșită era cea mai simplă soluție?

David își închipuia căsătoria ca pe un coșmar. Se despărțise de prietena lui, Anna, fără să privească înapoi măcar o dată și declarase că nu era interesat decât de o „tăvăleală-n fân”, lipsită de asumarea oricăror responsabilități.

Din păcate, se întâlneau de două sau trei ori pe zi și de fiecare dată reușea s-o farmece cu zâmbetul, cu glumele, cu giumbușlucurile câinelui care-l urma mereu și care continua să fugărească prostește toate pisicile.

David era bărbatul după care tânjea, iar el urma să se mute în mai puțin de o săptămână, după terminarea lucrării. Și probabil o va uita cât ai zice pește.

Cameron se străduia permanent să și-l scoată din minte, fără vreun succes.

Așa că se concentra asupra celor care aveau nevoie de ea, animalele bolnave. Chiar și abominabilul motan alb al vecinei, Piddikins. Acesta reușise să se rănească într-un conflict pisicesc și se alesese cu un abces pe grumaz, iar acum avea nevoie de îngrijiri medicale.

Cameron își bandajă mâna, după ce doamna Rickles îl luase acasă pe nervosul motan. Cindy scutură din cap.

– Piddikins te-a zgâriat iar?

– Sper ca motanul care l-a rănit să primească o recompensă grasă. Ca răspuns la chicoteala Cindyei, ridică privirea și zise: Ce-i atât de hazliu?

– Cred că ai uitat să-mi spui ceva, doamnă doctor. Vreo problemă profesională?

Cameron se concentră, dar fără rezultat. Doar dacă Cindy aflase cumva despre petrecerea de la bordul iahtului, dar întrucât nu frecventau aceeași societate, lucrul părea improbabil.

– Habar n-am la ce te referi.

– Știu că programul s-a terminat, dar afară așteaptă cineva care pretinde că este bunica soțului tău. Din cine știe ce motiv, îți zice Anna, însă te-a descris perfect. Cu excepția ideii că ai fi fost cândva blondă.

De cum înțelesese despre cine era vorba, Cameron pornise spre ușă. La ultimele vorbe ale asistentei, trăgea deja cu ochiul prin sala de așteptare.

Fără îndoială, bunica lui David stătea pe un scaun, ținându-și în poală nelipsitul terier. Purta un pulover verde peste rochia maro,

încreștită în jurul gleznelor. O pălărie ponosită și ochelarii cu rame lucioase îi completau aerul de bravadă înduioșătoare. Părea mai bătrână, mai micuță și mai vulnerabilă decât fusese pe veranda casei, la reuniunea de familie.

– Doamna Cutter?

Strângându-și câinele la piept, bătrâna se ridică în picioare, nesigură. Atât Cameron cât și Cindy se repeziră s-o susțină, prinzându-i fiecare câte un braț. Terierul mârâi din principiu, la adresa vieții, în general.

– Taci, Oliver! exclamă doamna Cutter. Privi spre Cameron și adăugă: e nervos din cauza aglomerației din autobuz.

– Autobuz? zise Cameron. Doar n-ați venit până aici cu autobuzul, doamnă Cutter?

– Nu. Ultimele câteva străzi le-am parcurs pe jos.

– Dar de ce …

– Trebuia să vorbesc cu tine, Anna, fiindcă mi-am amintit că David mi-a spus că soția lui este doctor veterinar și Oliver a făcut o umflătură neagră, oribilă, pe buză, nu-i așa iubitule? Sunt atât de îngrijorată încât nu pot dormi. Sunt sigură că-i malignă. Nu știu ce m-aș face dacă i s-ar întâmpla ceva lui Oliver.

Cameron o conducea încetișor spre unul dintre cabinete. După ce o ajutară pe bătrână să ia loc, Cameron o trimise pe Cindy după David.

– De când sunteți căsătoriți? vru Cindy să afle, pe șoptite. Și de ce-ți spune Anna?

– Mai târziu, răspunse Cameron pe același ton.

Doamna Cutter era prea necăjită ca să se despartă de câine, așa că se lăsă pe vine, examinându-l în poala stăpânei. Temperatura era normală; inima și plămânii erau în bună stare; unul dintre ochii bulbucați prezenta un început de cataractă, dar și asta era perfect

normal pentru un terier de vârsta lui. Găsi umflătura cu pricina și respiră ușurată când, pe bucata de pansament, căzu o coajă.

– Va dispărea de la sine, spuse ea. Mai întâi crește, cam două luni, iar apoi se vindecă. Nu-i malignă și nu necesită nici un fel de tratament.

– Dar sângerează!

– Puțin, doar fiindcă am zgândărit-o. Până mâine, va fi din nou ca înainte, iar peste câteva săptămâni va dispărea. Pe cuvântul meu!

Cu ochii strălucind sub ochelarii demodați, doamna Cutter își trase nasul de câteva ori. Cameron îl răsplăti pe Oliver cu un biscuit, întrebându-se ce-l reținea pe David.

***

Cindy raportă că David era de negăsit, dar, având în vedere că uneltele lui erau încă împrăștiate prin curte, era de așteptat să se întoarcă repede. Plecă, în vreme ce Cameron își conducea vizitatoarea în bucătărie, pentru a o trata cu o cană de ceai cu miere și lămâie. Băutura fierbinte readuse puțină culoare în obrajii zbârciți ai doamnei Cutter.

Mult mai târziu, Cameron auzi ușa de la intrare și, cerându-și scuze, ieși pe hol. David era deja la jumătatea scării spre primul etaj. Îi fu imposibil să nu-i remarce fizicul impresionant, scos în evidență de blugii strâmți. Când îl strigă pe nume, se întoarse și-i zâmbi. Domino se repezi înainte, tăindu-i calea.

– Bunica ta este aici, spuse ea.

Zâmbetul se estompă.

– Bunica?

Îi relată întreaga poveste. El o urmă în bucătărie și îngenunche în fața bătrânei. Bunica avea mâinile ocupate cu ceșcuța de ceai și cu Oliver.

– Cum te simți, bunico?

– Ți-a povestit nevastă-ta că l-a salvat pe Oliver? David se întoarse spre Cameron, care ridică din umeri, zâmbind.

– Casa ta este foarte frumoasă, draga mea. Ce purpuriu încântător! Locul perfect pentru a-ți întemeia o familie.

– Da, spuse David, cu o nouă privire furișă spre Cameron, care se uita pe fereastră.

– Cine a pictat pisicuța portocalie atârnată colo, deasupra telefonului?

Cameron uitase aproape complet de portretul motanului dispărut demult, Tristan. Era singura pictură pe care n-o ascunsese în debara, după afirmația lui Ben, cum că amatorismul îl deranja. Își recunoscu vinovăția.

– E foarte drăguță, iubito. Asta îmi aduce aminte că nu mai găsesc pictura ta cu vechiul hambar, David.

– Asta s-a întâmplat demult, zise David.

– La vârsta mea, nu-i chiar așa mult timp. Bunicului îi plăcea grozav acea pictură. Unde a ajuns?

– Îmi imaginez că a rămas la cabană.

– N-ați vrea să vă duceți și să mi-l aduceți?

– Desigur, răspunse el. Dar nu astă-seară.

– Nu, nu acum. Dar cât de curând, bine?

– Bine. Ce-ar fi să te duc acasă, acum?

– Iată o idee foarte bună, aprecie ea.

Întrucât camioneta lui David era prea înaltă și incomodă pentru bătrână, Cameron se oferi să-i conducă.

– Dar, protestă David, nu-ți pot cere să vii cu noi până la casa mamei.

– Aveam de gând să mă duc să cumpăr căpșuni pentru gem, replică ea. Crede-mă, prefer o plimbare în loc.

Domino se postă pe locul pasagerului; David, bunica și Oliver se așezară pe bancheta din spate. Drumul dură aproape o oră. Între timp, David conversa pe ton domol cu bunică-sa, iar Cameron conducea, ascultându-i.

Își dădea el seama, oare, cât de mângâietor îi era glasul? Privi în oglinda retrovizoare și o zări pe bătrână sprijinindu-și capul pe umărul lui, evident obosită. Însă pe figura ei se putea citi împăcare și mulțumire.

Înțelegea el că avea un asemenea efect asupra celorlalți? Că-i făcea să se simtă în siguranță, iubiți, speciali?

Așteptară până ce mama lui David se întoarse acasă împreună cu fiica cea mică, Kerry. Căutaseră o rochie de mireasă. După toate aparențele, Kerry și-l adjudecase pe instalator. Anunțul fu întâmpinat de David cu o atitudine agasată.

Maică-sa fu uimită să audă despre escapada bunicii.

– Știu că autobuzul trece prin fața casei, dar nu-mi închipuiam că se va aventura să vină în oraș de una singură. I-au permis să urce cu Oliver?

– Se pare că l-a ascuns în pulover, răspunse David. Maică-sa scutură din cap.

– Nici măcar n-am știut că era bolnav. Nu mi-a spus nimic. Stăteau în bucătărie. Bunica rămăsese în sufragerie, cu picioarele sprijinite pe o pernă, uitându-se la televizor.

– Bine. Ați putea să rămâneți la cină. Încălzesc niște supă de cartofi?

Cameron zâmbi. Agrea atmosfera plăcută a casei și amabilitatea mamei lui David. Până și ideea supei fierbinți era îmbietoare, cu toată căldura de afară.

Însă David respinse sugestia mamei.

– Cam într-o oră se întunecă, spuse el. Deja i-am răpit lui Cameron majoritatea după-amiezii. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Propunerea fu abandonată. Doamna Cutter o sărută pe obraz și o invită să revină oricând i-ar fi făcut plăcere. Bunica le făcu semn cu mâna din scaunul ei, strigându-le:

– Și nu uitați să-mi aduceți tabloul.

***

Cameron îi dădu cheile lui David și trecu pe locul pasagerului, lăsându-l să conducă. Soarele se apropia de orizont, amintindu-le altă ocazie, când călătoriseră pe aceeași rută, cu câinele alături, în decapotabila închiriată.

El îi mulțumi pentru ajutorul acordat bunicii și lui Oliver, asigurând-o că nu era obligată să-l însoțească în căutarea vechii picturi.

– Când am făcut-o, aveam cam cincisprezece ani. După mine, era cam nereușită.

– Nu, mi-ar face plăcere să merg, dacă nu te deranjează compania mea, replică ea.

– În weekendul care vine?

– Bine.

Următorii câțiva kilometri, conversația se învârti în jurul progreselor pe care le înregistrase David în construirea scării de acces, a prețului și a datei la care va termina lucrarea. Îi sugeră că ar fi fost interesat să închirieze etajul întâi, dacă ea n-avea nimic împotrivă, întrucât se afla la numai câteva intersecții de casa pe care urma s-o construiască.

Cameron își imagină cum s-ar fi simțit, văzându-l în fiecare zi venind și plecând. Încercă să-și închipuie cum ar fi reacționat când, intrând în curte, ar auzi râsete și l-ar vedea cu altă femeie, pe acoperișul solarului.

Scuturată de un fior, înțelese că nu-și putea permite să trăiască temându-se astfel. David n-avea decât să facă ce voia cu propria viață, iar ea urma să și-o modeleze pe a ei, independent. Totuși, îi spuse că era binevenit, sperând să găsească o cale de a-i face prezența suportabilă.

El păru să fi terminat subiectele de conversație, iar ea continuă să sufere din cauza flirtului lui imaginar. Poate chiar cu adevărata Anna, își spuse ea nefericită. Rezerva care se strecurase între ei, după petrecerea de pe iaht, era mai pronunțată ca niciodată.

Cameron visa. Era departe, când David trase pe dreapta.

– Ai pățit ceva?

Gesticulă spre standul de fructe amplasat pe marginea drumului. Un panou anunța căpșuni proaspete.

– Măcar să-ți înlesnesc aprovizionarea pentru gem, spuse el.

Înainte să poată protesta, el coborâse din mașină. Îl urmă.

Standul era mai degrabă o tarabă cu câteva găleți, un cântar dinamometric și o casă de marcat. O femeie cu aspect obosit și o eșarfă albastră înfășurată în jurul frunții stătea în spatele tarabei. Pe când se apropiau, femeia zise:

– Eram pe cale să închid. Nu mai am căpșuni. Reveniți săptămâna următoare.

– Nu putem reveni, bombăni David. Nu mai aveți deloc căpșuni?

– Numai cele rămase pe câmp. Le puteți culege. Cinci dolari găleata, adăugă ea, oferindu-le un recipient gol. Plătiți-mi acum ca să mă pot duce acasă să pregătesc cina. Am să vă arăt de unde să culegeți.

David se întoarse spre Cameron.

– Ce părere ai?

– Fie, răspunse ea.

– O găleată ajunge? întrebă el, căutându-și portofelul.

Nu-i nevoie să plătești tu …

– Una sau două? insistă el.

– Una.

***

Conduseră pe o serie de drumuri întortocheate. Femeia nu-i mințise când afirmase că plantația era la mama dracului. David începea să se întrebe dacă vor mai avea suficientă lumină pentru cules.

– Aici trebuie să fie, zise Cameron, la capătul unui drum înconjurat de câmpuri cultivate și petece de pădure. Nu era nici o construcție prin apropiere. Nici măcar vreun șopron. Arătă spre o sondă răsturnată. N-a spus să ne uităm după așa ceva?

– Da. Cred că am ajuns.

Lăsară câinele în mașină și coborâră. Bălăriile erau mai mari decât cultura, toate fiind dominate de florile roșii ale ciulinilor. Rândurile se deosebeau cu greu, dar căpșunile se iteau de sub vegetație cu străluciri roșcate de pietre prețioase.

– Drăguț loc, nu-i așa? se entuziasmă Cameron, făcându-și loc printre bălării și plante. Se opri să culeagă un fruct și îl introduse în gură. Se întoarse spre el, cu o picătură roșie de suc rămasă pe buze, parcă invitându-l s-o guste. Sunt calde încă, din cauza soarelui.

O făcuse iar! își spuse el, privind-o. De câteva zile, adoptase o atitudine mai distantă față de Cameron. Continuase să fie amabil, sau măcar încercase, dar atât. Era preferabil să dea uitării momentele petrecute în barcă, îmbrățișați.

Acum însă, făcuse ce făcuse și ajunseseră să fie singuri, pe câmpul părăsit, la crepuscul. Aerul cald era plin de arome specifice și de susurul îndepărtat al unei ape curgătoare. Ea purta o bluză roz și o fustă împodobită cu motive florale. Când se deplasa, fusta părea că-i plutește în jurul gleznelor, într-o manieră absolut înrobitoare.

Ghemuită la pământ, cu fusta înfășurată în jurul picioarelor, având descheiați primi doi nasturi de la bluză, cu pata de suc pe buze și înconjurată de verdeață era … ei bine, îi pricinuia palpitații.

– Te simți bine? vru ea să știe.

– Eu … eu? se bâlbâi el. Da, minunat! Ți-a rămas niște suc de căpșuni pe buză.

Ea îndepărtă picătura cu limba. Imaginea aproape că-l dădu gata.

– Gustă și tu una, îl tentă ea.

David se lăsă pe vine în fața ei. Sub un mănunchi de frunzulițe verzi, găsi o căpșună durdulie. Ea îl urmări cum mușca din fructul copt și suculent.

El își impuse să nu se mai gândească la buzele ei umede, la sânii perfecți, prinși în strânsoarea sutienului, abia vizibili prin materialul bluzei. Încercă să-și ignore impulsul spre intimitate, care-l bântuise ultimele zile și nopți.

Cameron culese o căpșună și o aruncă în găleată.

David se ridică în picioare și se depărtă câțiva metri, aplecându-se din când în când după fructe. Ea îl urmă purtând găleata. Contribuția lui era neînsemnată. În mod vizibil, ea era mai pricepută. Se așezase alături și lucra cu spor. O vreme, el reuși să-și îndeplinească obiectivul, participând la efortul comun de a umple căldarea înainte de căderea nopții.

Apoi se întinse și o căută din priviri. Era la câțiva metri, în direcția pădurii, într-o parcelă apreciabil mai lipsită de ciulini și buruieni. Printre bulgării de pământ și vegetația verde-închis, își făcuse din fustă un soi de recipient ad-hoc pentru cules, lucru care-i lăsa la vedere picioarele, până deasupra genunchilor. Pielea atât de albă părea să radieze lumină, făcându-l să dorească ardent să-i atingă carnația de fildeș, să-i mângâie picioarele și să-i sărute coapsele mătăsoase.

Ridicându-se, înhăță găleata și revăzu în gând toate motivele pentru care ar fi fost mai bine să stea în banca lui.

Cameron continua să nu-și fi clarificat sentimentele pentru alt bărbat.

Își dorea căsătorie și copii.

Niciodată nu s-ar fi putut mulțumi cu puținul pe care-l avea el de oferit. Făcu un pas spre ea.

Avea să-l refuze și să-l umilească. Încă un pas.

Ea își ridică ochii și privirile li se întâlniră. David își continuă drumul. Îi ținu căldarea astfel încât să-și poată răsturna conținutul fustei, care rămăsese pătată cu un roșu mai întunecat. Faptul că petele nu păreau s-o deranjeze, o făcea mai îmbietore.

– M-am murdărit ca dracu, spuse ea blând, arătându-i mâinile pătate. Gestul îi strivi sânii, adâncindu-i decolteul și așa generos al bluzei.

El lăsă jos găleata, ca să n-o scape din mână.

– Nu-nțeleg cum de-l mai poți iubi pe Ben.

Deloc surprinsă de comentariu, ea răspunse:

– Nu-l iubesc pe Ben.

– Dar ziceai că …

– Am spus că voiam să aflu dacă ține la Stacey. Nu pentru mine, David. De dragul ei. De îndată ce mi-am dat seama că nu l-am iubit

niciodată, mi s-a părut absurd să mă pun de-a curmezișul în calea șansei de fericire a soră-mi. Din partea mea, n-are decât să-și ardă și ea degetele.

El îi îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr ca abanosul.

– M-ai lăsat să cred că ții la el.

– Da, recunoscu ea.

– De ce?

Cameron își mușcă buza și scutură din cap.

– De ce? repetă el.

– Fiindcă îmi era frică, murmură ea.

– De mine?

Ea făcu un semn afirmativ, clipind.

– Și încă te temi?

A doua aprobare fu imediat urmată de o negare.

– Nu-i adevărat. Acum, mi-e frică de mine.

David îi luă ambele mâini. Îi simți bandajul.

– M-a zgâriat Piddikins, explică ea.

– Motanul din vecini?

– Accident de muncă!

Aplecându-se, David îi sărută degetul rănit. Apoi se îndreptă, îi privi ochii umezi și o sărută pe frunte.

– Ah, David, spusea ea cu gingășie, așezându-se în genunchi. El o imită continuând să-i rețină mâinile.

Simțea nevoia să-i spună ceva. Un adevăr. Fără minciuni, fără promisiuni deșarte. Îi șopti:

– Până acum, pentru nimeni n-am mai simțit ceea ce simt pentru tine. Mă gândesc la tine mereu. Nu știu ce ne va rezerva viitorul, Cameron, ci doar ce se petrece acum. Ești teribil de importantă pentru mine.

Exprimarea sentimentelor era un domeniu nou pentru el. Îl speria mai mult decât echilibristica pe o schelă la etajul patru. Sper să mă crezi.

– Te cred, zise ea. Și eu simt la fel. La început, mi-am spus că-i prea devreme, după Ben. Acum, îmi dau seama că nu există nici o legătură cu cele petrecute.

– Ești atât de frumoasă!

– Arăt groaznic …

– Ești „groaznic" de frumoasă!

– Sunt pătată cu zeamă de căpșuni, spuse ea, frecându-și obrazul și lăsând o dâră roșcată.

El culese o căpșună și i-o oferi. Cu ochi întrebători, ea mușcă din fruct. Sucul i se prelinse pe bărbie, picurându-i pe piept și dispărând între sâni. Traseul picăturii îi smulse lui David un suspin înăbușit.

– Te doresc! șopti el.

Acum, totul depindea de ea.

Capitolul 8

Preț de câteva secunde, David avu impresia că stricase tot cu acea declarație. Apoi, ea se aplecă, culese o căpșună și i-o duse la buze. Mușcă din fructul zemos, privind-o în ochi. Cameron se apropie și-i sorbi de pe buze sucul înmiresmat. Senzația îi străbătu fiecare nerv din trup. Îi admiră zmbetul plăcut, aproape inocent.

Considerându-l un fel de invitație deschisă, o sărută. Avea gust de căpșuni calde, coapte. Gura ei întredeschisă îl întâmpină cu pasiune. Îi prinse buza de jos între dinți și o strânse tandru, înfiorându-i măduva spinării cu impulsuri de extaz.

Ea își lăsă capul într-o parte, permițându-i s-o sărute pe gât, spre sâni, urmând dâra de suc dulce-acrișor ce-i brăzdase mai devreme pielea.

Îi desfăcu încet un nasture de la bluză, privind-o cu intensitate. Părea în același timp excitată și înspăimântată.

Ei bine, și el avea aceleași senzații.

– Dacă dorești să mă opresc, spune-mi, zise el răgușit.

Ea negă din cap.

– Sunt o fostă viitoare-mireasă prevăzătoare. Iau anticoncepționale.

Acum era convins că ea știa bine spre ce se îndreptau. Trecu mai repede de ceilalți nasturi, până ce bluza rămase atârnând descheiată. Purta un sutien negru, decorat la mijloc cu o floricică roșie. Ea duse mâna la floare, iar el trase ușurel de sutien, care cedă eliberându-i sânii cu sfârcuri rozalii. Era năucitor de frumoasă, mai bine făcută decât oricare dintre femeile pe care le cunoscuse. Atinse cu mâna acele rotunjimi, apoi se aplecă, reluând urma picăturii de suc, dezmierdând pe rând culmile perfecte, sorbindu-le nectarul.

Ea îi ridică fruntea și îl sărută. Se revanșă descheiindu-i și lui cămașa, trecându-și degetele peste pieptul lui și trăgându-l mai aproape. Căzură la pământ, înlănțuiți. Senzația provocată de sânii ei mătăsoși, presându-i pieptul, îi dezvăluia parțial extazul ce avea să urmeze.

Îi cuprinse o grabă febrilă de a scăpa de hainele ce le stăteau încă în cale. Când, în sfârșit, fură complet eliberați, ochii de un albastru intens îl priviră, înrobitori, iar ea șopti întretăiat:

– Vino … David!

Chemarea îi răsună în urechi ca o cântare celestă. O sărută pe ochi, pe nas, pe gură, cuprins parcă de delir. Nu mai era timp pentru gânduri de viitor, teamă, presupuneri, răzgândiri.

După o vreme, ea suspină tandru, tremurând din tot trupul, în timp ce el îi repeta obsesiv numele, în exaltarea simultană.

***

Apoi, David deveni conștient de aroma căpșunilor strivite, saturând aerul nopții întunecate. Își închipui ce culoare îi

căpătaseră mâinile și genunchii, iar Cameron probabil că arăta la fel. De parcă s-ar fi tăvălit printr-un câmp de căpșuni!

Ceea ce se și petrecuse.

Îi îndepărtă șuvițele de păr de pe figură, deși era mult prea întuneric pentru a-i mai putea distinge trăsăturile. Nu știa ce ar putea spune. Pentru o clipă, cuvântul *iubire* îi cotropise conștiința, dar acum dispăruse. Adevărul neplăcut era că, în trecut, folosise cuvântul cu nonșalanță. Însă nu-i venea ușor să-l pronunțe și în fața ei. Dacă nu izvora din inimă, ar fi fost o minciună și nu dorea s-o mintă pe Cameron.

Să-i spună că nu mai avusese parte de o asemenea ședință de amor, că înțelesese, în cele din urmă, ce efect minunat putea avea sentimentul curat pe care ea i-l trezise? Că nu-și putea imagina satisfacție mai mare, mai împlinită, decât cea pe care tocmai o împărtășiseră?

O privi și se întrebă dacă măcar l-ar fi crezut. Mai rău, nici lui nu-i părea plauzibil. O mângâie pe obraz și o sărută pe gură.

– Cameron, dulce Cameron, eu …

Îi simți degetul pe buze.

– Nu mai vorbi, șopti ea.

– Dar …

– Lasă, insistă ea, întorcându-i sărutarea.

***

Pe drumul spre casă, Cameron se izolă cu propriile gânduri. Își aminti că nu făcuse niciodată dragoste cu Ben, cu toată logodna. Pe atunci, își închipuise că se păstra pentru noaptea nunții. Acum, înțelegea că undeva în subconștient existase convingerea că ar fi fost o greșeală.

Și-i era rușine. Fusese incapabilă să admită față de Ben că sentimentele ei nu erau suficient de puternice, sau importante pentru a constitui temelia viitorului lor comun. Ironia era că *el* fusese cel care rezolvase situația. Ar fi fost preferabil să nu fi implicat pe altcineva, dar cel puțin … făcuse ceva.

Îl iubesc pe David, își spuse ea, uimită. Și, orice s-ar mai întâmpla, nu putea fi o greșeală.

Își întrevăzuse profunzimea sentimentului atunci când, întrerupând culesul, își ridicase ochii spre el și-l surprinsese privind-o. Când pornise spre ea, bănuiala devenise certitudine. Apoi o atinsese și o sărutase și încercase să-și exprime sentimentele, iar onestitatea glasului lui o impresionase profund.

Îl iubea. Și mai ironic era că lucrul se petrecuse atât de repede după nunta ratată și că-i căzuse cu tronc un bărbat decis să rămână burlac. Dar asta nu schimba nimic.

Aruncă o privire spre profilul lui, iar el întoarse capul, de parcă ar fi simțit că este privit, atingându-i mâna cu afecțiune. N-o iubea. Nici nu pretinsese așa ceva. O plăcea. Oare era suficient numai atât?

Trebuia să-i fie. Prețul acestei iubiri stătea în acceptarea ideii că nimic nu e permanent. În afară de asta, trebuia să se gândească la propria viață.

O dată intrați în casă, la lumina din hol, își zâmbiră unul celuilalt. David era acoperit de rămășițe de căpșuni și buruieni. Mâinile și hainele îi erau pătate cu roșu.

– Arăt la fel de rău ca tine? întrebă ea.

– Ești splendidă! răspunse el, înlăturându-i o frunză din păr.

– Cred că am face mai bine să intrăm sub duș.

– Împreună? zise el șăgalnic, cuprinzând-o în brațe.

Ea se topi parcă în îmbrățișare. Buzele lui erau atât de ferme și tentante încât își dori să-i accepte sugestia. Gândul la trupul lui aburind îi provocă o slăbiciune indescriptibilă.

I-ar fi plăcut să-și petreacă restul nopții cu el.

Tot restul vieții.

Ideea o sperie, cum era de așteptat. Nu era chiar ultima naivă.

– Vino sus, după ce faci duș, spuse ea încet. Am să-ți pregătesc o băutură. Adu-ți și sculele. Poate că vei reuși să-mi deschizi debaraua.

– Uite cum strici cheful, zise el, cu un semn de afectată lehamite și porni spre etaj, în vreme ce Cameron ducea căpșunile în bucătărie.

***

După vreo oră, David lucra la broasca ușii de la debara, în camera ei. Scoase mecanismul și se dădu la o parte, lăsând-o să deschidă ușa.

Înăuntru, alături de haine de iarnă, bețe de schi și alte mărunțișuri se aflau pânzele, borcanele cu pensule, o cutie plină cu vopsele, șevaletul.

David se uită peste umărul ei și zise:

– Probabil că ești o pictoriță pricepută.

Ea se întoarse să-l privească. Era foarte aproape. Se îmbăiase, ca și ea. Trupurile lor miroseau a săpun sau șampon și ambii aveau părul umed. Obrazul lui era proaspăt bărbierit și Cameron roși la amintirea țepilor ce-i zgâriaseră fața ceva mai devreme.

– Am tot ce-mi trebuie, doar, îl corectă ea.

David se întinse și ridică o pânză mică. Reprezenta un cocher spaniol. Ea interveni:

– Te-am avertizat că e vorba de un hobby. Nu sunt grozavă.

– Hei, cred că ai talent! spuse el. N-ai vrea să-l pictezi pe Domino?

– Dacă nu ești prea pretențios.

– Te subestimezi.

– Lingușirea îți va deschide toate ușile, remarcă ea ironic. Apoi, îi veni o idee. Știai că la San Francisco se deschide o expoziție de pictură, pe care aș fi vrut s-o văd? Am putea lua un avion până acolo.

El clipi de câteva ori. Oare își închipuia că vrea să-l lege? Până și o simplă vizită la o expoziție să fi fost prea mult? Adăugă:

– Sau nu.

– Probabil că voi fi prins cu viitoarea lucrare, până are loc vernisajul. Va fi dificil să scap. Ea aprobă din cap. El se întoarse, cercetând camera. Pe unde o fi pacostea aia de câine?

– Nu-i nimic, zise ea dezamăgită.

– Ba este. Habar n-ai cât de mult îi place javrei să-ți urmărească pisicile. Iată-l, dând târcoale ghiveciului ăluia. Vezi, târcata încearcă să se ascundă după vază.

Ea îi atinse brațul.

– Voiam să spun că nu-i nevoie să-mi porți de grijă.

– Nu-ți …

– Fii serios, David. De când ai venit, te porți de parcă ai fi una dintre mâțele mele încolțite.

– Păi, Cameron …

– Și nu este cazul. Ți-ai expus cinstit convingerile. Nu-mi fac iluzii. Nu te-am invitat aici să-ți petreci toată viața și nu-ți cer să-mi juri dragoste eternă. Privindu-l drept în ochi, adăugă: Nici eu nu mai operez cu asemenea noțiuni, David. Și am început să aduc a compozitor de texte pentru cântece country. Pricepi?

Continua s-o privească, parcă mai la largul lui. În cele din urmă, cu ochi scăpărători, încercă s-o prindă în brațe.

– Cred că …

– Noapte bună, îi tăie ea vorba, împingându-l spre ușă. Și ia-ți și javra.

***

A doua zi dimineață, sâmbătă, vremea era parcă desprinsă dintr-o reclamă. Cameron se trezi devreme, bine dispusă de soarele de afară. La etajul doi nu exista bucătărie. Coborî la parter, purtând un pantalon de trening și o bluză, cu mintea plină de cele ce trebuia făcute înainte de a pleca, împreună cu David, la casa bunicilor lui.

Cu o noapte în urmă făcuse gem de căpșuni, iar parfumul fructelor îi amintise cele petrecute pe câmp, pasiunea dezlănțuită, faptul că era îndrăgostită, iar gândurile acelea n-o părăsiseră întreaga noapte, evoluând până la stadiul de vise erotice. Nici o mirare că la deșteptare se simțea ca și când toată lumea ar fi fost a ei.

Cele douăsprezece borcane cu gem erau aliniate pe bufet, gata să fie transferate în congelator. Rămânându-i ceva timp, înainte de sosirea Cindyei, se apucă să spele vasele. Apoi își făcu o budincă de ovăz cu afine și o mâncă, ținând una dintre pisici încovrigată în poală și cealaltă privind-o de pe pervazul ferestrei.

Cindy sosi la timp și, împreună, trecură în revistă animalele internate.

– Windy o duce nițel mai bine. Am s-o anunț pe Shelby, spuse Cameron, fericită că pisicuța reușise să se ridice în cușcă. Era primul semn de interes față de lumea exterioară.

– Eu voi curăța cuștile și voi da de mâncare celor doi câini, se oferi Cindy. Apoi, mușcându-și creionul și îngustându-și ochii, zise: arăți schimbată.

Cameron simți că roșește.

– Nu fi neroadă, spuse ea, evitând privirea pătrunzătoare a asistentei.

– Ce s-a mai petrecut aseară cu bătrânica?

– David a sosit într-un târziu de la depozitul de cherestea, ridică ea din umeri, și am dus-o acasă.

– Ce drăguț!

– Da. Eu, David, bunica, Oliver și Domino. Un cvintet teribil de romantic.

– Dar la întoarcere?

– Ne-am oprit să culegem niște căpșuni. Apropo, sunt niște borcane în bucătărie. Poți să iei și tu. Pune-le în congelator deseară, cam pe la unsprezece.

– De ce te-ai înroșit toată? Și de ce nu te uiți la mine? De obicei, nu ești atât de veselă dimineața. De ce bunica lui David îți spunea Anna? Și de ce avea impresia că sunteți căsătoriți?

– Sărmana bătrână. E puțin cam aiurită. Mă confundă cu fosta prietenă a lui David. Când ne-am cunoscut, purtam rochie de mireasă și acum nu-i mai poate vârî nimeni în cap că nu sunt nevasta lui David.

– Ah, asta-i logic! pufni Cindy.

– Ia te uită cât s-a făcut, spuse Cameron, privind spre mână, deși nu purta ceas. Trebuie s-o sun pe Shelby.

– Iar eu trebuie să mă apuc de treabă, dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-mi povestești.

Cameron zâmbi. *Nu și despre asta*, își spuse ea.

***

Revenită în bucătărie, termină pregătirile pentru picnic, împachetând cu grijă alimentele cumpărate cu o zi în urmă. Se făcuse deja vremea să se îmbrace, așa că se întoarse la etaj și alese o pereche de pantaloni albi și o bluză roz. Pentru cazul că mai târziu s-ar fi răcorit, luă și o cămașă de doc.

Afară, îi găsi pe David și Domino. Câinele alerga de la un copac la altul, urmărind veverițele și rezolvându-și necesitățile matinale. David își admira opera, purtând de asemenea pantaloni scurți și o cămașă neagră. Cameron fu surprinsă să constate cât de mult avansase construcția scării exterioare spre etaj.

Mai mare uimire îi provocă plăcerea pe care o simți la vederea lui. În ultimele trei zile, se întâlniseră pe scări de câteva ori, dar fusese extrem de ocupată cu organizarea unei vaccinări, pentru weekendul următor, iar el păruse prins cu treburi. În consecință, conversația fusese sumară.

Acum, îl putea studia după bunul plac. Îi observă lărgimea umerilor, talia îngustă, stomacul plat și picioarele puternice. Părul negru îi cădea pe frunte și își proptise arătătorul în bărbie, vizibil adâncit în gânduri.

Își aminti că-și declarase lipsa de interes pentru o relație pe termen lung și aproape imediat își recunoscu minciuna. Îl dorea pentru totdeauna. *Numai*, își spuse ea, *să mă vrea și el pe mine*.

Se scutură de începutul de melancolie. Avea înainte o zi de aventură și poate de întâmplări romanțioase.

– Scara aia arată perfect, spuse ea, cu glas tare.

David se întoarse brusc, puțin speriat, de parcă ar fi fost departe, cu propriile gânduri și Cameron i-ar fi întrerupt călătoria. O privi măgulitor și fluieră admirativ, trecându-i în revistă picioarele.

– Renunță la ocheade și dă-mi o mână de ajutor, zise ea, iar el se repezi să-i îndeplinească ordinul.

– Ce avem aici?

– Specialități culinare din cele patru colțuri ale lumii. Mai mult sau mai puțin. Nu părea convins, așa că adăugă: am pregătit un picnic, David. Știi tu, salată de cartofi, față de masă în carouri, capul în poale, furnici …

– N-ar fi trebuit să-ți dai osteneala, spuse el, mutându-și privirea spre Domino, apoi spre un copac, spre pisica tărcată și din nou spre ea.

De ce se simțea, dintr-o dată, atât de nervos?

– M-ai făcut să cred că este un loc izolat și mi-am spus că s-ar putea să ni se facă foame.

– Dar nu vreau să gătești pentru mine.

– Cine a zis ceva despre gătit? Apoi, nu ești tu cel care a început, pregătindu-mi micul dejun?

O clipă, păru s-o străpungă cu privirea. Pe urmă zâmbi și scuturăă din cap.

– Ai dreptate. Bună idee.

***

Merseră mai mult de o oră, în direcția est, spre munte. Șoseaua arăta bine la acea perioadă a anului. Iarna, ar fi fost acoperită de zăpadă. David se uita după drumul de acces, situat cam la trei kilometri după Roadhouse, o fostă benzinărie transformată în motel. Pe vremuri, vânduse benzină ieftină, iar acum, se reprofilase pe mâncare ieftină. Ambele articole aveau căutare, garantat.

În sfârșit, apăru și indicatorul.

– Aproape am ajuns.

Își zâmbiră reciproc.

Doamne, era splendidă! Ochii îi sclipeau, buzele generoase erau desăvârșite, iar figura avea o formă perfectă. Se simțea orbit de atâta strălucire, de fiecare dată când o privea.

Cu greu, își desprinse ochii de la ea, la timp pentru a coti la stânga. Panta deveni mai abruptă, iar el trecu într-o viteză inferioară.

Cu mâinile pe bord, ea privea împrejur.

– Drumul nu-i prea grozav, nu-i așa?

– E singurul acces spre Crystal Lake, o informă el, luptându-se cu dorința de a opri ca s-o ia în brațe. În ultimele zile, acesta fusese aproape singurul lui gând. De când făcuseră dragoste, o purta permanent în memorie. Când se întâlneau, descoperea același zâmbet nonșalant, în timp ce ea trecea mai departe cu pas lipsit de griji, provocator, amintindu-i că fusese capabilă să se implice într-o relație sexuală, fără să-i ceară obsesivele angajamente de viitor, ceea ce făcea din ea o raritate.

El era cel care ar fi trebuit să fie lipsit de griji, nu ea. Nonșalanța aceea era ușor enervantă.

Mai ales când remarcele ei întâmplătoare se refereau la un viitor comun. Sau unele fapte, ca de exemplu, pregătirea unui picnic. Era vorba despre o cutie frigorifică plină cu alimente, iar ea avusese perfectă dreptate, locul era izolat și urma să li se facă foame. Nu-și dădea seama de ce simplul gest de a lua mâncare îl iritase, dar așa se întâmplase. Ar fi vrut s-o sărute, s-o posede și, în același timp, s-o țină la distanță.

Trecuseră vreo trei ani de când nu mai ajunsese la cabană și fu fericit să constate că drumul șerpuitor era încă practicabil. Casa cu etaj era acoperită cu șindrile vechi, cenușii, iar fațada din bârne

roșu-închis ar fi avut nevoie de un strat de vopsea proaspătă. Ferestrele cu ochiuri mici erau acoperite de murdărie. Pe lângă ziduri răsăriseră buruieni; crengile copacilor atingeau streașina. Locul părea abandonat. David se bucură că bunica nu era de față.

– Îmi place! exclamă Cameron, deschizând portiera și coborând din mașină. David auzea crenguțele de brad trosnindu-i sub picioare, în vreme ce ea se rotea cu brațele desfăcute și cu ochii la peticul de cer vizibil printre copaci.

Entuziasmul ei îi alungă melancolia. Simți impulsul de a-i arăta lacul. Coborî și el, îi dădu drumul lui Domino și o prinse de mână pe Cameron. Ea i se abandonă în brațe.

Figura ei fericită era irezistibilă. Ținând-o de bărbie, o privi insistent, anticipându-i gustul buzelor când o va săruta. Imaginația, ajutată de amintirile recente, nu se limită la atât.

– Sărută-mă David, șopti ea.

El scutură din cap. N-avea încredere în propria capacitate de a se mulțumi cu un singur sărut.

– Mai întâi să-ți arăt lacul, spuse el, făcând-o să-l urmeze în spatele casei.

Domino țâșnise înainte. Descoperise o urmă și, cu nasul lipit de pământ, începuse s-o urmărească. Un chei părăsit pătrundea într-un lac ce rivaliza la culoare cu albastrul pur al ochilor ei.

– Ah! oftă ea. Este minunat.

David își feri din nou privirea. Își propuse să se concentreze asupra lacului.

– Bunicul avea o bărcuță de pescuit. O țineam legată la chei. Cred că acum nu mai este suficient de solid ca să ne suporte greutatea.

– Să încercăm, zise ea, rotindu-se pe călcâie și, fără să-l mai aștepte, porni pe ponton. Se clătină puțin sub pașii ei, dar rezistă. Ajunse la capăt și se așeză, uitându-se-n urmă să vadă ce-l reținea.

Cu speranța că greutatea lor combinată nu va veni de hac construcției vechi, David i se alătură. Cameron scăpase deja de pantofii de pânză și se bălăcea în apa cristalină.

– E rece, spuse ea, retrăgându-și picioarele fine cu un fior.

– Așa este întotdeauna. Lacul este alimentat de ape provenite din topirea zăpezilor.

– Parcă ai face reclamă unui sortiment de bere. O cuprinse cu brațul. Zâmbetul ei îi perforă armura, provocându-i o senzație de acum familiară.

Își dădură drumul pe spate. Cameron își sprijinea capul pe brațul lui. Părul ei înmiresmat și mătăsos îi mângâia pielea gâtului.

– E perfect, oftă ea, privind cerul.

– Da, aprobă el, privind-o dintr-o parte.

Probabil că glasul lui răsunase altfel, fiindcă ea se întoarse din nou. Simțea că ar fi putut privi acea figură tot restul vieții, fără să se sature.

Gândul îl neliniști. Își puse în minte să se întoarcă pe mal, dar în momentul următor se pomeni sărutându-i gâtul. Ea îi prinse degetele în joacă. Dacă tot îl atâța, își spuse că ar fi putut să-i facă pe plac și-i oferi buzele.

Ale ei erau moi ca niște petale. Din cine știe ce motiv, aveau gust de piersică. Ea îi mângâie umerii și părul, iar sărutarea deveni tot mai intensă, excitantă. Îi pipăi sânii și-i simți întărindu-se. Dorința îl copleșea.

– Mai sunt și alte case în preajma lacului? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

– Nu prin apropiere.

Dar preocuparea ei pentru intimitate îi amintise că nu era o idee prea bună să rămână pe pontonul șubred. Se abținu cu greutate să-și continue explorarea și înțelese că trebuia să facă ceva drastic.

Se ridică și o ajută și pe ea. Părea la fel de frustrată. Zâmbind, o ridică în brațe și sări în apă.

***

Mâncară pe veranda ce da spre lac. David își pusese cămașa la uscat, iar Cameron îmbrăcase bluza de doc din bagaj. Soarele puternic aproape că le uscase șorturile pe ei.

Ea găsi că-i era dificil să se concentreze asupra mâncării la doar câțiva centimetri de bustul lui gol. Era hipnotizată de pielea bronzată, întinsă peste mușchii bine reliefați, acoperită cu peri negri. Brațele lui erau pur și simplu minunate. Până la sfârșitul după-amiezii, spera să-și facă loc la adăpostul acelor brațe, lipită de pieptul magnific, înrobită de dorința comună.

O surprinsese echivalentul dușului rece, chiar foarte tare, da o și amuzase. Îi plăcuse impetuozitatea gestului!

După festinul compus din brânzeturi franțuzești, cârnăciori englezești, măsline grecești, ciocolată belgiană și limonadă americană, Cameron vru să viziteze proprietatea. Vizibil încântat, David îi arătă hambarul și vechiul șopron de scule, ambele aproape goale acum. Îi simțea în glas afecțiunea față de amintirea fostelor animale preferate sau a activităților la care își ajutase bunicul.

Sera, ultimul obiectiv al turului era o construcție lungă și joasă, cu pereți și tavan de sticlă, pline de praf. Înăuntru, mesele erau acoperite cu ghivece, majoritatea goale, unele răsturnate sau sparte. Pe jos, zăceau o mulțime de tăvițe pentru semințe și diverse

instrumente de grădinărit. Partea din spate era cotropită în întregime de o plantă cățărătoare, pe care nu reuși s-o identifice.

– Ce seră magnifică, David! Nu ți-o imaginezi plină cu plante înflorite? Pășind printre mese, adăugă: geamurile sunt parțial sparte.

– Marea majoritate, spuse el, continuând să rămână în prag.

– Dar pot fi înlocuite, continuă ea, atingând cu degetele frunzele iederei. Planta făcuse câteva flori cu aspect exotic și culoare variată, de la albastru pal la purpuriu. Să fi fost o pasifloră? Deasupra, acoperișul fusese spart, lăsând să pătrundă umezeala, ceea ce explica vigoarea plantei. N-ar fi grozav s-o curățăm și să-i creem condiții de dezvoltare? zise ea privindu-l. Îți mai amintești ce mi-ai spus, că ai vrea să repari casa?

– Ar lua o mulțime de vreme și de bani.

– Dar ai lucra cu plăcere, insistă ea, oprindu-se în fața lui. Ar fi amuzant.

– Îți închipui că un bărbat ar fi capabil, de unul singur, să ducă la bun sfârșit toată treaba?

– Nu știu, replică ea zâmbind și cuprinzându-i mijlocul cu ambele brațe. Poate că ar fi obligat să roage pe cineva să-l ajute.

Îi îndepărtă ușurel brațele, privind-o cu aceeași expresie încolțită, amintindu-i astfel cât de sensibil era când venea vorba de ceva ce sugera, oricât de vag, asumarea responsabilităților.

– Am putea să inspectăm și interiorul, sugeră el, întorcându-se.

Ea simți un soi de ceață acoperind strălucirea de până atunci a zilei.

Capitolul 9

– Ah, e splendid! declară Cameron, entuziasmată de lambriurile de stejar, de lavoarul adânc de porțelan, de ferestrele mari, cu pervazuri largi. Mașina de gătit fusese demontată, lăsând o nișă goală cu o gură de burlan, acoperită. Pardoseala era acoperită cu dale de piatră, închise la culoare. Își imagina cum arătase cândva încăperea și cum ar fi putut renaște.

– Bunica iubea această bucătărie, murmură el.

– Ai stat mult timp aici, copil fiind?

– O vreme am locuit aici, apoi ne-am mutat, dar m-am întors adesea. Locul ăsta a însemnat întotdeauna … acasă.

– Și după ce mama ta s-a remăritat?

David răspunse cu o ridicare din umeri:

– Îmi petreceam verile aici. Tatăl vitreg nu ne prea avea la inimă, pe mine și pe soră-mea Elena. Cred că ne considera un fel de amintire a greșelilor din trecutul mamei.

– David …

– Mai avem de vizitat și alte camere, plus câteva la etaj, o întrerupse el.

Nu înțelegea de ce reacționa cu atâta răceală. Casa îi amintea probabil un trecut nefast. Totuși, nu fuseseră oare și amintiri plăcute? Ar fi vrut să-i sugereze să plece imediat. Apoi, își aminti reacția lui la vederea coșului de picnic – aceeași retragere în sine, precaută.

Deci, să fi fost de vină casa, sau ea?

Admiră căminul de piatră ce separa sufrageria de camera de zi, biroul, biblioteca, identificabilă după rafturile goale ce acopereau integral pereții și baia, toate cu tavane joase și cu grinzi vizibile. Apoi îl urmă pe scară, încă nelămurită de ce entuziasmul ei manifest era întâmpinat cu rezervă.

La etaj erau șase dormitoare, cu suficiente unghere și cotloane cât să rătăcești o armată de cercetași. Cu atât mai mult un tablou vechi.

Pe când David se chinuia să deschidă un dulap în perete, Cameron își vârî capul într-o încăpere micuță cu vedere spre lac. Din cauza zugrăvelii galbene, părea să strălucească în lumina soarelui de după-amiază. Unul dintre pereți era acoperit cu tapet de culoarea porumbului, împodobit cu găletușe albastru-pal și lopățele roșii. O cameră de copil, presupuse ea, pășind pe pardoseala de pin.

Atrasă de priveliște, se apropie de fereastră, ocolind un morman de scânduri și bețe, pentru a îndepărta zdreanța de draperie. Lacul sclipea în spatele copacilor și, aplecându-se, îl zări pe Domino patrulând pe pontonul dărăpănat. Când se întoarse, ceva îi captă atenția în peisajul ca de naufragiu.

De sub grămada de vechituri se ițea o lăbuță de ursuleț de pluș. Îngenunche și-l recuperă. Îi lipsea bună parte din vopseaua neagră de pe nas și un ochi. Părea să clipească strengărește.

Fără îndoială, grămada aceea de lemne și resturi merita mai multă atenție, așa că vârî ursulețul sub braț și începu să ia la mână

fiecare obiect. Entuziasmul îi crescu pe măsură ce descoperi niște picioare subțiri, două tălpici curbate și niște suprafețe sculptate. Erau rămășițele unui leagăn de copil.

Bucata cea mai mare părea a fi fost fundul. O întoarse și, după ce scuturǎ praful, putu descifra următoarea inscripție gravată: *Samuel David Cutter, 1943*, iar dedesubt: *David Nathaniel Cutter, 1969.*

– Ei bine, iată-l, spuse David, din ușă.

Cameron ridică ochii. Pentru a suta oară în ziua aceea își simți inima sărind câteva bătăi. Imaginea lui îi stimula sentimentele, unele afectuoase și minunate, altele neliniștitoare. Spera că el își va deschide sufletul, că-i va vorbi. Dar nu știa cum ar fi trebuit să procedeze ca să-i ușureze destăinuirea.

David ținea în mână o pictură veche, aducând vag cu hambarul pe care-l văzuse afară.

– Foarte drăguț! zise ea, ridicându-se.

– Asta a fost camera mea, mărturisi el, privind împrejur. Ce ți-a atras atenția aici?

– Un fost prieten al tău, probabil, răspunse ea, întinzându-i ursul de pluș.

– Ursulețul Boogie! exclamă el, cu afecțiune. Nu l-am mai văzut de douăzeci de ani. Adăugă, învârtindu-l în mâini: a avut și zile mai bune.

– Iar aici, este o bucată dintr-un leagăn. Pe spate, este gravat numele tău și, probabil, al tatălui tău.

El privi tăblia de lemn.

– Cred că l-a făcut bunicul, explică el, cu blândețe în glas.

Cuprinsă de un acces de sentimentalism, Cameron șopti:

– Ar trebui să-l refaci, David! Este o moștenire de familie. Cândva, l-ai putea folosi pentru propriul tău copil. Gândește-te – trei generații, dormind în același leagăn făcut de mâna bunicului.

Îi aruncă o privire stăpânită.

– N-am să am copii, îți mai aduci aminte?

Iar uitase. Sau poate că, în adâncul inimii, nu-l crezuse niciodată. Îi venea greu să priceapă cum cea mai dragă năzuință a ei putea deveni blestem în ochii lui David.

Hotărâse să abandoneze chestiunea. Dar simțea nevoia să înțeleagă, așa că spuse blând, cu riscul de a-l înfuria:

– Chiar niciodată, David?

– Niciodată.

– Dar un copil …

El aruncă bucata de leagăn înapoi pe mormanul de vechituri. Zgomotul avu darul de a o speria.

– Mama l-a părăsit pe tatăl meu când aveam cinci ani, iar Elena șapte. Umbla vorba că o înșelase, iar ea a aflat – cine poate spune care-i adevărul? Noi n-am știut decât că într-o zi eram o familie și a doua zi n-am mai fost. O vreme, ne suna din când în când și ne trimitea bani la zilele onomastice și de Crăciun. Însă și asta s-a terminat după ce și-a întemeiat o nouă familie.

Se opri să-și tragă sufletul și o privi chinuit.

– O nouă familie! De parcă și-ar fi cumpărat pantofi noi! Oare îi arunci pe cei vechi, fiindcă dintr-o dată nu-ți mai vin?

– Nu știam!

– După câțiva ani, a murit. Bunicul și bunica au primit lovitura în plin, dar probabil că știau mai bine ca mine cum stăteau lucrurile, fiindcă, deși tata le era fiu, ne-au primit în casa lor, pe mama și pe noi. Ne-au rămas apropiați chiar și după ce ea s-a recăsătorit. Când au apărut Rose și Kerry, s-au purtat de parcă ar fi câștigat încă două nepoate. Iar când mama a decis că al doilea soț era un nemernic, bunica a susținut-o prin încercările unui nou divorț, iar apoi a venit să locuiască împreună cu ea.

Cameron rămăsese uimită, nu atât de conținutul poveștii, cât de felul în care fusese relatată. Durerea veche îi răzbătea în glas, de parcă lucrurile s-ar fi petrecut ieri.

– Așa că, acum știi de ce n-am încredere în instituția familiei. Surorile mele nu mi-au împărtășit vederile și, în consecință, acum am nepoate și nepoți, ai căror tați sunt dispersați în cele patru - vânturi. Cu mult timp în urmă, mi-am jurat că eu n-am să fac așa ceva. Niciodată.

Regăsindu-și vocea, Cameron murmură:

– E oare obligatoriu ca istoria să se repete, David? Știu că nu există garanții, dar dacă vei alege cu înțelepciune …

– Cum ai făcut tu, cu Ben?

Cuvintele îi răniră inima. Îi spuse fără vlagă:

– N-a fost frumos din partea ta, David.

– Nu-ți dai seama? Se întâmplă mereu.

– Ce anume?

– Oamenii iau decizii eronate care se răsfrâng asupra copiilor nevinovați.

– Dar iubirea adevărată …

– Dragoste adevărată! exclamă el în derâdere. Nu crezi că toți cei de care vorbeam și-au închipuit că iubesc cu adevărat, la un moment dat?

– Dar să-ți interzici accesul la fericire …

– Fericire? Nu, Cameron, fericirea este ceea ce am realizat împreună aseară. Restul e iluzie. Mai devreme sau mai târziu, realitatea își arată fața hidoasă. Fericirea este o stare trecătoare.

– Omul e trecător, nu-i așa?

– Și bărbații și femeile.

Cameron își simțea ochii inundându-se de lacrimi. Reușiseră să depășească prăpastia care-i separa datorită pasiunii, acum însă,

înțelegea cu adevărat ce se întâmplase. Nu fusese o prăpastie – ci o falie tectonică. Putea simți sub tălpi acumularea de energie seismică.

– Pare atât de demoralizant, murmură ea. Să nu iubești pe nimeni și nici un suflet să nu țină la tine …

El clătină din cap.

– Trebuie să ai curajul să înfrunți adevărul primordial. În viață, toți suntem singuri.

– Nu pot să cred că simți astfel. Contrazice tot ceea ce am aflat despre tine, David. În general, ești mai degrabă bine dispus. Ești blând și bun și iubitor. Nimeni nu poate fi așa și, în același timp, să abandoneze orice speranță.

– Îți înțeleg perfect manevrele, declară el.

– Care manevre?

– Cu picnicul elegant, cu planificarea călătoriei și toate vorbele alea ambigue despre reamenajarea casei, despre copii și despre leagăn …

Cameron fu șocată.

– Nu-nțeleg ce vrei să spui.

O privi fugitiv și continuă:

– Ți-au fost înșelate așteptările în privința nunții ăleia, așa că plănuiești alta.

– David! Ți-am explicat că …

– Acțiunile și atitudinile vorbesc mai clar decât cuvintele tale, murmură el.

Cameron simți că se înecă de mânie.

– Ești … ești un egoist nesuferit!

– Cel puțin sunt cinstit, zise el, încrezător. Și, iartă-mă că-ți spun, dar a încerca să obții ceva ce ai fost avertizată că este imposibil de obținut, este dovadă de … lipsă de maturitate. Poate chiar de egoism.

Mânia ei ajunse la paroxism. Zise, scuipând cuvintele:

– Eu, egoistă! Ai tupeul să mă acuzi de așa ceva, când te-ai mulțumit mereu să te ferești de viitor, plângându-ți trecutul? După ce te-ai complăcut în soiul acela de relații … cu femei ca … Anna?

– Ai fi avut ce învăța de la Anna, mârâi David, înaintând spre ea. Cameron se retrase, dar simți în spate peretele. El puse o mână pe zid, lângă figura ei și se aplecă. Măcar ea se abținea să-și facă planuri. Și tu ai pretins că nu te deranjează situația, însă minteai!

Îi venea greu să înțeleagă cum de-și închipuise că-l iubește pe acest om. Crezuse că-l cunoaște. Acum, dominând-o, privind-o cu dușmănie, vizibil cotropit de emoții primare neașteptate, îi părea străin.

– Anna avea calitățile ei, continuă el. De fapt, uneori îi simt lipsa blestematei.

– Încerci să mă îndepărtezi, spuse ea, cu un tremur în glas imposibil de controlat. Ții la mine și asta te îngrozește.

– Cine-i egoist acum?

Lăsându-se în jos, i se strecură pe sub braț, în vreme ce lacrimile rupseră zăgazul.

***

O descoperi la aproape doi kilometri de casă, îndepărtându-se la pas pe marginea drumului, cu pumnii încleștați și capul în pământ.

Reuși să-i ignore ținuta dreaptă, subțirimea taliei, conturul rotunjor al posteriorului și forma delicioasă a picioarelor goale.

Acele minunății nu-l mai priveau. Era convins că nu va fi iertat pentru răutățile pe care le spusese. Și chiar asta își dorea.

Orice ar fi pretins, era plină de vise și planuri de viitor. Ar fi trebuit să-și fi dat seama mai demult. La dracu, de fapt observase. Numai că lăsase sentimentele să-i întunece judecata.

Gata. N-avea decât să pregătească oricâte picnicuri ar fi dorit. Era liberă să arate ca un înger, să miroasă ca o floare și să facă dragoste ca o zeiță a voluptății. Putea să contemple trecutul cu ochi înlăcrimați și să viseze la viitor.

Cât despre el, oricât ar fi dorit-o și oricât s-ar fi perpelit noapte de noapte, din acest moment reprezenta fructul interzis. Punct.

Totuși, înțelegea că n-ar fi trebuit să se poarte atât de aspru. Se hotărî să-i ceară scuze … chiar să-i explice că fusese nervos. Poate că ar fi priceput.

Când David opri camioneta la câțiva metri în fața ei, Domino începu să latre.

O clipă, se temu că va refuza să urce și se întrebă încurcat ce ar fi putut face într-o asemenea situație. N-o putea lăsa în mijlocul pustietății, dar nici n-ar fi avut cum s-o convingă să urce în mașină.

Cameron se opri lângă portieră. Cu coada ochiului, o observă mângâind câinele. Privi spre el stăpânit și tăios.

– N-am de ales, decât să merg cu tine, spuse ea.

Sunetul glasului ei îi veni de hac. Dispăruseră modulațiile melodioase, buna dispoziție și tandrețea. Transformarea era în întregime datorată lui.

– Cameron …

Ea îl opri, ridicând o mână.

– Renunță. Vreau să știi doar că aș fi preferat să merg pe jos, dar suntem prea departe.

– Știu.

Dădu din cap, deschise portiera și se așeză pe banchetă, legându-și centura, iar limbajul trupului ei era cât se poate de clar. Ceea ce fusese între ei, orice ar fi fost, era de domeniul istoriei.

El rămase cu privirile la drum, cu mâinile pe volan, tăcut.

***

Cameron stătea în fața chiuvetei, deschidea unul după altul borcanele de gem și le deșerta, inspirând aerul saturat de aroma căpșunilor.

Ar fi trebuit să le arunce cu tot cu borcane.

Umplu mașina de spălat vase și turnă în recipient detergent cu aromă de lămâie, apoi deschise fereastra și ușa, dorind să aerisească încăperea. Să înlocuiască parfumul de căpșuni cu mireasma ierbii, a copacilor … a orice altceva.

Sprijinită de tăblia bufetului, încercă să decidă ce-i rămânea de făcut.

În privința lui David nu avea ce hotărî, fiindcă subiectul n-o mai interesa.

Doamne, ce talent avea la ales bărbați! Trebuia să se rezume la animale.

Cu toate că era încă răvășită de mânie, că i-ar fi plăcut să traverseze bucătăria și să-i tragă un șut, că încă-i răsunau în urechi acuzele lui, știa foarte bine că-l iubea.

Lasă cutia! încercă ea să-l sugestioneze. *Vino! Cere-mi iertare. Convinge-mă. Spune-mi că mă iubești …*

Dar el n-o iubea.

– Cred că ar fi mai bine să mă mut, declară el.

Ea dădu din cap, incapabilă să vorbească.

– Am să termin scara mâine sau poimâine.

Ce importanță mai avea scara? Cum de păruse atât de cinstit și sincer, pentru ca apoi să se schimbe? Cum de semăna atât de bine cu Ben?

De fapt, nu. Ben o minți̦se și o înșelase. David era obsedat de adevăr. Se temea de trecut și lăsase frica să-i domine viața. Doar ea era vinovată că permisese temerilor lui s-o afecteze.

Trebuia să admită, nu-i înțelegea pe bărbați și tocmai își demonstrase din nou inabilitatea în modul cel mai dureros. Ridică din umeri, neîndrăznind să spună decât:

– Să-mi trimiți factura.

De astă dată, el dădu din cap tăcut și plecă, lăsând în urmă doar o amintire, asemănătoare parfumului de căpșuni.

***

David găsi o casă de închiriat, unde să fie acceptat împreună cu Domino și se mută chiar a doua zi. Doar el, câinele și un sac de dormit.

Așteptă până luni, când știa că ea va fi prinsă cu lucrul, pentru a se întoarce și a termina scara. Își sună echipa de la un telefon public pentru a confirma întâlnirea din ziua următoare, la noul șantier. Era nerăbdător să înceapă noua lucrare de amploare.

Munci fără oprire, până după-amiaza târziu, cu toate că vecina cea băgăcioasă i se plânsese că zgomotul o împiedica să urmărească programul de la televizor. Își ceruse scuze, asigurând-o că va termina în cel mult un ceas și ignoră privirea chiorâșă pe care i-o aruncase femeia peste umăr, întorcându-se în casă.

Ar fi continuat să lucreze toată noaptea, își spuse el, ca să nu mai fie nevoit să revină. Mai devreme, schițase o notă de plată și o lăsase la recepție, împreună cu instrucțiunea de a-i trimite cecul prin poștă.

Nu dorea să fie nevoit să-i dea rest. Ar fi preferat să nici nu-i vadă semnătura pe cec.

Știa că o rănise, îi era rușine pentru vorbele pe care i le adresase și turba de furie din cauza celor pe care i le spusese ea. Îi venea

greu să-și explice simțămintele și, cu siguranță, nu dorea să-și examineze acțiunile mai îndeaproape. O voce interioară îl îndemna să-și uite astfel suferința.

Iar ea ar fi insistat, fără îndoială, să-i plătească manopera. Era foarte mândră.

Așa că-i întocmise nota de plată și era mulțumit că ea nu ieșise din cabinet să-i reproșeze prețul ridicol de mic. Rămăsese înăuntru, cu animalele, iar el afară, cu munca lui de dulgher. Ordinea lumii era bine concepută.

Peste câteva zile, o căută pe Stephanie, o fostă iubită. Se întâlniră într-un bar și dansară până foarte târziu. Avusese o întâlnire foarte productivă cu echipa și demarase lucrarea cea nouă. În seara aceea, cina fusese minunată, vinul, vechi, iar acum ținea în brațe o femeie splendidă, cu păr roșu, care i se revărsa peste umăr. Cerul era împestrițat cu stele și Stephanie cea superficială îl săruta pe gât, șoptindu-i nimicuri drăgălașe.

Viața merge mai departe, își spuse el, oftând. Crezând că ea îi provocase suspinul, Stephanie îl privi cu disponibilitate fățișă.

Nu astă-seară, își zise el, căutând în gând o stratagemă pentru a scăpa de ea. Nu-i putea reproșa nimic, exceptând faptul că nu era Cameron.

Deodată, simți impulsul de a conduce până la lac și de a bântui de unul singur, prin vechea casă. De parcă cineva, sau ceva, l-ar fi chemat. Pretinzând o durere de cap, o conduse acasă pe Stephanie, îl luă pe Domino și porni spre lac.

Casa bunicilor nu păruse niciodată mai părăsită. Nu exista electricitate, așa că folosi o lanternă pentru a-și găsi drumul dintr-o cameră în alta, în vreme ce rememora ultima vizită și nervozitatea care-i însoțise fiecare pas.

De ce-l afectase atât de mult?

Era o casă minunată. Pentru el, însemna familie – amintiri plăcute, nu rele.

Apoi pricepu. Ideea de familie, de legături, ciocnirea trecutului cu viitorul. Tot ce o atrăgea pe Cameron. Lucruri pe care el le evitase.

Ea spusese că încerca s-o îndepărteze fiindcă îi devenise prea dragă.

Avusese dreptate.

Stinse lanterna și rămase multă vreme în întuneric.

***

Ajutată de Cindy, Cameron își petrecu sâmbăta într-o parcare, administrând vaccinări gratuite, în folosul comunității. Se formase o coadă mare de amatori, care ducând cuști de pisici, care ținând în lesă câini nervoși.

Se simțea ca un robot, împărțind fiecăruia un zâmbet și câteva cuvinte amabile. Apoi tamponare cu alcool, injecție, alte cuvinte și în final: „Următorul, vă rog!" Iar și iar. O acțiune foarte utilă, dar rutinieră. Nici inevitabilele momente caraghioase, specifice aglomerărilor de oameni și animale, nu erau de vreun folos.

Seara, ajunse acasă și se cufundă într-o baie fierbinte. După ora petrecută astfel, urmă o alta de reverie, în mijlocul apartamentului de la etajul unu. David îl lăsase în perfectă ordine, dar, dacă închidea ochii, și-l putea imagina stând la masă, cu ceainicul în mână. Parcă-i auzea și vocea venind de afară, de pe acoperișul solarului. Era sigură că, dacă și-ar fi permis să viseze mai departe, i-ar fi simțit și brațele, gustul buzelor, forța trupului …

Culmea ironiei! După ce râsese de zvonurile privind stafiile ce bântuiau etajul, acum începuse și ea să creadă. Camerele locuite scurtă vreme de David, erau cu adevărat bântuite … chiar de el.

La un moment dat, auzi un zgomot și se întoarse, așteptându-se să-l vadă sprijinit de tocul ușii. Însă nu era decât pisica tărcată.

Cameron ridică pisica în brațe și încuie ușa apartamentului. A doua zi dimineață, se dedică ingratei misiuni de a prezenta apartamentul celor nu mai puțin de treisprezece posibili chiriași. În cele din urmă, se hotărî pentru o femeie care avea două pisici.

– Încuiați ușa de acces spre interior, îi spuse Cameron. Folosiți numai scara exterioară.

Banii căpătați fură imediat puși într-un plic, pe care era înscris numele tatălui ei. Era doar începutul, își zise ea, în intreprinderea de a-și lua viața în propriile mâini.

Acum, după o săptămână, se afla din nou în birou, consultând animalele, absorbită de muncă și fericită că avea ce să-i distragă gândurile. Nopțile erau mai dificile. Cu cât trecea vremea, părea să-i resimtă mai mult lipsa.

Fie blestemat! Cu spaimele și scuzele lui cu tot!

Până la sfârșitul săptămânii, Cindy renunțase s-o mai sâcâie cu întrebări, iar viața tindea să revină la platitudinea și siguranța plictisitoare obișnuită. Stacey sunase și avuseseră o conversație convențională, care, totuși, le aducea mai aproape de vremurile sincerității reciproce. Trebuia să mai treacă vreme. Deocamdată … Stacey avea probleme cu Ben. Ce surpriză!

Tocmai examinase ultimul pacient din ziua aceea și zăbovea la fereastră, temându-se de o nouă noapte de singurătate, când Cindy își vârî capul în cabinet.

– A mai venit o femeie cu un câine. Nu face parte din pacienții noștri, dar spune că-i o urgență. O primești?

– Sigur că da, răspunse Cameron.

– Sunt obligată s-o șterg. Am mașina la reparat și trebuie să ajung înainte de șase.

– Spune-i doar să intre.

– Nu uita, mâine dimineață avem programată o operație.

– Nici o grijă.

Peste o clipă, în cameră intră o blondă spectaculoasă, cam de-o vârstă cu Cameron, trăgând după ea un terier obez.

– Ce-a pățit micuțul? întrebă Cameron, arătând spre masa de examinare.

Femeia așeză câinele pe masă. Era imposibil să nu-i observi unghiile roșii impecabile, de aceeași nuanță cu rujul, costumul negru de lână bine croit, pantofii cu toc subțire și părul blond perfect aranjat. Arăta de parcă ar fi fost în drum spre o petrecere.

– Eu … cred … ei bine, nu-s sigură. Cred … că-i bolnav.

– Puteți să-mi dați niște amănunte? întrebă Cameron, studiind pupila ochiului stâng al cățelului și observând un început de cataractă. Dreptul era în regulă.

– Păi, a tușit puțin.

Câinele îi părea cunoscut, dar se concentră asupra consultației. Plămânii sunau bine, inima îmbătrânise, dar era încă puternică, respira normal. Câinele nu avea nimic. Își agăță stetoscopul pe umăr și-i examină buza. În acel moment își aminti unde-l mai văzuse … însoțit de adevăratul stăpân. Nu era surprinsă că în locul unde fusese o inflamație negricioasă de toată frumusețea, cu trei săptămâni în urmă, acum nu se mai vedea decât o micuță urmă rozalie.

Privi mai cu luare aminte la blonda care o studia la rândul ei.

– Acesta este Oliver, spuse Cameron. Cățelul doamnei Cutter. Nu-i așa că n-are nimic?

– Așa este, aprobă femeia, cu o ridicare nepăsătoare din umeri. De fapt, n-are nimic, exceptând faptul că este pocit. Și ai perfectă dreptate, e câinele bătrânei.

– Ea știe că l-ați adus aici?

– Habar n-am. Dormea când am plecat.

– Cine sunteți? întrebă Cameron.

– Mă numesc Anna Garret. Sunt amica … lui David.

– Tu ești Anna?

Un zâmbet slab îi lumină figura, pentru o clipă.

– M-a pomenit David?

– Da, spuse Cameron. Te-a menționat. Trecând peste senzația neplăcută, adăugă: ce cauți în cabinetul meu, însoțită de câinele bunicii lui David?

– Voiam să te cunosc și așa mi s-a părut cel mai ușor, răspunse ea. Bătrâna pretinde că David s-a însurat cu tine. Ne certasem puțin, când n-am putut să apar la nunta prietenului lui și apoi, dintr-o dată, aflu că s-a însurat cu tine, deși pretindea că n-o va face niciodată. Nu pot să cred. Oricum, el unde este?

Surprinsă, Cameron o privea cu dezgust. Nu gelozie, nici invidie, ci doar dispreț. O vizitase pe bătrână, îi smulsese informații, așteptase să adoarmă, îi subtilizase câinele și năvălise la ea, pretinzând o urgență!

Asta era femeia de la care își închipuise David că ar fi avut de învățat?

Ridică receptorul telefonului. Apoi îl lăsă la loc. Disprețuindu-se pentru propria curiozitate, se pomeni întrebând:

– Te-a sunat David în Anglia și ți-a cerut să revii?

Răspunsul sosi după o scurtă pauză și o încruntare a sprâncenelor.

– Da, de fapt, chiar asta a făcut. Probabil îți închipui că ar fi trebuit să-ți spună?

– Nu este obligat să mă consulte. Ridică iar receptorul.

– Pe cine suni?

Cameron era tentată să-i răspundă că suna la poliție. Ar fi dorit ca răpirea unui animal de companie să fie delict federal. Să poată alerta FBI-ul.

– O sun pe doamna Cutter.

De la primul apel, cineva ridică receptorul, numai că era o voce de bărbat. Glasul lui David.

– Eu sunt, Cameron.

După o scurtă pauză, el spuse:

– Îmi pare rău, dar nu pot să stau de vorbă acum. Bunica m-a chemat fiindcă a dispărut Oliver. Este foarte afectată și-i convinsă că cineva l-a furat. E absolut zăpăcită și tot bate câmpii cu niște unghii roșii. Va trebui să te sun eu mai …

– Spune-i bunicii că Oliver este la mine în cabinet.

– Ce?

– Spune-i!

Îi auzi vocea oarecum amortizată, urmată de un strigăt de ușurare, apoi David reveni pe linie.

– Nu-nțeleg cum a ajuns acolo, spuse el pe un ton suficient de înghețat cât să-i dea de înțeles că o bănuia pe ea.

Oare își închipuia că ar fi putut apela la asemenea șiretlic numai pentru a-l revedea?

– Spune-i că n-a pățit nimic. Adăugă, jubilând: Anna l-a adus. Ți-o mai amintești pe Anna, prietena ta? S-o trimit înapoi cu câine cu tot? Acoperind receptorul cu mâna, îi zise Annei: sper că se poate avea încredere în tine să-l duci pe Oliver înapoi.

– Despre ce-i vorba? întrebă Anna. Sunteți sau nu căsătoriți?

– Am să-l las pe el să-ți explice. Luând palma de pe receptor, spuse: ei bine, David, cum facem?

– Vin să-l iau eu însumi.

Cameron închise și încercă să se stăpânească.

Întâlnirea era iminentă.

Capitolul 10

Tot drumul, David avu vreme să se gândească la apariția neașteptată a Annei. Între sarcasmele lui Cameron și bâlbâielile bunicii, reușise să priceapă că Anna era cea care-l răpise pe Oliver.

Mânia provocată de atitudinea ei impulsivă era exacerbată de faptul că, din cauza ei, urma să fie pus iar față în față cu Cameron.

Și pe bună dreptate, căci de îndată ce intră în cabinet, ochii îi căzură pe frumoasa veterinară, cuprinsă de trac, purtând o bluză cu imprimeuri și o pereche de blugi mulați. Era aplecată peste masa de consultații, cu o mână pe capul lui Oliver și cu cealaltă mângâindu-l pe spate. Părea agasată de situație.

Din punctul lui de vedere, era minunată. Fiecare din trăsăturile ei distorsionate, cearcănele de sub ochi, aspectul deranjat al șuvițelor de păr negru lucios, desprinse din coada de cal, îi provocau o nostalgie greu de suportat.

Cameron își drese glasul, făcându-i un semn spre dreapta. Se întoarse și se trezi în fața Annei, care arbora un zâmbet de zile mari.

– David! exclamă ea și vru să i se arunce în brațe.

Ținând-o la distanță cu ambele mâini, el spuse:

– Anna, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai luat câinele bunicii?

– Ah, cui îi pasă de cățelul ăla nesuferit? Adevărata întrebare care trebuie formulată este următoarea: te-ai căsătorit, sau nu, cu femeia asta?

David privi scurt spre Cameron, ca să aprecieze cum primise absurditatea acelor vorbe, apoi răspunse:

– Nu. Bineînțeles că nu.

– Știam eu! zise Anna, afișând un surâs încrezut și-l cuprinse în brațe.

David privi spre Cameron, care-i răspunse cu o privire de dispreț suveran.

– Anna, te rog, spuse el, eliberându-se din îmbrățișare.

– Haide David, liniștește-te, zise ea, tuguindu-și buzele. Oliver este aici. N-a pățit nimic. Crede-mă!

– I-ai pricinuit bunicii câteva ceasuri de suferință.

Se întoarse din profil, își flutură genele și zâmbi alintat.

– N-am zburat toată noaptea ca să discutăm despre câinele bunicii tale. Voiai să mă întorc și iată-mă. Scoate-mă în oraș la cină și hai să vedem ce mai face vechea trupă. Unde-ți este spiritul de aventură?

El deschisese gura să-i răspundă, încercând să priceapă ce însemnau cuvintele: „Voiai să mă întorc", când o auzi din nou pe Cameron dregându-și vocea și își întoarse privirea spre ea.

Se ținea cu mâna de tăblia mesei, de parcă i-ar fi fost frică să nu-și ia zborul. Cu mânie în ochi, spuse:

– Ce ar fi, porumbeilor, să vă continuați gunguritul în altă parte? Am treabă.

– Cameron …

– Haide, David, interveni Anna, trăgându-l de mânecă. Întrucât el opuse rezistență, îi dădu drumul și ieși din cabinet, legănându-și șoldurile. El o urmări, cu o senzație de ireal. Apoi se întoarse spre Cameron, încercând să găsească o explicație.

– Ai avut dreptate, spuse ea.

– În ce privință? întrebă el, uimit.

– Despre Anna. Fără discuție, aș avea ce învăța de la ea. În privința traiului de pe o zi pe alta și a egoismului absolut. Sper să vă înțelegeți de minune. Adică, dacă îți permiți să adopți un asemenea țel în viață.

Tonul ei îi sfâșia inima, dar n-o putea condamna. Și nici nu putea pricepe ce găsise la Anna. Orice ar fi fost, dispăruse. Vechiul lui mod de viață devenise nesatisfăcător, iar Cameron purta întreaga răspundere. Ce-i mai rămăsese?

– Am să-l duc acasă pe Oliver, spuse el, luând în brațe micuțul terier.

Ea se mulțumi să-i întoarcă spatele.

***

– Fără nici o zgârietură, zise el, un ceas mai târziu, depunând câinele în poala bunicii. Plecând de la Cameron, se descotorosise de Anna o dată pentru totdeauna. Adresându-i-se bunicii, adăugă: îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat.

– Stai jos, David, spuse ea, bătându-l încurajator pe mână.

Din vocea ei răzbătea luciditate, cum nu mai auzise de mult timp. Îi amintea de vremurile minunate când își petrecea vacanțele la bunici, în urmă cu cincisprezece ani.

– Vreau să-ți dau un sfat, continuă ea.

– Grozav! exclamă el, așezându-se totuși.

– Știu cine era femeia aia. Cea care a venit și l-a furat pe Oliver. Nu fi tont, David! Legătura ta cu Anna este prea prețioasă pentru a o periclita cu o asemenea putoare bine îmbrăcată. Scuză-mi limbajul!

Senzația de ireal reveni, mai puternică. Încă o dată, fu tentat să încerce să-i explice bunicii că femeia pe care o numea Anna era de fapt Cameron și că nu-i era nevastă.

Nu-i va fi niciodată.

Niciodată!

Înghiți în sec, luptându-se cu un nod în gât, care-l împiedica să respire și tremurând tot din cauza acelui gând. Greu de spus dacă senzația durase o eternitate, sau doar o secundă, dar când luă sfârșit, inspiră cu nesaț. Nu se bucură de ușurare prea mult, fiind imediat covârșit de disperare.

În mod ciudat, tot acest tumult rămase ascuns, iar bunica lui continuă să-i vorbească moralizator:

– Tu și Anna îmi amintiți de bunicul tău și de mine, spuse ea. Să nu râzi. Am fost și noi tineri, cândva. Am avut parte de o iubire cu totul aparte, David. Și până când te-am văzut împreună cu mireasa ta, nu mi-a mai fost dat să întâlnesc două persoane la fel de îndrăgostite.

– Bunico, nu înțelegi … murmură el.

– Taci și lasă-mă să termin. Au trecut mulți ani de când Nathaniel a murit și îmi amintesc încă sunetul vocii lui, șoptindu-mi numele. N-aș schimba zece minute din viața petrecută împreună, pentru zece ani de singurătate. Un asemenea sentiment este un miracol, David, atunci când apare. Trebuie să-l protejezi.

– Cameron …

– Așa o cheamă pe obrăznicătura care a dat buzna, astăzi? Scapă de ea, David! N-o lăsa să-ți distrugă șansa de fericire!

Cuvintele bunicii îi răsunau în urechi iar și iar, ca niște ecouri. Simți că-l năpădesc lacrimile și se luptă să le rețină. Și Cameron utilizase vorba aceea, „fericire”.

Se gândi la adevărata Anna, la cât era de egoistă și la ciudata atracție pe care o exercitase asupra lui. Se simțise în siguranță, sau măcar așa își închipuise. Pe ea n-o interesa decât propria persoană și, în consecință, el nu simțise nici un fel de responsabilitate.

Dar evoluase – Cameron îi schimbase pentru totdeauna felul de a fi.

Când o privise în ochii uimitor de albaștri? Sau atunci când făcuseră dragoste pentru prima oară, contopindu-se într-o singură entitate? Sau poate mai târziu, după ce o determinase să-l părăsească, atunci când revenise singur la casa de lângă lac și colindase fără țintă prin camere, înțelegând că viața fără Cameron era lipsită de substanță?

Totuși, nu înțelesese cât de lipsită de sens îi devenise existența până ce n-o revăzuse în cabinet, întâmpinându-l cu silă. Până acum…

– Să nu-ți fie teamă să iubești din tot sufletul, spuse bunica, mângâindu-l. Este singurul lucru pentru care merită să trăiești. O iubești pe Anna, sunt convinsă, se vede. Iar ea te iubește, de asemenea.

El făcu automat traducerea din Anna în Cameron și simți că era pe cale să-i cedeze inima. Suferința monotonă care-l încerca de fiecare dată când ajungea în prezența ei căpătase un nume: iubire. Pentru el, Cameron însemna mai mult decât orice sau oricine, iar el știuse asta instinctiv, cu trup și suflet, mult înainte ca mintea să conștientizeze ideea.

Întrebarea care se punea acum era următoarea: oare, în încercarea de a se proteja, n-o îndepărtase pentru totdeauna?

– Să n-o pierzi! completă bunica, blând.

– S-ar putea să fie deja prea târziu, șopti el.

***

Următoarele câteva zile, Cameron le petrecu încercând să-i dea uitării pe David, pe Anna și pe toți ceilalți cunoscuți. Singura îmbărbătare o găsea în muncă și până și aceasta îi fu răpită când, după altă încăierare pisicească, fu nevoită să-l trateze pe Piddikins din nou.

În seara aceea începuse s-o picteze pe Muzzy, pisicuța pestriță. Îi venea greu să mânuiască pensulele cu degetele bandajate – mulțumită lui Piddikins – dar își dădea toată silința. Se gândea cu regret la faptul că nu avusese șansa să-l picteze pe Domino. O, Doamne! … lacrimile începuseră să i se adune în ochi, când sună telefonul.

Vocea feminină era subțire și ezitantă. Se concentră să înțeleagă mesajul, ceva despre Oliver, o urgență și casa de lângă lac.

– Doamna Cutter? întrebă Cameron.

– Repede, fu singurul răspuns, înainte de întreruperea convorbirii.

Lăsă receptorul în furcă, cu fruntea brăzdată din cauza încruntării, nehotărâtă. Să fi fost altă glumă proastă, sau vreo farsă? Să fi fost Anna, dându-se drept doamna Cutter? Cu ce scop?

Verifică trusa pentru urgențe. Nu-și putea permite să considere apelul drept păcăleală. Va trebui să meargă până la cabana de lângă lac, deși era ultimul loc din lume unde și-ar fi dorit să ajungă. Lumina zilei se diminua progresiv, cu trecerea kilometrilor, iar teama îi pulsa în inimă.

Când ajunse, era deja întuneric și fu uimită să constate că pe alee nu se vedea nici un alt vehicul. Casa mare și posomorâtă părea argintată de lumina lunii. Numai stelele de pe cer dădeau peisajului o notă de optimism.

Urcând treptele de la intrare pe bâjbâite, observă o luminiță care pâlpâia in interior. Bătu la ușă, apoi apăsă pe clanță, tot mai stânjenită. Era deschis.

Câteva lumânări aprinse erau plasate pe o lădiță de lemn răsturnată, lângă balustrada scării interioare. Cameron încercă să

acționeze întrerupătorul, dar își aminti că nu exista curent electric, probabil de câțiva ani. Dorindu-și să se fi gândit din timp la o lanternă, se mulțumi să ia o lumânare și porni în căutarea bunicii și a lui Oliver.

Nimeni. Nemișcare și liniște! Se întoarse la scară și observă o luminiță venind de la etaj. Încetișor, începu să urce cu grijă, având trusa într-o mână și lumânarea în cealaltă.

– Oliver? Vino aici, cuțu. Oliver?

Același rezultat.

– Doamnă Cutter?

Tot nimic.

Ajunsă pe palier, strigă:

– Anna?

Tăcere.

Găsi alte lumânări răspândite de-a lungul coridorului și le urmă în direcția fostei camere a lui David. Oprindu-se în prag, privi înăuntru, iar ceea ce-i fu dat să vadă îi aduse lacrimi în ochi, oprindu-i respirația.

Camera era mai bine luminată și, din cauza tapetului galben, aducea cu un seif plin cu aur. În centru era așezat vechiul leagăn, refăcut, revopsit perfect, iar înăuntru, vechiul ursuleț de pluș al lui David, Boogie.

Simți apropierea cuiva și închise ochii, oprindu-și suspinul pe buze și încercând să-și fixeze în minte avalanșa de senzații. Se simți cuprinsă în brațe și încălzită de o respirație fierbinte. Știu că era David. L-ar fi recunoscut oricum, își zise ea.

Deschise ochii, convinsă că visa și că astfel va da semnalul unei noi zile de deznădejde. Dar lumânările continuau să pâlpâie, iar leagănul era tot acolo.

El îi sărută ceafa și toată durerea ultimelor săptămâni păru să dispară, ca prin farmec.

– Ah, David, murmură ea.

– Iubirea mea, șopti el.

Alegerea acelui cuvânt o uimi. Se întoarse, încă înlănțuită de brațele lui.

– M-ai speriat, chemându-mă aici în modul ăsta.

– Îmi pare rău. Credeam că, dacă te sun eu, n-ai să vii, așa că am rugat-o pe bunica. Figura lui dragă se afla acolo, aproape, dar ei încă nu-i venea să creadă.

– Nu știu …

– Eu știu, spuse el, ștergându-i lacrimile cu degete tandre și sărutând-o pe frunte. Apoi buzele lui coborâră pe obraz, iar ea închise din nou ochii, sperând că, dacă era vis, nu se va mai trezi niciodată. Am nevoie de tine, Cameron, îi șopti el în păr. Am știut-o mereu și situația m-a speriat. Dar și mai tare mă înspăimântă gândul că te-aș putea pierde. Îi ridică bărbia cu un deget și, privind-o în ochi, îi spuse: te iubesc!

Nici în cele mai îndrăznețe vise nu sperase să audă asemenea cuvinte din gura lui.

– Mă iubești?

– Te ador.

– Și eu te iubesc, murmură ea, minunându-se cât de sărace păreau cuvintele. Dar iubirea nu-i suficientă, adăugă ea. Nu dorea să se mai amăgească. În final, totul se reduce la faptul că n-ai avut încredere în mine. Ți-a fost teamă să nu-ți provoc suferință.

– Nu, protestă el. N-am avut încredere în mine.

– N-am încercat să te prind în capcană.

– Știu, replică el, sărutând-o pe gât. Sunt convins.

– Dar nu mai pot accepta aceleași condiții, David.

– Nu va mai fi cum a fost până acum, șopti el, sărutându-i obrajii pe rând.

– Spui asta, dar …

– O spun fiindcă, în cele din urmă am priceput. O sărută pe buze, iar ea își împreună brațele după gâtul lui și îl trase mai aproape, într-o contopire plină de încântarea extatică a iubirii împărtășite.

Parcă încerca s-o zdrobească în brațe, s-o simtă cât mai aproape. Singura soluție era să facă imediat dragoste. Doar așa putea fi satisfăcută acea dorință nestăvilită a trupurilor și sufletelor lor.

Însă ea avea nevoie de timp. Era obligatoriu să-i recâștige încrederea, mai întâi. Cameron murmură:

– Niciodată n-am avut probleme cu atracția fizică.

El o privi, scăldat în lumina pâlpâietoare, cu ochi întunecați, senzuali și aprinși de pasiune.

– Nu, într-adevăr, aprobă David, sărutându-i colțul gurii.

– Evoluția este prea rapidă. În urmă cu câteva zile, sau chiar cu doar o oră, credeam că n-o să te mai văd niciodată.

– N-am chemat-o pe Anna. Din partea mea, n-avea decât să rămână la Londra.

– Știu. Mi-am dat seama că mințea.

– Te-am iubit încă de la început, Cameron. Ai avut dreptate, încercam să mă apăr. Credeam că Anna era potrivită fiindcă nu mă solicita în nici un fel. Alesesem o relație lipsită de perspective ca să-mi demonstrez inutilitatea angajamentelor.

– Cum de te-ai schimbat?

– Te-am cunoscut pe tine. Tu ești cea care mi-a schimbat concepțiile. Și bunica. Mi-a administrat o lecție aspră despre ceea ce este cu adevărat important în viață. Recunosc, nu-i permanent lucidă, dar poate recunoaște dragostea adevărată, când o observă.

Mugurii delicați ai dragostei apăruseră în momentul când păsise în cameră și descoperise leagănul. Acum începură să se deschidă,

ca supuși influenței binefăcătroare a soarelui. Îi atinse fața, iar el îi sărută degetele, lăsându-și sentimentele să i se oglindească în privire.

– Leagănul acela vechi mi-a murmurat ceva despre continuitatea vieții, spuse el. Pe când îl reconstruiam, mi l-am imaginat pe bunicul, confecționându-l cu propria mână pentru fiul lui, pentru mine. Tata a făcut niște greșeli groaznice, iar mama a fost obligată să se descurce cum a putut mai bine. Vreau să trag învățăminte din acele greșeli și să nu le repet. Avându-te alături, Cameron, știu că sunt capabil.

– Dar în privința copiilor …

– Vom avea o mulțime de copii, o liniști el tandru. Cu condiția să semene cu tine.

– Chiar și băieții?

– Chiar și ei.

Îi cuprinse mâinile în palmele sale uriașe.

– Mărită-te cu mine. Nu-mi pot imagina viața fără tine.

Ea simți că se topește pe picioare. N-avea cum să-i răspundă. Nu încă.

Epilog

David nu fusese niciodată amator de vacanțe. Îi plăcea activitatea, munca la proiecte și considerase mereu că lâncezeala pe o plajă, undeva, ar fi fost plictisitoare.

Poate că încă simțea la fel.

Dar această vacanță? Era cu totul altceva.

Sigur, lenevea, dar într-o bărcuță cu vâsle, plutind pe lacul azuriu, sub soarele primăverii târzii, cald, dar nu sufocant, cu undița în mână și cu sticla de vin, pe jumătate goală, alături.

Se foi pe loc și aruncă o privire spre casa cea veche pe care o iubise în copilărie și o revendica acum, adult fiind. Domino stătea pe noul debarcader, abia terminat, dând din coadă de parcă ar fi solicitat o plimbare cu barca.

Oftă din rărunchi. Ei bine, din punct de vedere tehnic, nu era o vacanță. Era luna de miere. Totuși, deosebirea părea să-i fie puțin neclară.

– A mușcat ceva?

Privi spre pătura în carouri ce acoperea fundul bărcii și la femeia splendidă întinsă deasupra, care-l studia peste marginea cărții. Purta niște bikini foarte sumari, ochelari de soare, o verighetă groasă de aur – pe inelarul mâinii stângi – și cam atât.

– Nu încă, răspunse el. Se ridică grijuliu, își scoase cămașa și o aruncă în barcă. Dar mă gândeam la niște posibile compensații.

– David …

Își scoase și șortul, împreună cu chiloții.

Cameron exclamă:

– Vai, vai, și-i aruncă un zâmbet diavolesc, închizând cartea și lăsând-o sub banchetă.

Cu atenție crescută, ca pentru a nu răsturna barca, el se lăsă în genunchi și-i scoase sutienul minuscul. Își pironi privirea pe sânii albi ca neaua ai femeii iubite. Apoi desfăcu șiretul ce fixa slipul, iar costumul ei de baie poposi alături de hainele lui, pe fundul bărcii.

– Nu crezi că a venit vremea să ne ocupăm de moștenitori? șopti el, privind-o în ochi. Suntem deja căsătoriți de … trei zile. N-are rost să mai pierdem vremea.

Ea se ridică în picioare, îi cuprinse talia și-l sărută provocator. El simți cum îl străbate focul pasiunii.

– Credeam că n-ai să mai sugerezi așa ceva, spuse ea, trăgându-l în jos.

Îl făcuse să aștepte aproape un an, înainte de a-i acorda mâna. Declarase că era mai bine să fie sigur. Și avusese dreptate, răstimpul îi fusese de folos. Să reamenajeze casa, să reconstruiască debarcaderul, s-o convingă de trăinicia sentimentelor lui și să se pătrundă de adevărul că dragostea adevărată era nemuritoare și magică, așa cum spusese bunica.

– Te iubesc, șopti ea, dăruindu-i-se. Atât de mult, David, pentru totdeauna!

– Ah, dragostea mea, răspunse el, încă înmărmurit de minunea pe care o trăia. Vrei?

– Da!

Sfârșit